వంటకాలపై కప్పమని ఆదేశించారు. అతడలా చేయగానే, శ్రీగురుడు తమ కమండలంలోని నీరు అభిమంత్రించి ఆ వస్త్రంపై చల్లి, వస్త్రం తీయకుండా వడ్డన చేయమని ఆదేశించాడు. వెంటనే భాస్కరశర్మ, మరికొంతమందీ ఆ వస్త్రం క్రిందనుండి పళ్ళాలతో వంటకాలు తీసుకుని తిరిగి తిరిగి వడ్డిస్తున్నారు. నెయ్యిగూడ ధారలుగా వడ్డిస్తూనేవున్నారు. అది చూచి భక్తులందరూ ఆశ్చర్యచకితు లయ్యారు. అపుడు మొదట శ్రీగురుడు, తర్వాత మిగిలినవారూ ఆపోసనం తీసుకుని భోజనం చేయడం మొదలుపెట్టారు. భాస్కరశర్మ ఒక్కొక్కరి వద్దకూ వెళ్ళి, నెమ్మదిగా కూర్చుని కావలసినవి అడిగి వేయించుకుని తృప్తిగా భోజనం చేయమని చెప్పాడు. భోజనాలయ్యాక, అందరికీ తాంబూలాలిచ్చి స్త్రీలకు, పిల్లలకు, అన్ని వర్ణాలవారికీ బంతులు బంతులుగా కూర్చోబెట్టి వడ్డన చేశారు. చివరకు ఊరిలో విచారించి, భోజనం చేయనివారెవరూ లేరని నిర్ధారణ చేసుకొన్నాక, శ్రీగురుని ఆజ్ఞ తీసుకుని భాస్కరుడు గురు ప్రసాదం స్వీకరించాడు. అపుడతడు వెళ్ళిచూచి అతడు వండిన వంటకమంతా అలానే వున్నదని స్వామికి మనవి చేశాడు. దానిని జలాచరాలకు వేయమని స్వామి ఆదేశించగా అతడు అలానే చేశాడు. కొద్దిపాటి అన్నంతోనే వేలాదిమందికి గొప్పగా సమారాధన జరగడం వలన గురుమహిమ అందరికీ తెలిసింది. శ్రీ గురుడు సాక్షాత్తూ అన్నపూర్ణేశ్వరుడని, వారి అనుగ్రహానికి పాత్రులైనవారికి ఎట్టి కొరతా వుండదనీ అందరూ కీర్తించారు. అప్పుడు శ్రీ గురుడు భాస్కరశర్మను ఆశీర్వదించి ఇంటికి పంపివేశారు. శ్రీ గురుని కీర్తి మరొక్కసారి అన్ని దిక్కులా మారుమ్రోగింది."

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

★★★ సోమవారం పారాయణ సమాప్తము ★★★

★★★ మంగళవారం పారాయణ ప్రారంభం ★★★

శ్రీగురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 39

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ గురుభ్యో నమః

సిద్ధయోగి యింకా యిలా చెప్పారు: 'గంధర్వపురంలో సోమనాధుడనే సదాచార సంపన్నుడైన వృద్ధ బ్రాహ్మణుడుండేవాడు. అతనిది ఆపస్తంబశాఖ, శౌనక గోత్రం. అతని భార్య గంగాంబకు 60 యేళ్ళునిండినా సంతతి కల్గలేదు. ఆమె నిత్యమూ శ్రీగురుని దర్శించి, వారి పాదాలను పూజించి, ఆరతిచ్చి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి తిరిగి వస్తుండేది. ఇలా ఆమె కొన్ని సం॥లు తదేక దీక్షతో చేస్తుండేది. ఒకనాడు స్వామి నవ్వుతూ ఆ మహా యిల్లాలితో, 'అమ్మా! ఇన్నాళ్ళుగా మమ్మల్ని సేవిస్తున్నావు. నీ అభీష్టమేమిటో యెన్నడూ చెప్పలేదే? ఇప్పటికైనా చెబితే గౌరీనాధుని కృపవలన నీకోరిక నెరవేరుతుంది' అన్నారు. ఆమె యెంతో సంతోషించి దోసిలి యొగ్గి కన్నీరు కారుస్తూ యిలా చెప్పుకొన్నది: 'స్వామీ! కొడుకులు లేని వారికి పుత్తమగతులుండవుగదా. అందువలన గొడ్రాలుగా వుండడమే మహాదోషమైంది. నేను మహా పాపిష్టినైన కారణంగానే నాకు బిడ్డలు కల్గలేదని అందరూ నన్ను ఏవగించుకొంటున్నారు. దానికి తోడు మాతృత్వం లేకుంటే స్త్రీల జీవితాలకు సంతృప్తి కలుగదు కదా! పితృదేవతలు గూడ, తమ కులంలో ఒక మగ బిడ్డ జన్మిస్తే తమకు తిలోదకాలు లభిస్తాయని యెంతో ఆశతో ఎదురు చూస్తుంటారు. బిడ్డలు లేని యిల్లు యిల్లేగాదు. అటువంటప్పుడు చంకన బిడ్డనెత్తుకొనే అదృష్టానికి నేను నోచుకోలేదు. అలాగే నాకు 60 యేళ్ళు నిండిపోయాయి. మాకు, మా పితృదేవతలకు తిలోదకాలిచ్చే వాడు లేకుంటే మాకు పున్నామ నరకం తప్పదాయె! స్వామీ, అయిందేదో అయిపోయింది. మరుజన్మలోనైనా నాకు బిడ్డలు కలిగేలా అనుగ్రహించండి, చాలు' అని ఆయన పాదాలకు నమస్కరించింది. శ్రీగురుడు నవ్వుతూ, 'ఓసి పిచ్చితల్లీ. ఏమి కోరిక కోరావమ్మా? ఎప్పుడో రాబోయే జన్మసంగతి యిప్పుడెందుకు? అపుడు బిడ్డలు

గలిగినా, వాళ్ల మేమిచ్చిన వరంవలన కలిగినట్లు నీకెలా తెలుస్తుంది? నీవునిత్యమూ మమ్మల్నింత శ్రద్ధగా సేవించినందుకు మాకెంతో సంతోషమైంది. కనుక నీవు కోరినది యీజన్మలోనే లభించేలా వరమిస్తున్నాము. కొద్దికాలంలోనే నీకు ఒక కూతురు, ఒక కొడుకూ కలుగుతారు' అని ఆమెను దీవించారు.

అపుడు గంగాంబ తన కొంగును ముడివేసుకొని స్వామికి నమస్కరించి, 'స్వామీ, ఒక మనవి చేసుకుంటాను, నాపై కోపగించవద్దు, నేను బిడ్డలకోసం యెన్నో తీర్థయాత్రలు చేశాను. పుణ్యతీర్థాలలో స్నానం చేశాను. రావిచెట్టుకు ప్రదక్షిణాలు చేస్తే బిడ్డలు కలుగుతారని లోకులు చెప్పింది నమ్మి, కనిపించిన రావిచెట్టుకల్లా యింతవరకూ ప్రదక్షిణలు, నమస్కారాలు చేసి చేసి అలసి పోయాను. అలానే నా వయస్సంతా చెల్లిపోయింది. ఇటువంటి నాకు మీ వరమెలా ఫలించగలదా అని ఆలోచనగా వున్నది. అలా అని త్రిమూర్తి స్వరూపులైన మీ వాక్కు యెన్నటికీ వ్యర్థం గాదన్న ధైర్యం లేకపోలేదు. అట్టి విశ్వాసంతోనే యిలా కొంగును ముడివేసుకున్నాను. ఇంతకూ నాకు కల్గిన సందేహమిది-నేను వచ్చే జన్మలో నైనా బిడ్డలు కలగాలని కోరుకుంటుంటే, మీరు యిప్పుడే ప్రసాదిస్తామన్నారు. అయినప్పటికీ యిన్నాళ్ళుగా నేను కాళ్ళునొప్పులు పుట్టేలాగా రావిచెట్లకు ప్రదక్షిణం చేసినందువల్ల కలిగిన ప్రయోజమేమిటి?' అని విన్నవించింది. ఆమె ఆవేదన చూచి నవ్వి, శ్రీగురుడు యిలా చెప్పారు: 'అమ్మాయీ! నీవు చేసిన అశ్వత్థపూజ వలన నీకెంతో పుణ్యం లభించింది. ఇప్పుడు అవివేకంతో నీవు దాన్ని నిందించి, ఆ పుణ్యం కాస్తా పోగొట్టుకోకు. నా మాటవిని, యిక నుండి యీ సంగమంలో వున్న యీ రావిచెట్టుకు, మాకూ కలిపి నిత్యమూ ప్రదక్షిణ, పూజ చేస్తుండు. మేమెప్పుడూ అశ్వత్థ వృక్షంలో వుంటాము. అందువల్లనే పురాణాలన్నీ దానిని 'అశ్వత్థనారాయణుడని' కీర్తించాయి.

గంగాంబ, 'స్వామీ అట్టి విశ్వాసం నాలో నిలిచేందుకు అశ్వత్థవృక్షం యొక్క ప్రాశస్త్యం వివరించండి. అప్పుడు తగిన శ్రద్ధాభక్తులతో దీనిని సేవించగల్గుతాను' అన్నది. శ్రీగురుడిలా చెప్పసాగారు. 'అశ్వత్థవృక్షంలో సర్వదేవతలూ వుంటారు. దాని మాహాత్మ్యం గురించి బ్రహ్మాండ పురాణంలో నారద మహర్షి చెప్పాడు. అశ్వత్థమే నారాయణ స్వరూపం. ఆ వృక్షం యొక్క మూలమే బ్రహ్మ: దాని మధ్యభాగమే విష్ణువు: దాని చివరి భాగమే శివుడు. కనుక దానిని పూజిస్తే

త్రిమూర్తులను పూజించినట్లే. అలానే, త్రిమూర్తులూ దాని యొక్క దక్షిణ, పడమర, ఉత్తర దిక్కులలోని కొమ్మలు. తూర్పు దిక్కుకున్న కొమ్మలలో యింద్రాది దేవతలుంటారు. దాని వ్రేళ్ళలో మహర్షులు, గోబ్రాహ్మణులు, నాలుగు వేదాలు వుంటాయి. సప్త సముద్రాలు, పుణ్యనదులు తూర్పుకొమ్మలలో వుంటాయి. ఆ చెట్టు యొక్క మూలంలో 'అ'కారము, మానులో 'ఉ'కారము. దాని పండ్లు 'మ' కారము - ఆ వృక్షమంతా కలసి ప్రణవస్వరూపమే. ఇక ఆ చెట్టుయొక్క మహిమ యెవరు వర్ణించగలరు? అది సాక్షాత్తూ కల్పవృక్షమే, ఈ వృక్షాన్ని సేవించవలసిన విధానం నారదమహర్షి యిలా చెప్పాడు: "అశ్వత్థ ప్రదక్షిణం చైత్ర, ఆషాఢ, పుష్యమాసాలలోనూ, గురు, శుక్రమౌఢ్యాలలోనూ, కృష్ణపక్షంలోనూ ప్రారంభించ గూడదు. శుభ సుముహూర్తంలో స్నానాదులు చేసుకొని శుచియై వుపవశించి మరీ ప్రారంభించాలి. ఆది, సోమ, శుక్రవారాలలోనూ, సంక్రమణ సమయాలు మొ॥న నిషిద్ధసమయాలలోను, రాత్రి భోజనమయ్యాక యీ వృక్షాన్ని సేవించకూడదు. సాధకులు మొదట ఆత్మస్తుతి, పరనింద, జూదము, అసత్యములను విడిచిపెట్టాలి. ప్రవహిస్తున్న నీటిలో గుడ్డలతోనే స్నానంచేసి, వుతికిన గుడ్డలు ధరించి మొదట గణపతిని పూజించి కలశాలలో గంగా యమునలను పూజించాలి. అప్పుడు సంకల్పం చెప్పి అశ్వత్థవృక్షానికి భక్తితో ఏడుసార్లు అభిషేకం చేయాలి. అప్పుడు మరలా స్నానంచేసి, దేవతామయమైన ఆ వృక్షానికి పురుషసూక్త విధానంగా షోడశోపచారపూజ చేయాలి. అప్పుడు పీతాంబరం ధరించిన నారాయణుని ఎనిమిది బాహువులు గలవానిగా ధ్యానించాలి. తర్వాత విష్ణు సహస్రనామం చదువుతూ గాని, మౌనంగా గాని, యెంతో నెమ్మదిగా ప్రదక్షిణలు చేయాలి. ప్రతి ప్రదక్షిణానికి మొదట, చివరా నమస్కారం చేయాలి. ఇలా రెండు లక్షలు ప్రదక్షిణలు చేస్తే సర్వ పాపాలూ నశించి, నాల్గు పురుషార్థాలూ సిద్ధిస్తాయి. త్రికరణశుద్ధిగా దానిపై దృష్టిని నిలిపి, బిడ్డలు కలగాలన్న సంకల్పంతో ప్రదక్షిణ చేస్తే తప్పక కల్గుతారు. శనివారంనాడు యీ చెట్టును త్రాకి మృత్యుంజయ మంత్రం జపిస్తే మృత్యుభయం తొలగుతుంది. అశ్వత్థాన్ని పూజించాక-

శ్లో॥ కోణస్థః పింగళో బభ్రుః
కృష్ణోరౌద్రాంతకో యమః
శౌరిశ్శనైశ్వరో మందః
పిప్పలాదేవ సంస్తుతః ॥

అనే మంత్రం ధృఢవిశ్వాసంతో జపిస్తే శనిదోషం గూడ తొలగి, అభీష్టసిద్ధి కల్గుతుంది. గురువారము, అమావాస్య కలిసిన రోజున రావిచెట్టు నీడన స్నానంచేస్తే పాపం నశిస్తుంది. అక్కడ వేదవిప్రునికి మృష్టాన్నం పెడితే కోటిమంది బ్రాహ్మణులకు సమారాధన చేసిన ఫలితముంటుంది. అక్కడ చేసిన గాయత్రీ మంత్ర జపంవలన నాల్గు వేదాలూ చదివిన ఫలితముంటుంది. రావి చెట్టును స్థాపిస్తే నలభై రెండు తరాలవారికి స్వర్గం లభిస్తుంది. దానిని కొట్టివేయడం మహాపాపం. పైన తెల్పిన రీతిన ప్రదక్షిణలు చేశాక, ఆ సంఖ్యలో పదవ వంతు హోమము, అందులో పదవవంతు బ్రాహ్మణ సమారాధనమూ చేయాలి. ఈ వ్రత కాలంలో బ్రహ్మచర్య మవలంబించాలి. ఉద్యాపన తర్వాత బంగారు రావి చెట్టును, అలంకరించిన ఆవు-దూడలను, గుడ్డతో కప్పిన నువ్వుల రాశిని, ఉదారమైన దక్షిణలతో సౌశీల్యవంతులూ, కుటుంబీకులూ అయిన వేద విప్రులకు దానమివ్వాలి. ఇలా చేస్తే తప్పక అభీష్టం సిద్ధిస్తుంది.

అమ్మా! అశ్వత్థ మాహాత్మ్యం తెలిసింది గనుక యింక దానిని నిందించక, యెట్టి సంశయమూపెట్టుకోకుండా అలా చేయి. నీ అభీష్టం నెరవేరుతుంది'. అప్పుడు గంగాంబ, 'స్వామీ! అరవై సంవత్సరాలు నిండిన నేను పుట్టుకనుండీ వంధ్యను. నాకు బిడ్డలెలా కలుగుతారు? అయినా నాకేమి? ప్రత్యక్షంగా మీ పాదాలుండగా మరలా యీ రావిచెట్టును సేవించడమెందుకు?' అనిపిస్తున్నది. ఏమైనప్పటికీ, గురువు మాట కామధేనువని వేదాలు, శాస్త్రాలు చెబుతున్నాయి. కనుక నమ్మి త్రికరణశుద్ధిగా సేవిస్తాను అని చెప్పింది. ఆమె నాటినుండి మూడు రోజులూ వుపవసించి, మూడుపూటలా షట్కూల తీర్థంలో స్నానంచేసి, గురువు చెప్పినట్లు అశ్వత్థాన్ని సేవించి, దానికి ఏడు బిందెలు నీళ్ళుపోసి, శ్రీగురుసహితంగా దానిని పూజించింది. ఆ మూడు రాత్రులూ ఆ దంపతులు సంగమంలోనే వున్నారు. మూడవనాటి రాత్రి ఆమెకు స్వప్నంలో ఒక బ్రాహ్మణుడు కన్పించి, 'అమ్మాయీ, నీ కోరిక తీరింది. ఉదయమే శ్రీగురుని పూజించి, ఆయనిచ్చిన ప్రసాదం అక్కడికక్కడే తిను' అన్నాడు. అలాగే నాలుగవరోజు ఉదయం సంగమంలో అశ్వత్థాన్నిసేవించి, ఆ దంపతులు మఠానికి వచ్చారు. ఆమె ప్రదక్షిణం చేసి నమస్కరించగానే శ్రీగురుడు నవ్వి, రెండు పండ్లు ఆమెకిచ్చి, 'మీ లక్ష్యం నెరవేరింది. పారణ అయ్యాక నీవీ పండ్లు తిను. నీకొక కూతురునూ, కొడుకునూ

యిస్తున్నాము. ఇంటికి వెళ్ళి పారణ భోజనం చేసి బ్రాహ్మణులకు దానమివ్వు' అని చెప్పారు. ఆమె అలానే చేసింది. ఆరోజే సూర్యాస్తమయ సమయానికి ముందే ఆమె రజస్వల అయింది. నాలుగవ రోజున స్నానం తర్వాత ఆమె భర్తతో గూడ శ్రీగురుని వద్దకు వచ్చి గురుపూజ చేసింది. శ్రీగురుడు, 'నీకు పూర్ణాయుష్కులైన బిడ్డలు కల్గుతారు; నీకు ముక్తి లభిస్తుంది' అన్నారు. అయిదవ రోజున భర్తృసమాగమం వలన ఆమె గర్భం ధరించింది. ఆమెభర్త ఎంతో సంతోషించి పుంసవనము, ఎనిమిదవనెలలో సీమంతము మొ॥న సంస్కారాలన్నీ ఘనంగా జరిపించాడు. ఆమె 7వ మాసంలో మళ్ళీ శ్రీగురుని దర్శించి ఆశీస్సులు పొందింది. అపుడు శ్రీగురుని ఆజ్ఞమేరకు ఆ పండుముత్తైదువ వాయనదాన మిచ్చింది. నల్లని వెంట్రుక ఒక్కటైనా లేకుండా జుట్టు నెరిసి, పళ్ళన్నీ పట్టు తప్పిన తర్వాత గూడా ఆ వయసులో ఆమె గర్భవతి ఎలా అయిందని ఆశ్చర్యంతో అందరూ ముక్కున వేలేసుకున్నారు. శ్రీగురుని మహిమ యెంతటిదో అందరికీ అర్థమైంది. ఆమెకు నవమాసాలు నిండాక, ఒక శుభ ముహూర్తంలో ఆమెకు ఆడపిల్ల పుట్టింది. దైవజ్ఞులు ఆమె శుభజాతకురాలని చెప్పారు. ఆ బిడ్డకు శ్రీగురుని పేరిట 'సరస్వతి' అని పేరు పెట్టుకున్నారు. పదకొండవ రోజున ఆ బాలింతరాలు నడుముకట్టు వేసుకుని, బిడ్డనెత్తుకొని, భర్తతో కలిసి శ్రీగురుని దర్శించింది. బిడ్డను ఆయనముందుంచి, 'వంధ్యమైన వృక్షం మీ కటాక్షంతో ఫలించింది. అది సుఫలమైతే బాటసారులు సేవిస్తారు. వ్యర్థఫలానికంటె వంధ్యాత్వమే మేలు!' అని శ్రీగురుని పాదాలకు నమస్కరించింది. స్వామి వాత్సల్యంతో, 'పుత్రవతీ! లేవవమ్మా!' అని బిడ్డను చూచి, 'ఇది ఆడపిల్లే గాని మగపిల్లవాడు గాడే!' అంటూ ఆమెను చూచి నవ్వి, 'ఇంక సందేహించనక్కరలేదు, నీకు కొడుకుగూడా పుడతాడు' అని చెప్పారు. అప్పుడా పసిబిడ్డను తమ చేతిలోకి తీసుకుని నిమురుతూ, 'ఈ బిడ్డ దీర్ఘాయువు, సౌభాగ్యము, సౌశీల్యములతో ప్రసిద్ధికెక్కుతుంది. ఆమెకు పుత్రపౌత్రాభివృద్ధి కలుగుతుంది. ఈమె సౌశీల్యం గురించి విని యీమె దర్శనానికి దక్షిణదేశం నుండి ఒక రాజు గూడా వస్తాడు. మీకు వేదశాస్త్ర పారంగతుడు, మహా ఐశ్వర్య సంపన్నుడు అల్లుడుగా దొరుకుతాడు. కాని మీకెలాటి కొడుకు కావాలి?-వంద సం॥లు జీవించే మూర్ఖుడు కావాలా?, లేక 30సం॥ల ఆయుస్సు గల విద్వాంసుడు కావాలా?' అన్నారు. గంగాంబ, 'విద్యావంతుడు, సుగుణాల

సంపన్నుడు అయిన కొడుకునే ప్రసాదించండి. అతనికి అయిదుగురు పిల్లలు కలిగేలా దీవించండి' అని చెప్పి స్వామికి నమస్కరించింది. స్వామి, 'తథాస్తు' అని ఆమెను దీవించి పంపివేశారు. ఒక సం॥లో ఆమెకు కొడుకు పుట్టాడు. అతనికి గూడ 'నృసింహ' అని శ్రీగురుని పేరే పెట్టారు. వాడు కొంత కాలానికి మహాపండితుడై ఐదుగురు బిడ్డలను కన్నాడు. గంగమ్మ కూతురు సరస్వతికి గూడ గొప్ప యజ్ఞదీక్షితునితో వివాహమైంది. అతని చేత యజ్ఞాలు చేయించు కోడానికి కాశీ నుండి శ్రీమంతులు, పండితులు వచ్చి, అతనిని తీసుకు వెళ్తుండేవారు. శ్రీగురుకృప యెంతటిదో చూచావా? నామధారకా! వారి అను గ్రహంతో అసాధ్యమైనది గూడ సాధ్యమౌతుంది. వారిని ధృఢ విశ్వాసంతో సేవించడమే మన కర్తవ్యం''.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 40

శ్రీ గణేశాయ నమః శ్రీ సరస్వత్యై నమః శ్రీ గురుభ్యో నమః.

సిద్ధయోగి శ్రీ గురులీలలు యింకా యిలా వివరించారు: ''గంధర్వ పురానికి ఒకనాడు నరహరిశర్మయనే కుష్ఠురోగి వచ్చాడు. అతనిది యజుశ్శాఖ, గార్గ్య గోత్రము. అతడు స్వామికి నమస్కరించి చేతులు కట్టుకొని యిలా మనవి చేసుకున్నాడు: 'స్వామీ, మీరు సాక్షాత్తూ పరంజ్యోతి స్వరూపులని, భక్తులపై వాత్సల్యంతో యిలా భూమి మీద అవతరించారని విని, మిమ్మల్ని ఆశ్రయించ డానికి వచ్చాను. నా జన్మ యీ కాలిక్రింద మట్టివలె వ్యర్థమైపోయింది. నాకీ కుష్ఠువ్యాధి రావడం వలన యెవరూ నా ముఖంకూడా చూడకుండా నన్ను తిట్టుకుంటున్నారు. నేను వేదం అభ్యసించినప్పటికీ యీ వ్యాధి వలన యెవరూ నన్ను భోజనానికి గూడా పిలవడం లేదు. అందరికీ జుగుప్స గొలుపుతూ యిలా బ్రతకడం కంటే చచ్చిపోవడమే మేలనిపిస్తున్నది. ఎన్నో జన్మలలోచేసిన పాపాలన్నీ పేరుకొని, నన్ను యిప్పుడిలా కట్టికుడుపుతున్నాయి. ఈ బాధ భరించలేకున్నాను. ఈ తెల్ల కుష్టురోగం తొలగించుకోడానికి యెన్నో వ్రతాలు ఆచరించాను, యెన్ని తీర్థాలో సేవించాను. దేవతలెందరికో మ్రొక్కాను. కాని దేనివలనా యీ వ్యాధి కించిత్తైనా తగ్గలేదు. చివరకు మీరే దిక్కని ఇక్కడికి వచ్చాను. నాపై మీకు గూడా దయగల్గకుంటే నా ప్రాణాలిక్కడే వదలాలని నిర్ణయించుకున్నాను. నన్నెలాగైనా వుద్ధరించండి స్వామీ!' అని ఏడుస్తూ సాష్టాంగ నమస్కారం చేసాడు. శ్రీగురుడు అతనిని కరుణించి లెమ్మని చెప్పి, 'విప్రుడా! ఇదివరకు ఎన్నో పాపాలు చేసావు గనుకనే నీకీ కుష్టువ్యాధి వచ్చింది. అది తొలగిపోవడానికి నీకొక ఉపాయం చెబుతాము, దాని వలన నీవు శుద్ధుడవై దివ్యమైన శరీరాన్ని పొందుతావు' అన్నారు.

ఇంతలో ఒక వ్యక్తి కొన్ని ఎండు కట్టెపుల్లలు తీసుకొని అటుగా వెళ్తున్నాడు. అందులో ఒక మేడి చెట్టు కొమ్మలుగూడా వున్నాయి. ఆ చెట్టు ఆ ప్రాంతంలోనే 4సం॥లు క్రిందట ఎండిమోడైపోయింది. ఆ యతీశ్వరుడు వాటిలోని ఒక

మేడికర్రను చూపి నరహరితో, 'నాయనా, నీకీ మేడికట్టె యిప్పిస్తాము. నీవు దానిని తీసుకొనిపోయి, మా మాటయందు దృఢవిశ్వాసముంచి మేము చెప్పినట్లే చేయి. దానిని సంగమంలోని సంగమేశ్వరాలయం వద్ద భీమానది ఒడ్డున భూమిలో నాటు. నిత్యమూ స్నానంచేసి యీ రావిచెట్టుకు ప్రదక్షిణంచేసి, రెండు చేతులలో రెండుకుండల నిండుగా నీరు తెచ్చి మూడుపూటలా ఆ ఎండు కట్టెకు పోస్తూండు. అది యెప్పుడు చిగురిస్తుందో అప్పుడే నీ పాపం పోయి, నీ శరీరం స్వచ్ఛమవుతుంది, వెళ్ళు!' అని చెప్పారు. నరహరి ఆయన మాటపై సంపూర్ణమైన విశ్వాసముంచి, ఆ కట్టెను భక్తితో నెత్తిపై మోసుకొనిపోయి, ఆయన చెప్పినట్లే చేయసాగాడు. అతడు నిత్యమూ దీక్షగా దానికి నీరు పోయడం చూచిన వారంతా నవ్వి, 'ఓరి వెర్రి బ్రాహ్మణుడా! నీకేమైనా మతి పోయిందా? నీవు యెన్ని రోజులు యిలా నీళ్ళుపోస్తే మాత్రం ఆ ఎండు కట్టె మళ్ళీ చిగురిస్తుందా? నిజంగా నీమీద శ్రీగురుడికి దయగల్గితే యిదంతా యెందుకు? అనుకొన్నది వెంటనే జరిగిపోదా? నీకీ జన్మలోయీరోగం కుదిరే యోగ్యతలేదని సూచించడానికే శ్రీగురుడు నీకిలా చెప్పారు. అటువంటప్పుడు యీజబ్బుకు తోడు యింత ప్రయాస యెందుకు? అని నిరుత్సాహపరుస్తుండేవారు. ఇలా ఒక వారంరోజులు గడిచిపోయాయి. అతడు మాత్రం తన విశ్వాసం కొంచెం గూడా విడవక, 'ఈ భూమిమీద మహాత్ములు పల్కిన మాటలు యెంత అమోఘమైనవి! వారు సత్యసంకల్పులు గదా! గురుదేవుల వాక్కు అసత్యమెలా అవుతుంది? వారి కృపవలన చచ్చిన వారెందరో బ్రతకగాలేనిది, ఈ ఎండుకట్టె చిగిర్చడంలో ఆశ్చర్యమేమున్నది?' అని చెప్పి, తానుమాత్రం తన నియమం ప్రకారం చేస్తుండేవాడు. అందరూ అతని పనికి ఆశ్చర్యపోతుండేవారు. వారిలో కొందరు వెళ్ళి శ్రీగురునితో, 'స్వామీ! మీరు ఆ రోజున ఆ కుష్ఠురోగికి యెందుకు అలా చెప్పారో గాని, ఆ వెర్రి బ్రాహ్మణుడు ఆ మాటలు పట్టుకొని, యీ వారంరోజులనుండీ నీరైనా త్రాగకుండా ఆ కట్టెను సేవిస్తున్నాడు. ఎవరేమి చెప్పినా వినడంలేదు. అతని పిచ్చి అతనికి ఆనందమయినట్లు వున్నది. "ఈ వృథా ప్రయాస ఎందుకు?" అని చెప్పిన వారందరితో అతడు, "గురువు చెప్పినట్లు చేయడమే నాపని. వారు అన్నమాట నిలబెట్టుకొనడం వారిపని!" అని చెప్పి, ఉపవాసాలు చేస్తున్నాడు. అతనికి మీరైనా చెప్పండి! లేకుంటే అతడలాగే చేస్తుంటాడు' అని చెప్పారు. శ్రీగురుడు, 'ఈ భూలోకంలో గురు

వాక్యమొక్కటే తరింప చేయగలదు. దానిని విశ్వసించగల వారికి కోరినవన్నీ సిద్ధిస్తాయి. దానిని విశ్వసించలేకుంటే వ్యర్థమే. ఎవరి భావం యెలా వుంటే వారికి ఫలితం గూడ అలానే వుంటుంది. దానిని తెలిపే ఒక వృత్తాంతమున్నది, విను. **దేవత, మంత్రము, వైద్యుడు, పుణ్యతీర్థము, గురువు-వీటిపట్ల యెవరికి యెలాంటి భావముంటుందో, వారి ప్రాప్తము గూడ అలానే వుంటుంది.** ఈ సంసార సాగరాన్ని దాటడానికి దృఢమైన భక్తితో, యుక్తితో గురువును సేవించడమే అన్నింటికంటె సులభమైన సాధనం. గురువే సాక్షాత్తు పరమేశ్వరుడన్న భావనతో సేవించగలవారికి ఫలితం వెంటనే లభిస్తుంది.

పూర్వము పాంచాలదేశాన్ని సింహకేతువుఅనే రాజు పరిపాలిస్తుండే వాడు. అతని కొడుకు ధనుంజయుడు ధార్మికుడు. ఒకసారి ఆ రాజకుమారుడు వేటకని నిర్జనమైన ఒక మహారణ్యానికి వెళ్ళాడు. అతడు చాలాసేపు వేటాడి బాగా అలసిపోయాడు. అతనికి బాగా దాహం వేసింది. అప్పుడొక బోయవాడు ఒక కొలను వద్దకు అతనిని తీసుకు పోయాడు. ధనుంజయుడు దాహము తీర్చుకొని, ఆ ప్రక్కనే వున్న ఒక దేవాలయానికి వెళ్ళి, అక్కడ విశ్రాంతి తీసుకున్నాడు. ఆ దేవాలయంలో ఒక ప్రక్కన పడివున్న ఒక శివలింగాన్ని ఆ బోయవాడు తీసుకొని, దానిని తదేకంగా చూస్తూ యెంతోసేపు వుండిపోయాడు. రాజకుమారుడు అది చూచి, 'నీకు యీ లింగం ఎందుకు?' అని అడిగాడు. బోయవాడు, 'అయ్యా! నాకు చాలా కాలంగా శివపూజ చేసుకోవాలనే కోరిక వున్నది. శివలింగం అన్నింటి కంటే ప్రశస్తమైనదన్న భావంతోతీసుకున్నాను' అన్నాడు. ధనుంజయుడు సంతోషించి, 'ఇది అన్నింటికంటె ప్రశస్తమన్నమాట నిజమే. కనుక నీవు దీనిని భక్తితో పూజించుకో!' అన్నాడు. అప్పుడా బోయవాడు, 'అయ్యా! నేను అడవిలో పెరిగినవాడిని. దీనిని యెలా పూజించాలో నాకు తెలియదు. దయతో దీనిని పూజించే విధానం చెప్పండి. మీరే నాగురుదేవులు!' అని నమస్కరించాడు. ఆ రాజకుమారుడు యిలా చెప్పాడు: 'అయితే చెబుతాను విను. దీనిని తీసుకొని పోయి, నీ యింట్లో ఒక చోట శుభ్రం చేసి,స్థాపించు. దీని రూపంలో సాక్షాత్తూ శివుడే నీ యింట్లో వుంటాడు. కనుక నీవు నీ భార్యతో కలసి శ్రద్ధగా నిత్యము పూజచేయి. ప్రతిరోజూ స్మశానం నుండి చితాభస్మము (శ్మశానంలోని బూడిద) తెచ్చి, అది శివునికి అర్పించు. నీవు ఎప్పుడేమి తిన్నాసరే, ముందుగ దీనికి అర్పించి ఆయన ప్రసాదంగా తింటూ వుండు' అని చెప్పాడు.

ఆ బోయవాడు యింటికి వెళ్ళి ఆ ప్రకారమే చేయసాగాడు. ఒకరోజు యెంత వెదకినా అతనికి చితాభస్మం దొరకనే లేదు. అతడెంతో బాధపడి తన భార్యతో, 'అయ్యో! ఈరోజు శివునికి పూజ సరిగా జరగలేదు. గురువు ఉపదేశించి నట్లే పూజ చేయాలి గాని, మరోరకంగా చేస్తే ప్రయోజనముండదు. సరిగదా, గురువుమాట జవదాటితే నరకము, దరిద్రమూ వస్తాయి. గురువు చెప్పినట్లు చేస్తేనే పుట్టుక లేకుండాపోతుంది. అందుకోసం నేనెంత వెదికినా బూడిద దొరకనేలేదు. ఈ ఒక్కరోజూ ఆయన చెప్పినట్లు చేయలేకపోతే, యిన్ని రోజులుగా చేస్తున్న పూజంతా వ్యర్థమై పోతుంది. పూజ సమయం గూడా దాటిపోతున్నది. ఇంక నేనేమి చేయాలి? అది దొరకకుంటే నా ప్రాణమైనా విడుస్తాను!' అనిదుఃఖించాడు. అతని భార్య అతనిని ఓదార్చి, 'దానికోసం అంత బాధపడతా వేమి? మనింట్లో ఎన్నో కట్టెలున్నాయి. వాటితో నన్ను దహనంచేసి, ఆ బూడిద శివునికి అర్పించు. భయపడవద్దు, నీవు వ్రతభంగం చేసుకోవద్దు. శివపూజ కోసం నా శరీరమే అర్పించడం కంటే సంతోషమేమున్నది? ఇది ఏనాటికైనా చచ్చి బూడిద కావలసినదే గదా! అట్టి దానిని శివపూజకర్పించడం కంటే కావలసినదేమున్నది'. అని ధైర్యం చెప్పింది.

అప్పుడతడు, 'నీవు పడుచుదానివి. సంసార సుఖం గూడా నీవు పూర్తిగా అనుభవించలేదు. ఒక బిడ్డనైనా కనలేదు. సూర్యచంద్రుల సాక్షిగా నిన్ను ఏలుకుంటానని బాస చేసిన నేను నిన్ను చేతులారా చంపుకుంటానా? అలాచేస్తే నాకెంతో పాపమొస్తుంది. ఆడదానిని చంపినందుకు నన్నందరూ నిందిస్తారు. అంతటి పాపంచేస్తే శివుడు గూడా నన్ను క్షమించడు. నీతల్లిదండ్రులకు గూడ అన్యాయం చేసినవాడనవుతాను?' అంటూ వల వలా ఏడ్చాడు. ఆమె, 'నీకెంత వెర్రి? నాపై నీ కంత మోహమెందుకు? నీటి బుడగలాగా యీనాడువున్న శరీరం రేపు లేకుండా పోతుందే. పుట్టిన తర్వాత ఎవరైనా చావవలసినదేగా? నా తల్లిదండ్రులు నన్ను నీకు అప్పగించాక నేను నీదానినే గదా? నేనేమైనా పరాయిదాన్నా? నీలో భాగాన్నే కదా? శివునికోసం నీవు నన్ను దహనం చేస్తే నీ ప్రాణాన్నే అర్పించినట్లే అవుతుంది. నీ ప్రాణాన్నైన నన్ను శివునికి అర్పిస్తే అందులో తప్పేమిటి? అది నా అదృష్టమే గదా? అలా చేస్తే శివుడు మనిద్దరినీ రక్షిస్తాడు' అని పట్టుబట్టి, చివరకు అతనినెలాగో ఒప్పించింది.

అప్పుడామె యింట్లోకి వెళ్ళి తలుపు వేసుకొని యింటికి నిప్పుపెట్ట మన్నది. అతడలానే చేసి, సర్వమూ భస్మమైపోయాక దానినంతా భక్తితో లింగానికి అర్పించి, కృతార్థుడనవగలిగానని యెంతో ఆనందించాడు. తర్వాత ఏకాగ్రమైన మనసుతో హృదయపూర్వకంగా శివునికి నమస్కరించి, అలవాటు ప్రకారం ప్రసాదం తీసుకోడానికి రమ్మని తన భార్యను కేకవేశాడు. శివుని అనుగ్రహం వలన ఆమె తిరిగి బ్రతికి, శరీరంతో నడచి వచ్చింది. వారిద్దరూ శివుని ప్రసాదం తిన్నాక చూస్తే వారి యిల్లు వెనుకటి వలెనే చెక్కుచెదరకుండా నిలచి వున్నది. శబరుడు ఆశ్చర్యపడుతుంటే అతని భార్య, 'స్వామీ, నాలుగు ప్రక్కలా యిల్లంటుకుని మండుతున్నాగాని నాకదేమో యెక్కడలేని చలీ పుట్టింది. నేను ముడుచుకుని పడుకోగానే గాఢంగా నిద్ర పట్టింది. తర్వాత యేమైందో నాకు తెలియలేదు. మీరు పిలవగానే 'మెలకువవచ్చి లేచి వచ్చాను. ఆహా! ఏమి యీ ఈశ్వరుని లీల!' అనగానే, శివుడు వారికి సాక్షాత్కరించాడు. వారు నమస్కరించగానే, జీవితాంతంలో వారు కోటి సం॥లు స్వర్గలోకంలో నివసించేలా వరమిచ్చి అదృశ్యమయ్యాడు. దేనియందైనా పూర్ణ విశ్వాసముండాలేగాని, ఎంతటి ఫలితమైనా లభించగలదు. కనుక ఆ కుష్ఠురోగియైన నరహరి చేస్తున్న సేవకు ఫలితముండకపోదు. ఎవరి భావానికి తగిన ఫలితం వారికి తప్పక లభిస్తుంది' అన్నారు శ్రీ గురుడు.

కొద్దిసేపట్లో స్వామి సంగమానికి వెళ్ళి అక్కడ తమ అనుష్ఠానం పూర్తి చేసుకొని ఆ కుష్ఠురోగి వద్దకు వెళ్ళారు. అతడు ఆయన చెప్పినట్లే ఎంతోభక్తి శ్రద్ధలతో చేస్తూండటం చూచి ఆనందించారు. నరహరి ఆ కట్టెకు నీరుపోసి ఆయన వద్దకొచ్చి నమస్కరించాడు. ఆయన తమ కమండలంలోని నీరు తీసి,ఆ ఎండిన మేడి కర్రమీద చల్లారు. మరుక్షణమే అది చిగిర్చింది! అనుష్ఠానానికని సంగమానికి వచ్చిన వారంతా ఆశ్చర్యచకితులై చూస్తూ వుండగానే అది పెరిగి చిన్న మేడి చెట్టైంది. నివ్వెరబోయి దానిని చూస్తున్న నరహరికి గూడా కుష్ఠురోగం అదృశ్యమై అతడి శరీరం బంగారు ఛాయతో మెరిసిపోసాగింది. అతడానంద భాష్పాలు రాలుస్తూ, శ్రీగురుని పాదాలకు భక్తితో నమస్కరించాడు. శరీరమంతటా రోమాంచితమవుతుంటే, పారవశ్యంతో శ్రీగురుని యిలా స్తుతించాడు:

'కోటి సూర్యుల తేజస్సు (జ్ఞానము), కోటిచంద్రుల చల్లదనం (ఆనందము) గలిగి, దేవతలందరిచేతా పూజించబడే విశ్వాశ్రయుడు, భక్తప్రియుడు, శ్రేష్ఠుడుయైన అత్రి పుత్రుడవైన ఓ నృసింహ సరస్వతీ స్వామీ! నీకు నమస్కారము, నన్ను రక్షించు. మోహపాశమనే అజ్ఞానాంధకారాన్ని నశింపచేయగల జ్ఞాన సూర్యుడవు; విశాలమైన నేత్రములు గలవాడవు; భక్తులకు వరములిచ్చే లక్ష్మీపతివీ అయిన ఓ నృసింహ సరస్వతీ! నీకు నమస్కారము. నన్నురక్షించు (2). మనసులో ఉద్భవించిన అరిషడ్వర్గమనే మదగజాన్ని శాసించగల అంకుశము వంటివారు మీరు; సత్యము, సర్వానికీ సారభూతమూయైన పరమాత్మతత్వమే మీరు. భక్తవత్సలుడు, సర్వభూతకర్తయైన పరమాత్మయొక్క అవతారాలన్నింటిలో శ్రేష్ఠుడవైన శ్రీ వల్లభా[1] ఓ నృసింహ సరస్వతీ! నీకు నమస్కారము (3). ఆకాశము, వాయువు, తేజస్సు, జలము, భూమి అను పంచభూతాత్మకమైన సృష్టికి కర్తవై యుండి, సూర్యచంద్రులే నేత్రములుగా గల సర్వసాక్షివి నీవు. జీవులపై నీకు రాగద్వేషాలు లేకున్నా, నీవు భక్తులపాలిటి కామధేనువవు. ఓ శ్రీగురుా! నృసింహ సరస్వతీ! నీకు నమస్కరిస్తున్నాను. నన్ను రక్షించు (4). తామర రేకులవంటి కన్నులు గల్గి, పూర్ణచంద్రుని వంటి తేజస్సు గల ఓ శ్రీగురూ! ప్రచండమైన (మా) పాపాలను పారద్రోలడానికి దండము ధరించి, యతివేషధారులైన నరసింహ సరస్వతీ! నీకు నమస్కరిస్తున్నాను. నన్ను రక్షించు (5). మీపాద కమలాలను వేదాలు, శాస్త్రాలు స్తుతిస్తున్నాయి. నాదబిందు కళా స్వరూపా! నీవు వాటికి గూడ అతీతుడవై యుండి, మూడు విధములైన తాపాలతో పీడించబడుతున్న భక్తుల పాలిటి కల్పవృక్షమా! ఓ నృసింహ సరస్వతీ! నీకు నమస్కారము. నన్ను రక్షించు (6). అష్టాంగయోగ తత్వనిష్ఠతో ఆత్మ సంతుష్టుడవై యున్న జ్ఞానసాగరా! కృష్ణావేణీ పంచనది సంగమ తీర నివాసా! కష్టాలను, దైన్యాన్ని దూరంచేసి, భక్తులకు కోరినవి ప్రసాదించి తృప్తి నిచ్చు నరసింహ సరస్వతీ, నీకు నమస్కరిస్తున్నాను. నన్ను రక్షించు (7). నిత్యము ఈ నరసింహ సరస్వతీశుని అష్టకం ఎవడు చదువుతాడో వాడికి జ్ఞానానుసారము, దీర్ఘాయువు, ఆరోగ్యము, సర్వసంపదలు, నాలుగు పురుషార్థాలు లభిస్తాయి. ఈ అష్టకం ఘోరమైన సంసారమనే సముద్రాన్ని తరించడానికి మంచి సాధనము

1. ఈ శ్లోకంలో శ్రీ గురుని విష్ణువుగా స్తుతించినపుడు 'శ్రియావల్లభా' అనడంలో శ్రీపాదవల్లభుని అవతారము అన్న శ్లేష వున్నది.

(8). నరహరిశర్మ కన్నీటితో స్వామి పాదాలభిషేకించి, వాటిని విడవక అలానే పడివున్నాడు. శ్రీగురుడతనికి అభయమిచ్చి, "జ్ఞానరాశివవుదువుగాక!" అని అతనిని ఆశీర్వదించి చేయివట్టి లేవదీశారు. అక్కడ చేరినవారందరూ ఆ గురుమాహాత్మ్యంచూచి ఆశ్చర్యపోయి ఆయనకు నమస్కరించారు. అపుడు వారందరినీ తీసుకొని ఆయన గంధర్వపురంలోని తమ మఠానికి చేరుకున్నారు. ఆ గ్రామంలోని వారందరూ ఆ లీల గురించి విని, భక్తితో శ్రీ గురుని దర్శించి ఆయనకు ఆరతులిచ్చారు. నరహరి ఆనాడు వారందరికీ సమారాధన చేశాడు. తర్వాత శ్రీ గురుడతనిని దగ్గరకు పిలిచి, 'నాయనా, నీ పట్ల మాకెంతో ప్రీతి కలిగింది. నీవు గోవులు, సంపదలతో ఐహిక సుఖాలన్నీ అనుభవించగలవు. నీ వంశంలో జన్మించిన వారందరూ వేద శాస్త్రజ్ఞులు, శతాయుష్మంతులు అవుతారు. నీకు ముగ్గురు కొడుకులు పుడతారు. వారిలో ఒకడు యోగియై మా సేవ చేస్తాడు. నీకు పారమార్థికమైన శ్రేయస్సు గూడ లభిస్తుంది.' అని ఆశీర్వదించారు. తర్వాత శ్రీగురుడు అతనికి అష్టాంగయోగముపదేశించి, విద్యాసరస్వతీ మంత్రాన్ని గూడ ఉపదేశించి, 'నీకు యోగీశ్వరుడు అని పేరు పెడుతున్నాము. నీ భార్యాబిడ్డలను తీసుకొచ్చి మా సన్నిధిలోనే వుండు' అని చెప్పారు.

నామధారకా! శ్రీగురుని ప్రసాదం వలన నరహరిశర్మకు ముగ్గురు కొడుకులు పుట్టి, గురుభక్తి వలన యెంతో వృద్ధిలోకొచ్చారు. స్వామిని నమ్మిన వారిని ఆయన యెంతగా అనుగ్రహిస్తారో చూచాము గదా! అంతేగాదు, భక్తితో అతడు చేసిన స్తోత్రమంటే శ్రీగురునికెంతోప్రీతి. ఆ స్తోత్రంలో వ్యాకరణ దోషాలు, ఛందో దోషాలు వున్నాయి. ఎవరైనా ఆ తప్పులు దిద్దబోతే, శ్రీగురుడు అంగీ కరించక, ఆ స్తోత్రమలానే చదవాలని చెప్పేవారు!"

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 41

శ్రీ గణేశాయ నమః, శ్రీ సరస్వత్యై నమః, శ్రీ గురుభ్యో నమః.

ప్రస్తావన : పరమాత్మ వాక్కు, మనస్సులకందనివాడు. ఆయన ఒక్కడే అయినా విప్రులాయనను బహువిధాల నిర్వచించారన్న వేదమే ఆయననే రుద్రుడనీ, విష్ణువనీ గూడ స్తుతించినది. కాని కలి ప్రభావం వలన శివకేశవ భేదం భక్తుల మధ్య విద్వేషానికి కారణమైంది. ద్వేషము, స్పర్ధ వంటి అసురీ స్వభావం గలవారి యజ్ఞదాన తపః కర్మలు నిష్ఫలమని భగవద్గీత. ఆ భేదాన్ని రూపుమాపి, సత్త్వ ప్రధానమైన సామరస్యాన్ని తెల్పడానికి త్రిమూర్తి రూపియైన దత్తస్వామి యీ యుగంలో శ్రీ పాద శ్రీ వల్లభులు, శ్రీ నృసింహ సరస్వతీ స్వాములుగా అవతరించాడు. అందుకే శివపరమైన రుద్రాక్ష, భస్మము, కాశీ విశ్వనాథుల మహాత్మ్యం తెల్పిన శ్రీ గురుడు విష్ణుపరమైన అశ్వత్థపూజ, అనంత పద్మనాభ వ్రతాల మహాత్మ్యం గూడ తెల్పాడు. అయితే యిట్టి వ్రతాలు సామాన్యులైన భక్తులకే తెల్పాడుగాని, తీవ్ర ముముక్షువులైన సిద్ధుడు మొ॥న ముముక్షువులకు గురుసేవ ఒక్కటే చెప్పాడు. ఆ వ్రతాలు ఆయన వాక్కువల్ల శక్తి వంతములయ్యాయి గాని, భక్తులు తమకై తామె చేసినపుడు గాలేదు. ఈ విషయాలన్నింటినీ 41,42,43 అధ్యాయాలలో చూడవచ్చు.

కథారంభము

నామధారకుడు,''స్వామీ! సర్వధర్మాలతో కూడిన శ్రీగురుచరిత్ర వింటూంటేనే నా హృదయంలో అజ్ఞానమనే చీకట్లు నశించి జ్ఞానమనే జ్యోతి వెలిగింది. ఇప్పుడు గురుస్మరణ పట్ల ఎంతో ప్రీతి కల్గుతున్నది. శ్రీగురునియంతటి అవతారమూర్తి యొక్క సాన్నిధ్యం పొందిన మహాజ్ఞానులు, సిద్ధపురుషులు మీరు. నా పూర్వపుణ్యం వలన అట్టి మీ దర్శన భాగ్యం కల్గింది. మా పూర్వీకులు శ్రీగురుభక్తులు యెలా అయ్యారో తెలుసుకోవాలని వుంది, చెప్పండి' అన్నాడు. సిద్ధయోగి యిలా చెప్పసాగారు:

''నాయనా! పూర్వం శ్రీగురుడు తీర్థాటనం చేస్తూ, గోదావరీ తీరాన వున్న వాసరక్షేత్రానికి వేంచేసినపుడు ఆయనను భక్తితో పూజించి, ఆయన ప్రేమకు

పాత్రుడైన సాయందేవుడే మీ పూర్వీకుడు. అటుతర్వాత శ్రీగురుడు అనేక తీర్థక్షేత్రాలను పావనం చేస్తూ పర్యటించి, ఈ గంధర్వనగరం చేరారుగదా! అటు తర్వాత వారి కీర్తి దశదిశలా వ్యాపించి, సుదూర ప్రాంతాలనుండి గూడ యెందరెందరో వచ్చి వారిని సేవించి, అభీష్టసిద్ధి పొందుతున్నారని మీ పూర్వీకుడైన సాయందేవునికి తెలిసింది. అతడందుకెంతో ఆనందించి, ఒకనాడు శ్రీవారి దర్శనానికి ఈ గంధర్వపురం వచ్చాడు. శ్రీగురునికి నిలయమైన ఈ గంధర్వపురం అతడి కంటపడగానే, అతిశయించిన భక్తి శ్రద్ధలతో అడుగడుగుకు సాష్టాంగ నమస్కారాలు చేస్తూ మఠానికి చేరుకున్నాడు. అక్కడ శ్రీగురుని దర్శించగానే, అతనికి రోమాంచితమై, ఆనంద భాష్పాలు రాలాయి. ఆయనకు సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి, తన జుట్టుతో వారి పాదాలు తుడిచి, గద్గద స్వరంతోఆయననిలా స్తుతించాడు:

ఓపరమాత్మా! పరంజ్యోతీ! నృసింహసరస్వతీ! మీరు త్రిమూర్త్యాత్మకులే గాని,మానవమాత్రులుగారు. సర్వ తీర్థాలకూ ఆశ్రయమైన మీ పాదాలను దర్శించినంతమాత్రాన కోటి జన్మల పాపం నశిస్తుంది. మీ దర్శనం వలన ధన్యుడనయ్యాను. మా పితరులుగూడా కృతార్థులయ్యారు. ఓ సర్వవ్యాపకా! సద్గురూ! భక్తవత్సలా! జయము.జీవుల పట్ల కరుణయనే జలంతో నిండిన కమండలం ధరించిన మీరు సాక్షాత్తు ఆ బ్రహ్మదేవుడే. మీరు అమృతతుల్యమైన ఆ నీరు చల్లి, చనిపోయిన వారిని మరల బ్రతికిస్తున్నారు. స్వామీ! దండమును ధరించిన మీరు సాక్షాత్తూ దుష్టులను దండించి, భక్తుల దైన్యాన్ని పారద్రోలి రక్షించే శ్రీ మహావిష్ణు స్వరూపులే, యిప్పుడిలా సన్యాసి వేషంలోఅవతరించారు. భస్మము, రుద్రాక్షలు ధరించిన మీరు భక్తుల పాపాలను, భవరోగాన్నీ నశింపజేయగల సమర్థులు, సాక్షాత్తు శివస్వరూపులు. ఎవరి కృప వలన చచ్చినవాడు బ్రతికాడో, గొడ్డుబఱ్ఱె పాలిచ్చిందో, మేడికట్టె వృక్షమైందో, హీనుడుద్ధరింపబడ్డాడో అట్టి మిమ్మెవరెరుగగలరు?'

శ్రీగురుడు సంతోషించి సాయందేవుడి తలపైచేయిపెట్టి, 'నాయనా! నీవు మాకు పరమ భక్తుడవు. నీ స్తోత్రం వలన మాకు సంతోషమైంది. నీ వంశస్థులందరూ మా భక్తులై చిరకాలం వర్ధిల్లుదురుగాక!' అని ఆశీర్వదించారు. తర్వాత శిష్యులందరితో ఆయన, 'మీరంతా సంగమంలో స్నానం చేసి, అశ్వత్థవృక్షాన్ని

సేవించి పంక్తి భోజనానికి రండి' అని చెప్పి, సాయందేవునితో, 'నీవు గూడా వారితో వెళ్ళిరా. ప్రసాదం తీసుకొందువు' అన్నారు. అందరూ సంగమానికి వెళ్ళివచ్చాక, అతడుశ్రీగురునికి పూజచేసి, భిక్ష యిచ్చాడు. అపుడు స్వామి అతనిని తమ ప్రక్కనే కూర్చోబెట్టుకొని భోజనం పెట్టించారు. తర్వాత అతనిని దగ్గరకు పిలిచి, 'నాయనా, నీవెక్కడుంటున్నావు? నీ భార్యాబిడ్డలు క్షేమమా? చాలా కాలానికి కన్పించావు' అన్నారు. అతడు, 'స్వామీ, మీరు సర్వజ్ఞులు. మీకు తెలియనిది యేమున్నది? మీ దయ వలన అందరమూ క్షేమమే. నా భార్యాబిడ్డలు ఉత్తర కంచిలోవున్నారు. నా కుటుంబ భారమంతా కొడుకులు చూచుకుంటు న్నారు. కనుక నేను మీ పాదాల చెంత వుండి సేవించుకోవాలని వచ్చాను. మీరనుగ్రహించాలి' అని వేడుకున్నాడు. శ్రీగురుడు నవ్వి, 'నాయనా! మమ్మల్ని సేవించడం అంత సులభంగాదు. మేమొకచోట వుండేవారముకాము. ఎక్కడ బడితే అక్కడే వుంటాము. ఒకప్పుడు వూరిలో వుంటే, మరొకప్పుడు అడవిలో వుంటాము. మాతో కలసి వుండడము, మా సేవ చేయడమూ కష్టం. కనుక బాగా ఆలోచించుకో!' అన్నారు.

సాయందేవుడు, 'స్వామీ, మిమ్ము శరణు బొందిన నన్ను దూరం చేయవద్దు. మీరుండగా నాకు భయమేమిటి. గురుసన్నిధికి చేర్చే పాదాలే పాదాలు; గురుపూజ చేసే చేతులే చేతులు. గురు పాదాలనంటే శిరస్సే శిరస్సు. సర్వ అభిమానాలను నివారించి. పురుషార్థాలు ప్రసాదించగల గురుకృప వుండగా నాకు భయమేమి? నేను మీ చెంతనే వుండి, మీ పాదసేవ చేసుకుంటాను. అనుజ్ఞ యివ్వండి' అని పట్టుబట్టాడు. అప్పుడు శ్రీగురుడు, 'నీకంత దృఢభావముంటే అలానే చేయి' అని అంగీకరించారు. అతడు స్వామి సన్నిధిలో మూడు నెలలున్న తర్వాత ఒకనాటి సాయంత్రం శ్రీగురుడు శిష్యులనెవ్వరినీ రావద్దని చెప్పి. సాయందేవుణ్ణి ఒక్కడినే కూడా తీసుకొని సంగమానికి వెళ్ళారు. ఇంతలో మరి కొందరు శిష్యులొచ్చి సంగమ స్నానం చేసారు. సాయం సంధ్యోపాసన అయ్యాక, శ్రీ గురుడు అశ్వత్థవృక్షం క్రింద కూర్చొని, కొంతసేపు శిష్యులతో మాట్లాడారు. కొంతసేపటికి వారంతా గాణ్గాపురం వెళ్ళిపోయారు. శ్రీగురుడు, సాయందేవుడు మాత్రమే అక్కడ వున్నారు. అప్పుడతనిని పరీక్షించదలచి, శ్రీగురుడు ఒకలీల చేసారు. అంతలోనే అకస్మాత్తుగా పెనుగాలి చెలరేగింది. ఆ గాలికి చెట్లు వూగిపోయి, విరిగి పడుతున్నాయి. ఆకాశ

మంతా కారుమేఘాలు అలుముకుని భయంకరంగా వురుములు, కన్నులు మిరుమిట్లు గొలిపే మెరుపులతో కుండపోతగా వర్షమారంభమైంది. సాయందేవుడు ఆ గాలికి ఎలాగో ఓర్చుకొని, తన వంటిపై నున్న ఉత్తరీయం తీసి శ్రీగురునికి కప్పి ఆయనకు అడ్డంగా నిలుచున్నాడు. ఇలా గాలి, వాన అర్ధరాత్రి రెండవ ఝాము వరకూ కొనసాగాయి. గాలి వాన కొంత నెమ్మదించగానే దుర్భరంగా చలిగాలి వీచసాగింది. అపుడు శ్రీగురుడు, 'నాయనా! మమ్మల్ని చలి బాధిస్తున్నది. గ్రామానికి వెళ్ళి మఠంనుండి అగ్ని తీసుకురా' అన్నారు. అతడు బయలు దేరుతుంటే, అతనిని బాట కటూయిటూ చూడకుండాత్వరగా వెళ్ళిరమ్మని చెప్పారు.

వెంటనే సాయందేవుడు బయలుదేరి గంధర్వపురం వైపుకు నడవసాగాడు. దారిల్లో యెక్కడ అడుగుపెట్టినా మోకాలులోతున బురదలో కాళ్ళు కూరుకు పోతున్నాయి. ఆ పైన నీరు, రొమ్ములోతున ప్రవహిస్తోంది. కన్ను పొడుచుకున్నా కనిపించనంతగా కారు చీకట్లు అన్ని దిక్కులా కమ్ముకున్నాయి. వేగంగా వీస్తున్న గాలి అతనినొక ప్రక్క నెట్టివేస్తోంది. ఎలాగో అతడు శ్రీగురుని స్మరిస్తూ చీకట్లో తడుముకొంటూ, మెరుపుల వెలుగులో దారి చూచుకుంటూ, బాట కనిపించినంత దూరం పరిగెడుతున్నాడు. చివరకు యెలాగో అతడు మఠంచేరి, అక్కడి సేవకులను నిద్రలేపి వారివద్దనుండి కుండలో నిప్పులు తీసుకొని తిరిగి బయల్దేరాడు. శ్రీగురుడు తనను ప్రక్కలకు చూడకుండా ఎందుకు సాగిపొమ్మన్నారో తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం తీవ్రమై, నెమ్మదిగా కుడి ప్రక్కకు చూచాడు. అటుప్రక్కన ఐదు పడగలుగల భయంకరమైన త్రాచుపాము కన్పించింది. అతడు కొంచెం ప్రక్కకు తప్పుకొని భయంతో వేగంగా నడుస్తూ, నెమ్మదిగా ఎడమ ప్రక్కకు చూచాడు. అటు ప్రక్కన గూడా మరొక భయంకరమైన పాము అతని వెంటనే వస్తోంది. అతడు భయంతో మతిపోయి, బాటలోని ఎత్తుపల్లాలు గూడా పట్టించుకోకుండా పరుగెత్తసాగాడు. అతడెటుపోతే అటు, అంత వేగంగానూ పాములు తరుముకొస్తున్నాయి. అతడు గుండెదడ పుట్టి దిక్కుతోచక, పాదల మధ్యకు పోయాడు. ఎటుపోవాలో తెలియక భయంతో తననా పాముల బారినుండి రక్షించమని మనస్సులోనే శ్రీగురుని ప్రార్థించు కోసాగాడు. వెంటనే అతనికి కొంచెం భయం తగ్గి, ఒక చక్కని బాట చిక్కింది. దాని వెంటపోగా, కొద్దిసేపట్లోనే సంగమం వద్దనున్న రావి చెట్టు అతనికి కన్పించింది. ఆ ప్రాంతమంతా వేలకొద్దీ దీపాలతో

వెలిగి పోతున్నట్లు కనిపించింది. అక్కడ నుండి వేద ఘోష అతనికి చక్కగా వినిపిస్తున్నది. అతడు అటువైపుగా వెళ్ళి శ్రీగురుని సమీపించేసరికి, అక్కడ ఆయన ఒక్కరే వున్నారు. అతడికి ఆ భయం వలన వర్షం ఆగిందని గూడ తెలియలేదు. ఆకాశంలో మబ్బులు యెప్పుడు తొలగిపోయాయోగాని, పిండి ఆరబోసినట్లు పండు వెన్నెల వచ్చింది. అతడు ఆ పాత్ర క్రిందపెట్టి, నిప్పును ప్రజ్వలింపజేశాడు. భయం తగ్గిపోయి, అతడు గురువుకేసి చూచేసరికి ఆ రెండు పాములూ ఆయనకు నమస్కరించి వెళ్ళిపోతున్నాయి. వాటిని చూడగానే అతనికి మరలా భయమేసింది. శ్రీగురుడు నవ్వి, 'భయపడవద్దు, నిన్ను రక్షించడానికి ఆ పాములను మేమే పంపాము. గురుసేవ ఎంత కఠినమైనదో తెలిసిందా? కనుక ముందుగా ఆలోచించుకొని, తగిన భక్తి విశ్వాసాలు వుంటేనే అందుకు పూనుకోవాలి. కలిప్రభావం వలన ఇంద్రియ చాపల్యము, అపప్రచారాలు మొ॥న అవరోధాలెన్నో వస్తాయి. అయినా చలించకుండా నిశ్చలంగా గురుసేవచేస్తే, గురుకృప వలన సర్వమూ సిద్ధిస్తుంది. యజ్ఞ యాగాదులు చేసేవారికి ఎన్నో విఘ్నాలొచ్చి, అవి తేలికగా నిష్ఫలమవవచ్చు. గురువుదగ్గరే వుంటూ విశ్వాసంతో సేవ చేసేవాడు, తేలికగా అభీష్టాలు నెరవేరి కృతార్థుడవుతాడు. ఏకభావంతో ఆయనను ఆరాధించడమే ఉత్తమ సాధన. పతివ్రత తన భర్తను సేవించినట్లు, సచ్ఛిష్యుడు తన గురువును విడువక నీడవలె సేవిస్తాడు. దేహంతో సహా తన సర్వస్వమూ గురుసేవకే అర్పిస్తాడు. గురువే పరమేశ్వరుడని తెలుసుకొని ఆయన ప్రసాదమే భోజనంగా, ఆయన ధ్యానమే జీవనంగా, పాదతీర్థమే గంగాజలంగా సేవిస్తూ శ్రవణ మనన తత్పరుడై వుంటాడు. గురువు యెంతటి దుస్సాధ్యమైన ఆదేశమిచ్చినా సరే, దానిని సాధించడానికి ఉపక్రమిస్తాడు. ప్రారంభించాక దానిని యెంత కష్టపడియైనా పూర్తిచేస్తాడు. అలా చేస్తే, వాడిని చూచి యమధర్మరాజు గూడ భయపడి తొలగిపోతాడు'. అపుడు సాయందేవుడు నమస్కరించి, 'స్వామీ, నేనేమీ తెలియనివాణ్ణి. కృపతో గురుభక్తి యెలాంటిదో వివరించండి. దాని సహాయంతో స్థైర్యం చిక్కించుకొని మీచెంతనే వుండి సేవిస్తాను' అన్నాడు. అప్పుడు శ్రీగురుడిలా బోధించారు:

'నాయనా, చెబుతాము విను. నీవు యిక రాత్రి అయిందో, బ్రాహ్మీ ముహూర్తం అయిందోనన్నది పట్టించుకోకుండా వినాలి. సత్కాలక్షేపం అవుతుంది. పూర్వం పార్వతీదేవికి పరమేశ్వరుడు బోధించిన గురుభక్తి తత్త్వం నీకు చెబుతాము.

శివుడిలా చెప్పాడు: "దేవీ, గురువే ఈశ్వరుడన్న ధృఢమైన విశ్వాసంతో ఆయనను సేవించడం వలన సర్వసిద్ధులూ కల్గుతాయి. అట్టి ఫలితమే తపో అనుష్ఠానాదుల వలన చాలా కాలానికిగాని సిద్ధించదు. యథావిధిగా గురుని సేవించేవారికి యజ్ఞాది కర్మలు చేయని లోటుకల్గదు. పూర్వం త్వష్టయనే బ్రాహ్మణ బాలునికి ఎనిమిదవ సం॥లో ఉపనయనం చేసి, వేదాధ్యయనానికి గురువు వద్దకు పంపారు. ఆ బ్రహ్మచారి చక్కగా గురుసేవ చేస్తున్నాడు. ఒకసారి ఆ గురువు యొక్క కుటీరం శిథిలమై, వర్షపునీరు లోపలకు కురిసింది. గురువు త్వష్టను పిలిచి, 'నాయనా, యీ కుటీరం ప్రతిసారీ వర్షానికి పాడైపోతున్నది. ఇలా గాలి, వాన, అగ్నుల వలన నశించకుండా అన్ని వసతులూ కల్గివుండే కుటీరం నాకు కావాలి' అని చెప్పాడు. అప్పుడు గురు పత్ని, 'నాయనా, ఎవ్వరూ నేయనిదీ, కుట్టనిదీ, రంగురంగులదీ, సరిపోయేదీ అయిన రవిక నాకు తెచ్చి పెట్టాలి' అన్నది. ఇంతలో గురు పుత్రుడు వచ్చి, 'అన్నా, నాకు మట్టి అంటనివీ, నీటి మీద నడిపించగలవీ, ఎప్పుడూ సరిపోయేవీ అయిన పాదరక్షలు కావాలి' అని చెప్పాడు. అప్పుడే చిన్న పాపయైన గురుపుత్రిక గూడ వచ్చి, 'అన్నా! నా చెవులకు కుండలాలు, ఆడుకునేందుకు ఒకబొమ్మరిల్లూ కావాలి. అది ఒంటి స్తంభం కల్గి, దంతంతో చేసినదై, పగలనిదిగా వుండాలి. అది నా వెంట తీసుకెళ్ళడానికి వీలుగా వుండాలి. అందులో అన్ని వసతులూ వుండాలి. దానిని నెట్టుకు వెళ్ళడానికి చక్రాలు వుండాలి. దానిని మళ్ళీ ముడిచి వేయడానికి వీలుండాలి. అందులో పీట, కుర్చీ వుండాలి, ఆడుకోడానికి మంచి వంట పాత్రలు మట్టివి కావాలి. నాకు అవే వంట నేర్పాలి, వాటిలోని వంట ఎంతసేపైనా చల్లారగూడదు. ఇతర వంట పరికరాలు గూడ కావాలి" అని చెప్పింది.

త్వష్ట అంగీకరించి, అడవికి వెళ్తూ, అవన్నీ ఎలా సంపాదించాలా అని ఆలోచించాడు. చివరకు దిక్కుతోచక, తన గురువునే ధ్యానించి, తన మనస్సులోనే ఆయనను శరణుపొందాడు. అలా పోతుండగా అతనికి ఒకచోట ఒక అవధూత కన్పించి, "నాయనా, నీవెవరు? ఇంత చిన్నవాడవు! ఈ ఘోరమైన అరణ్యంలో చింతా క్రాంతుడవై తిరుగుతున్నావేమి?" అన్నాడు. ఆయనను చూడగానే త్వష్టకు మనస్సు శాంతించింది. తన గురువే ఆ రూపంలో దర్శనమిచ్చినట్లనిపించింది. అతడు ఆయనకు నమస్కరించి, "స్వామీ, ఈ నిర్మానుష్యమైన అరణ్యంలో

మిమ్మల్ని చూడగానే మీరు సాక్షాత్తూ ఈశ్వరుడని నాకు తోచింది. మీ దర్శన మాత్రం చేతనే నా మనస్సు స్థిరపడి ఆనందం లభించింది" అని, తాను సాధించ వలసిన కష్టతరమైన పనుల గురించి విన్నవించుకొన్నాడు. అవధూత అతనిని ఆశీర్వదించి, "నాయనా! అభీష్ట ప్రదుడైన విశ్వేశ్వరుడు కాశీలో వుండగా దుర్లభ మేమున్నది? నీవు కాశీ వెళ్ళి విశ్వనాథుని పూజించు. ఆయన వరంతో బ్రహ్మాది దేవతలు గూడా యెంతో మహిమను పొందారు. కేవలం గుక్కెడు పాలు కోరిన ఉపమన్యువుకు ఆయన సాక్షాత్తూ ఆ పాల సముద్రాన్నే ప్రసాదించిన దయా ళువు" అని చెప్పాడు. గురుసేవ దప్ప వేరేమీ యెరుగని త్వష్ట, "స్వామీ! కాశీ క్షేత్రం యెక్కడ వున్నది?"అని అడిగాడు. అప్పుడు ఆ ముని శ్రేష్టుడు,"కాశీకి నిన్ను నేనే స్వయంగా తీసుకుపోతాను. నీవలన నాకు గూడ విశ్వనాథుని దర్శన మవుతుంది" అని చెప్పి, తన లీల చేత అతనిని మనోవేగంతో కాశీకి తీసుకు వెళ్ళాడు."

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యై నమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 42

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః

వారిద్దరూ కాశీ చేరిన తర్వాత త్వష్టకు అవధూత బోధించిన కాశీయాత్రా విధానం గురించి నామధారకునితో సిద్ధయోగి యింకా యిలా చెప్పారు: "విశ్వేశ్వరుని దర్శనము, అంతర్ గృహ యాత్ర, దక్షిణోత్తర మానస యాత్ర, పంచక్రోశయాత్ర, స్నానము, దానము, అర్చన, శ్రాద్ధము, అన్నపూర్ణ - విశ్వేశ్వర - బిందుమాధవ - ఢుంఢి వినాయక - దండపాణి - కాలభైరవ - గుహ - గుహకాశి -మణికర్ణిక - మొ॥నవి దర్శించి, పూజ చేసి, నీపేరు మీదుగ ఒక లింగ ప్రతిష్ట చేసుకో. ఇలాచేస్తే నీగురు భక్తి దృఢమై, ఈశ్వర సాక్షాత్కార మవుతుంది. కనుక నీవు నిస్సందేహంగా నీ మనస్సులో గురు చరణాలను స్థిరంగా నిలుపుకో", అని చెప్పి, రెప్ప పాటులో అవధూత అదృశ్యమయ్యారు. త్వష్ట ఆశ్చర్యచకితుడై, 'అహా, ఈ మహాత్ముడు నా గురు కృపవలన సాక్షాత్కరించిన విశ్వేశ్వరుడే, సందేహము లేదు. తనను నేను ఆరాధించకున్నా, ఆయన ప్రసన్నుడవటము గురుకృప వల్లనే గదా! లేకపోతే యెన్నో సం॥లు తపస్సు చేసినా ప్రసన్నుడు కాని ఈశ్వరుడు నాకెందుకు ప్రసన్నుడవుతాడు?'అనుకొని యథావిధిగా కాశీ యాత్ర, లింగ ప్రతిష్ట చేసాడు. అతడు ధ్యానించగానే విశ్వనాథ లింగములో శంకరుడు దర్శనమిచ్చి, వరం కోరుకోమన్నాడు. అతడు తన గురువు, గురుభార్య మొ॥న వారు అడిగినవి విన్నవించాడు. శంకరుడు వరమిచ్చి, 'నాయనా, నీ గురుభక్తికి మెచ్చాను. నీవు 'విశ్వకర్మ' అనే సృష్టికర్తవు అవుతావు.' అని ఆశీర్వదించి అదృశ్యుడయ్యాడు.

త్వష్ట సంతోషించి తన గురువు, గురుపత్ని, పిల్లలు కోరినవన్నీ సృష్టించి సమర్పించుకొన్నాడు.[1] గురువు సంతోషించి, అతనికి జ్ఞానము, సర్వసిద్ధులు, నవనిధులు, యశస్సూ కలిగేలా ఆశీర్వదించారు. కనుక గురుభక్తి వలన సాధ్యము

1. ఇది భావగర్భితమైన కథ. వివేకంతో గూడిన గురుభక్తియే గురువు కోరిన కుటీరం. చిత్రవిచిత్రము, నామరూపాత్మకము అయిన విశ్వమే జగన్మాత స్వరూపమన్న దృఢభావనయే గురుపత్ని కోరిన రవిక. యమ నియమాలతో నిగ్రహించబడిన మనస్సే గురుపుత్రుడు కోరిన పాదరక్షలు. ఇలా బాహ్యాభ్యంతరాలలో పరిశుద్ధమొనర్చబడిన అవయవ - ధాతుమయమైన మానవ దేహమే గురుపుత్రిక కోరిన బొమ్మరిల్లు. ఇవన్నీ ఈశ్వరానుగ్రహం వలన, ఈశ్వరానుగ్రహం సద్గురు సేవ వలనా కలుగుతాయి. దృఢనిష్ఠతో గురుసేవ చేయడం వలన తాను కోరకున్నా త్వష్టకు బ్రహ్మపదం లభించింది.

గానిది ఏదీలేదు. గురుభక్తునికి ముగ్గురు మూర్తులూ వశులవుతారు. గురువు లేక మోక్షము సిద్ధించదు."

శ్రీగురుడు గురుసేవా ప్రాశస్త్యం చెప్పడమయ్యేసరికి సూర్యోదయమైంది. సాయందేవుడు, శ్రీ గురునికి నమస్కరించి ఆనంద పారవశ్యంతో, 'ఓ కృపామూర్తీ! నాకిప్పుడు ఒక అపూర్వమైన దర్శనమైంది. మీరీ కథలో భాగంగా కాశీ యాత్ర వివరిస్తుంటే నేను మీతోకలిసి కాశీక్షేత్రం దర్శించినట్లు అనుభవమైంది. అది నిద్రావస్థో, లేక స్వప్నమో తెలియటం లేదు. జగద్గురూ! మీ నిజతత్త్వము తెలియని మూఢులకు విశ్వేశ్వరులైన మీరు మానవులుగా కన్పిస్తున్నారు. మీరు ఎక్కడ వుంటే అదే కాశి' అంటూంటే అతని శరీరమంతా రోమాంచితమై, కంఠం గద్గదమైంది. అతడిలా శ్రీగురుని స్తుతించాడు:

'(1). మొదట అద్వయులుగావుండి, సంకల్పమాత్రాన ఈ బ్రహ్మాండ రూపం ధరించి, మరల దానిని పాలించడానికి అవతరించిన, ఓ నృసింహ సరస్వతీ! మీ పాదపద్మములకు వందనములు (2). కలి ప్రభావం వలన ధర్మం నశించి, యజ్ఞ యాగాదులు కరువైనప్పుడు దేవతల ప్రార్థననుసరించి, భూమిపై అవతరించి, ధర్మాన్ని పునరుద్ధరిస్తూ లోకానికి జ్ఞానజ్యోతిని అనుగ్రహిస్తున్న ఓనృసింహ సరస్వతీ! మీ పాదపద్మములకు నమస్కారములు (3). సంసార సాగరంలో మునిగియున్న భక్తులను తరింప చేయడానికి అవతరించి, చతుర్థాశ్రమం స్వీకరించి లోకోద్ధరణ చేస్తున్న ఓ నృసింహ సరస్వతీ! మీ పాదపద్మములకు నమస్కారములు (4). స్వామీ, మీ చరిత్ర చిత్రమైనది. మీ కీర్తి భూమండలమంతా వ్యాపించింది. మూగవానికి మాట్లాడే శక్తిని అనుగ్రహించారు. గ్రుడ్డివారికి దృష్టి, గొడ్రాలికి సంతానం, ఎండు కట్టెకు ప్రాణం, విధవరాలికి సౌభాగ్యము, భక్తులకు సిరిసంపదలు ప్రసాదించారు. ఓ నృసింహ సరస్వతీ! మీ పాదపద్మములకు నమస్కారములు (5) పాపాన్ని, దారిద్ర్యాన్నీ పోగొట్టి జగత్తుకు జ్ఞానజ్యోతి ప్రసాదిస్తూ, కామధేనువు మరియు కల్పవృక్షాల వలె భక్తులు కోరినవన్నీ నెరవేరుస్తూ, ముముక్షువులకు ముక్తిని గూడ మీరు అనుగ్రహిస్తున్నారు. వేదాలకుగూడ అతీతమైన స్వరూపంగల ఓ నృసింహ సరస్వతీ!మీ పాద పద్మములకు నమస్కారములు. (6) ఓ గురుమూర్తీ! మీ పాదపద్మములను నిత్యమూ స్మరించేవారికి సర్వతీర్థ క్షేత్రాలను సేవించిన ఫలితము,వాటిని దర్శించిన

వారికి వేలాది అశ్వమేధాదియాగాలు చేసిన ఫలితము ప్రసాదిస్తున్న ఓ నృసింహ సరస్వతీ! మీ పాదపద్మములకు నమస్కారములు. (7). వేదాలకుగూడ మీనామ మాహాత్మ్యం అంతుపట్టనిది. సకల భువనాధిపతులైన మీ పాదద్వయాన్ని నా హృదయ కమలంలో నిల్పుకొని మనసారా మరల మరల నమస్కరిస్తున్నాను. ఓ నృసింహ సరస్వతీ! మీ పాదపద్మములకు నమస్కారములు. శ్రీసద్గురూ! నన్ను రక్షించు, వేదాలకు గూడా అంతు పట్టని మీ పరిశుద్ధమైన చరిత్రను నేనేమి వర్ణించగలను? మీరు ఓంకారస్వరూపులు. పంచభూతాలు, సూర్య చంద్రులు, జీవాత్మ అనే ఎనిమిది రూపాలలో మీరీ విశ్వరూపం ధరించారు. ఓనృసింహ సరస్వతీ! మీ పాదపద్మములకు నమస్కారములు. (8). ఈ కలియుగంలో భక్తులనుద్ధరించడానికి దండకమండలుధారియైన యతీశ్వరుని రూపంలో అవతరించి, భీమ-అమరజా సంగమంలో శ్రీనృసింహ సరస్వతీయనుపేర నివసించిన శ్రీగురూ! మీ పాదపద్మములకు నమస్కారములు. ఈ ప్రపంచంలోని భక్తులందరినీ తరింపచేయడానికి, యోగులకు దీక్షనను గ్రహించడానికీ గాణ్గాపురక్షేత్రంలో వెలసి, నాల్గు పురుషార్థాలూ ప్రసాదిస్తున్న ఓ నృసింహ సరస్వతీ! మిమ్మల్ని స్తుతించడం వలన నాలోని దోషాలన్నింటిని జయించి, మీ పాదపద్మములకు నమస్కరిస్తున్నాను (9). శ్రీగురుస్తోత్రమైన ఈ అష్టకాన్ని నిత్యమూ పఠించినవారికి బలము, సంపద, సద్బుద్ధి, వర్చస్సు, పుత్ర పౌత్రాభివృద్ధి, ఆయురారోగ్యాలతో కూడిన ఐహిక సౌఖ్యానికి తోడు, అటు తర్వాత ముక్తి గూడ లభించగలదు' శ్రీగురుడు సంతోషించి, 'నాయనా! నీకు కాశీ దర్శనమైంది గదా! ఇందువలన నీ వంశంలో ఇరవైఒక్క తరాలవారికి కాశీయాత్రాఫలం సిద్ధించింది. నీవు మా దగ్గరుండి మా పాదసేవ చేసుకో! కాని అలా చేయాలంటే ఆ మ్లేచ్ఛరాజు సేవలో వుండ గూడదు. గనుక నీభార్యాబిడ్డలను తీసుకొనివచ్చి గంధర్వనగరంలో వుండు అని చెప్పి, అతనిని వెంటబెట్టుకుని గ్రామంలోని తమ మఠానికి తిరిగివచ్చారు.

సాయందేవుడు ఆ ప్రకారమే స్వగ్రామానికి వెళ్ళి, భార్యాబిడ్డలను తీసుకొని ఒక భాద్రపద శుద్ధ చతుర్థశి నాటికి గంధర్వపురం చేరాడు. అతడు శ్రీగురుని దర్శించి, 'త్రిమూర్తీ! మాలకాకి మానస సరోవరంలో మునిగి రాజహంస అయినట్లు, మీ దర్శనమాత్రం చేతనే మా పాపాలన్నీ నశించిపోతాయి. గంగాజలము పాపాన్ని, చంద్రుడు తాపాన్ని, కల్పవృక్షము దైన్యాన్నీ పోగొట్టగలదు. కాని పాప, తాప, దైన్యాలను మూడింటిని మీ దర్శనమే పోగొట్టగలదు. మీ కృప

సర్వ పురుషార్థాలనూ వెంటనే ప్రసాదించగలదన్న శృతి వాక్యము నాకిప్పుడు అనుభవమైంది' అని మైమరచి గంతులేస్తూ, తన మాతృభాషయైన కన్నడంలో యిలా స్తుతించాడు:

'(1). భూమిపై భక్తుల పాలిటి భాగ్యనిధియై అవతరించిన శ్రీనృసింహ సరస్వతిని చూడగలిగాను (2) భక్తితో ధ్యానించేవారికి సుఖమిచ్చే జగత్పతియైన మీ చరణ కమలాలు దర్శించగలిగాను. (3) సంసారంలో తపిస్తున్న భక్తులకు అభీష్టాలిచ్చి, యోగులకు యోగసిద్ధిని అనుగ్రహించే శ్రీనరసింహ సరస్వతి దర్శనభాగ్యం నేడు కలిగింది (4). మహావాక్యాలుగా చెప్పబడిన పరతత్త్వమే సగుణమై సత్పురుషుల నుద్ధరించడానికి దండకమండలములు ధరించి, యతి సార్వభౌముడుగా అవత రించిన ఓ నరసింహ సరస్వతీ! నేడు నాకు మీ దర్శనమైంది. (5). భక్తపాలుడు, దయాసముద్రుడు అయిన మీ పాదస్పర్శ వలన ఈ గంధర్వపురం భూకైలాసమైంది. అట్టి మీ పాదదర్శనం నేడు నాకు లభించింది (6). యతులు అనే నక్షత్రాల మధ్య చంద్రునివలె ప్రకాశిస్తున్న మీదర్శనం నేడు కల్గింది. మీ యతిరూపంలో భక్తజనుల మహాభాగ్యమే సాకారమై వెలిసింది. (7). వేదాంతతత్త్వానికి ఆదర్శమైన చరిత్రను చూపే మీ పాదాలను నేడు దర్శించ గలిగాను. భక్తులను రక్షించడంలో జాగు చేయని దయాఘనా! నీకు జయము (8). ఆనంద సముద్రుడు, గంధపరిమళాలతో శోభిల్లే యోగిజన వల్లభుడూ అయిన శ్రీకృష్ణుని, మీ రూపంలో దర్శిస్తున్నాను. (9). ప్రకృతి -పురుషుల అభేదాన్ని 'నరసింహ + సరస్వతి' అను పేర సార్థకమొనర్చిన జగద్గురువు రూపంలో సంచరిస్తున్న మహావిష్ణువును నేడు దర్శించుకున్నాను.

శ్రీగురుడు ఎంతో సంతోషించి అతనిని, అతని భార్యాబిడ్డలను తమ సన్నిధిలో కూర్చొబెట్టుకొని, వాత్సల్యంతో వారిక్షేమ సమాచారాలు విచారించారు. సాయందేవుడు వారందరినీ స్వామికి పరిచయం చేసాడు. అతని కొడుకులిద్దరూ నమస్కరించినప్పుడు ఆయన వారి శిరస్సులపై చేయివుంచి ఆశీర్వదించారు. అప్పుడు సాయందేవుని పెద్దకుమారుడైన నాగనాధుని చూపిస్తూ ఆయన, 'సాయందేవా! ఇతడు సిరిసంపదలతో చిరకాలం జీవిస్తాడు. వీడే మా నిజమైన భక్తుడు, మాకు ప్రీతిపాత్రుడు. వీడి కీర్తి యెంతగానో విస్తరిస్తుంది. ఇతడు వంశోద్ధారకుడవుతాడు. సౌభాగ్యవతియైన నీ భార్య పతివ్రత. మీకింకా నల్గురు

కొడుకులు కల్గుతారు. మ్లేచ్ఛుని సేవించడం వలన ఈ పుణ్యం నశిస్తుంది గనుక నీవది విడిచి పెట్టి మావద్దనే వుండు' అని, అతని భార్యాపిల్లలను గూడ అందుకు వప్పించారు. తర్వాత సాయందేవునితో స్వామి, 'మొదట వీరిని తీసుకొని సంగమానికి వెళ్ళి స్నానము చేసి, అశ్వత్థాన్ని పూజించుకొనిరా' అని చెప్పారు.

ఆనాడు అనంత పద్మనాభ చతుర్దశి. కనుక నది ఒడ్డున ఎందరెందరో అనంత వ్రతము చేసుకొని శ్రీగురుని దర్శించుకోవాలని గంధర్వనగరము వస్తున్నారు. శ్రీగురుడు సాయందేవునిగూడ అనంతవ్రతము చేసుకోమని చెప్పారు. అతడు, 'మీరే నాకు అనంతులు, మీ పాదసేవయే నాకు అనంతవ్రతము. నాకింక వేరొక వ్రతమెందుకు?' అన్నాడు. స్వామి, 'నాయనా, నీవు మామాట విని వ్రతం చేసుకో! పూర్వము కౌండిన్యుడు అనే ఋషి ఈ వ్రతము చేసుకొని అభీష్టాలన్నీ పొందాడు. నీవుగూడ కౌండిన్యస గోత్రుడవే గనుక ఈ వ్రతమాచరించు' అన్నారు. అపుడు సాయందేవుడు, 'స్వామీ! అలా అయితే ఆ వ్రతవిధానమేమో, మా గోత్రఋషి దానివలన యెలా కృతార్థులయ్యారో వివరించండి' అని కోరాడు. శ్రీగురుడు వివరించారు''.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 43

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీగురుభ్యో నమః.

శ్రీగురుడు సాయందేవునితో చెప్పిన ఆ వ్రత విధానం సిద్ధయోగి యిలా తెల్పారు: ''ఈ అనంతవ్రతము ఆచరించడంవలన యెందరికో అభీష్టాలు సిద్ధించాయి. దీనివలన ధర్మరాజు, తాను కోల్పోయిన రాజ్యమంతా తిరిగి పొందగలిగాడు. పాండుపుత్రుడైన ధర్మరాజు కపట జూదంలో ఓడిపోయి, తన తమ్ములను, ద్రౌపదినీ తీసుకొని, ఘోరమైన అడవి ప్రాంతాలకు వెళ్ళి, యెన్నో కష్టాలు అనుభవించాడు. అయినప్పటికీ వారంతా శ్రీకృష్ణుడే తమకు గతియని దృఢంగా విశ్వసించారు. దుర్యోధనుడు మొదలైనవారు వాళ్ళ రాజ్యమపహరించి, పరాభవించి, అడవులకు పంపడమే గాకుండా వారిని యింకెన్నోరీతుల కష్టపెట్టారు. వారు కడుపు నిండా భోజనమైనా లేక బాధపడుతుంటే, వారిపుణ్యం గూడా నశింపజేయమని దూర్వాస మహర్షిని పురిగొల్పి వారిపైకి పంపారు. ఒకప్పుడు ధర్మాత్ములైన పాండవులపై దయతో శ్రీకృష్ణుడు వారివద్దకు వెళ్ళాడు. పాండవులు అతనిని పూజించి, 'స్వామీ, నీవు భూభారం తొలగించడానికే అవతరించావు. మేము మీకు ప్రాణసమానులమైనప్పటికీ యీ అడవిలో దాగియుండవలసి వచ్చినదేమిటి? నీవే ఉపేక్షిస్తే, మాకింక దిక్కెవరు?' అని బాధపడ్డారు. ద్రౌపదిగూడా తమకు కష్టాలు తీరే ఉపాయం చెప్పమన్నది. శ్రీకృష్ణుడు వారిని కరుణించి యిలా చెప్పాడు: 'నేనే అనంతుడను, సర్వవ్యాపిని, త్రిమూర్తులు, చతుర్దశ భువనాలు ఆకాశంవలె అనంతుడనైన నాయందు వున్నాయి. అట్టి సర్వాంతర్యామిగ, అనంతుడుగానున్న నన్ను గుర్తించి నిష్ఠగా వ్రతం చేసుకొంటే మీ అభీష్టాలన్నీ నెరవేరుతాయి. మీ కష్టాలు తీరుతాయి.

ఈ అనంత వ్రతం, భాద్రపద శుద్ధ చతుర్దశినాడు మధ్యాహ్న సమయంలో భక్తితో ఆచరిస్తే మీ రాజ్యం మీకు లభించగలదు. పూర్వం కృతయుగంలో వశిష్ఠ గోత్రానికి చెందిన సుమంతుడు అనే ఋషి వుండేవాడు. అతనికి సుశీలయనే

కూతురు వుండేది. ఆమె జన్మించిన కొద్ది కాలానికే అతని భార్య దీక్షాదేవి చని పోయింది. సుశీల తండ్రివద్దనే పెరుగుతూ భక్తి శ్రద్ధలతో పూజలు చేస్తుండేది. సుమంతుడు తన కర్మానుష్ఠానానికి భంగమురాకుండా వుండేందుకు రెండవ వివాహము చేసుకున్నాడు. కాని, ఆమె గయ్యాళి. ఎప్పుడూ భర్తతోనూ, సవతి కూతురుతోనూ పోట్లాడుతుండేది. కొంతకాలానికి సుమంతుడు తన కుమార్తెను వేదశాస్త్ర పారంగతుడైన కౌండిన్యునికి యిచ్చి వివాహం చేశాడు. కాని అతని భార్యపెట్టే బాధలకు ఓర్వలేక, కౌండిన్యుడు వేరొకచోట కుటీరంలో కాపురం వుండదలచాడు. అయినా కూతురు కాపురానికి వెళ్ళేరోజు కూడా దోవ బత్తేనికి కించిత్తు పేలపిండి అయినా యివ్వడానికి ఆమె అంగీకరించలేదు. ఎలాగో ఆమె చూడకుండా సుమంతుడు కొద్ది గోధుమపిండి మాత్రం ఒక ఆకులోకట్టి యిచ్చి వారిని సాగనంపాడు. మరుసటి రోజు మధ్యాహ్నము ఒక యేటివద్ద ఆగి, కౌండిన్యుడు స్నాన సంధ్యాదులు గావించుకొన్నాడు. అక్కడ కొందరు స్త్రీలు ఎర్రని చీరలు కట్టుకొని, కలశాలు పెట్టి పూజిస్తుంటే సుశీలాదేవి విచారించగా, తాము అనంత వ్రతం చేస్తున్నట్లు చెప్పారు. ఆమెకోరిక మీదట ఒక ముత్తైదువ ఆ వ్రత విధానము యిలా చెప్పింది:

'ప్రతి భాద్రపద శుక్ల చతుర్దశినాడు 14 ముడులు వేసిన ఎర్రని తోరము సిద్ధము చేసుకొని, ప్రవహించే నీటిలో స్నానం చేసి, ఎర్రని చీర కట్టుకొని, ఆకులతో ఒక కలశం స్థాపించాలి. ఒక క్రొత్త వస్త్రం మీద గంధంతో అష్టదళ పద్మము గీచి, దానిపైన దర్భలతో చేసిన సర్పాకృతినుంచి, శేషశాయియైన చతుర్భుజుని ద్వాదశాక్షరీ మంత్రంతో గాని, పురుష సూక్త విధానంతోగాని, యథాశక్తి పూజించాలి. తరువాత ఆ తోరము కుడిచేతికి కట్టుకొని, పాతతోరం విసర్జించాలి. తరువాత గోధుమపిండివంట నివేదించి, దక్షిణతో సహా ఒకవేదవిప్రునికి దానమియ్యాలి. తరువాత యథాశక్తి బ్రాహ్మణులకు భోజనం పెట్టాలి. ఇలా 14 సం॥లు చేసాక 14 కుండలు దానమిస్తే అన్ని పురుషార్థాలు సిద్ధిస్తాయి. ఇలా చెప్పి, ఆ ముత్తైదువ సుశీలాదేవి చేత గూడా అనంత వ్రతం చేయించింది. తరువాత ఆమె తన భర్తతో కలసి బయలుదేరింది. ఆ వ్రతమహిమా అన్నట్లు దారిలో ఒక పట్టణంలోని పౌరులు ఆ దంపతులకు ఎదురొచ్చి, వారినక్కడే వుండమని ప్రార్థించారు. అక్కడ కొంతకాలం కౌండిన్యుడు శ్రీమంతుడై సుఖంగా నివసించాడు.

ఒకరోజున కౌండిన్యుడు తన భార్య చేతికున్న తోరము చూచి, 'ఇదేమిటి? నన్ను వశం చేసుకోడానికి ఈ ఎర్రని తోరం ధరించావా యేమి?' అని అడిగాడు. అది అనంత తోరమని, దాని మహిమ వల్లనే తమకు సిరిసంపదలు వచ్చాయనీ ఆమె చెప్పినా నమ్మక, అతడు దానిని త్రెంచి నిప్పులో పడేసాడు. కొద్దికాలంలో వారింట దొంగలు పడి సర్వమూ దోచుకుపోయారు. అప్పుడు కౌండిన్యుడు తనతప్పిదము గుర్తించి, ఎలాగైనా అనంతుని దర్శించి, ఆయనను శరణు పొందనిదే భోజనమైనా చేయనని శపథము చేసి, "అనంతా! అనంతా!" అని కేకలు వేస్తూ ఒక అడవిలో వెదకసాగాడు. దారిలో ఒక చోట పూత, కాయలు కాయని ఒక పెద్ద మామిడి చెట్టు చూచాడు. అదేమి చిత్రమో గాని, దాని మీద ఒక్క పక్షైనా వాలలేదు. కౌండిన్యుడు, 'అనంతుడు ఎక్కడ?' అని అడుగగా, ఆ చెట్టు,'నాకే ఆయన దర్శనం లభించలేదు!' అని చెప్పి, 'నీకు కన్పిస్తే, నాదుస్థితి గురించి ఆయనకు నివేదించు' అని చెప్పింది. ఆ ముని మరొకచోట ఒక గడ్డి పరకైనా కొరకని ఆవును, దూడను చూచి, వాటిని అడిగాడు. అవి గూడా అలానే చెప్పాయి. మరొక చోట అటువంటి ఆంబోతే కన్పించి అలానే చెప్పింది. ఇంకొంత దూరం వెళ్లాక కౌండిన్యునికి రెండు కొలనులు కన్పించాయి. ఒకదానిలోని నీరు మరొక దానిలోకి ప్రవహిస్తున్నది. వాటి దగ్గర యెక్కడా ఒక్క కొంగైనా వాలడంలేదు. అవి గూడా అనంతుని గురించి అతనికి అలానే చెప్పాయి. తర్వాత ఒక గాడిద, ఒక ఏనుగు కన్పించి, అనంతుడు తమకెక్కడా కన్పించలేదన్నాయి.

చివరకు అలసిపోయిన కౌండిన్యుడు ఒకచోట కూలబడ్డాడు. అప్పుడొక ముసలివాడు అతనిని చేయిపట్టి లేవదీసి, 'అనంతుని చూపిస్తాను రమ్మని', ఒక అందమైన పట్టణంలోని రాజ భవనంలో సింహాసనం పైనున్న ఒక సుందర విగ్రహుని చూపించాడు. కౌండిన్యుడు, అతడే అనంతుడని తలచి అతనిని స్తుతించి, నమస్కరించాడు. అప్పుడు అనంతుడు అతనికి నాల్గు పురుషార్థాలు, శాశ్వత వైకుంఠ నివాసమూ వరంగా ప్రసాదించాడు.

అప్పుడు కౌండిన్యుడు, తాను అడవిలో చూచిన వింతలన్నింటినీ ఆయనకు చెప్పాడు. అనంతుడిలా చెప్పాడు: 'పూర్వము ఒక విప్రుడు విద్వాంసుడై గూడా ఎవరికీ విద్య నేర్పకుండా, తన కాలమంతా శాస్త్ర వాదాలతోనే గడిపాడు. అందుకతడు మరుజన్మలో ఆ వ్యర్థమైన మామిడి చెట్టై అడవిపాలయ్యాడు

చవిటినేలను దానమిచ్చినవాడు మరు జన్మలో మేతమేయని పశువయ్యాడు. శ్రీమంతులై గూడ కొంచెమైనా దానము చేయనివాడు నీవు చూచిన ఆబోతుగా జన్మించాడు. ఒకరికొకరు దానమిచ్చి పుచ్చుకున్న అక్కచెల్లెళ్ళే నీవు చూచిన ఆ రెండు చెరువులు. క్రోధము వహించినవాడు గాడిదగాను, మదించి విచ్చలవిడిగా ప్రవర్తించినవాడు ఏనుగుగానూ జన్మించారు. నీవు పశ్చాత్తాపంతో పరిశుద్ధుడయ్యావు గనుకే ఆ వృద్ధుడి రూపంలో నేనే నీకు దర్శనమిచ్చాను. అవన్నీ పశ్చాత్తాపంతో తమ దుస్థితి నీతో చెప్పుకొని నాకు తెల్పమని నిన్ను కోరినాయి గనుకనే, వాటన్నింటికీ ముక్తి కల్గింది. నీవు పునర్వసు నక్షత్రమై శాశ్వతంగా ఆకాశంలో నిలుస్తావు' అని అనంతుడు ఆశీర్వదించి పంపాడు. అప్పటినుంచి సుశీలాదేవి, కౌండిన్యుడు సుఖంగా జీవించి తర్వాత వైకుంఠానికి వెళ్ళారు".

శ్రీకృష్ణుడు చెప్పిన యీ కథ విని, పాండవులు అనంత వ్రతం ఆచరించి, అనంతుని కృపవలన యుద్ధంలో శత్రువులను ఓడించి, మరలా రాజ్యం సంపాదించుకోగల్గారు. నమ్మి ఈ వ్రతం ఆచరించి సత్ఫలితము పొందనివారే లేరు. కనుక సాయందేవా! నీవుగూడా నీ గోత్ర ఋషియైన కౌండిన్యునివలె ఆ వ్రతం ఆచరించు. ముందు ముందు నాగనాథుడు, అతని సంతతివారు నిష్ఠతో ఈ వ్రతం ఆచరించి, శ్రీగురుని పూజించి, అచ్చటి బ్రాహ్మణులకు, సన్యాసులకూ సంతర్పణ చేసారు. తర్వాత అతడు తన భార్యాబిడ్డలను యింటివద్ద దించివచ్చి, తన జీవిత శేషమంతా గురుసేవలోనే గడిపి తరించాడు. అందువల్లనే నీకీనాడు కల్పవృక్షం వంటి 'శ్రీగురుచరిత్ర' లభించింది. అతడి వంశంలో జన్మించినందుకు నీవెంతో ధన్యుడవు".

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

★★★ మంగళవారము - పారాయణ సమాప్తము ★★★

★★★ బుధవారము - పారాయణ ప్రారంభం ★★★

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 44

శ్రీ గణేశాయ నమః, శ్రీ సరస్వత్యై నమః, శ్రీ గురుభ్యో నమః.

ప్రస్తావన : 1. సత్కథాశ్రవణానికి సద్గురు సేవా వృత్తాంతాలు శ్రేష్ఠతమములు. అట్టిది వినిన నామధారకుడు 'ధన్యోస్మి' అంటాడు. 2. తంతుకుడు, శ్రీ గురుడు ఆజ్ఞాపిస్తే వారి పాదుకలు ధరించి వారితో కలసి యోగ గమనంతో శ్రీశైలం చేరి దర్శిస్తాడు. తృష్ణను గురుపుత్రుడు కోరినది అట్టి స్థితియనే పాదుకలు పొందమనే! శ్రీ గురుడు - శ్రీశైల మల్లిఖార్జునుడు, కల్లేశ్వరుడూ గూడ తామేనని దర్శనమిచ్చాడు. 3. మహనీయుల సంచారం వల్లనే తీర్థాలకు క్షేత్రత్వం సిద్ధించిందని శ్రీ గురుడు చెబుతాడు. కాని సద్గురువు తాను గురువునని చాటుకోడు. అందుకే శ్రీ గురుడు తన నివాసం వలన గంధర్వపురము, సంగమమూ పవిత్రమైనాయని చెప్పక, అచటి తీర్థాల, దేవతల సాన్నిధ్యం వల్ల అవి పవిత్రమని చెబుతారు: ఆ దేవతలనే సేవించమని చెబుతారు. భక్తుడే అనుభవంతో సద్గురువు పరమేశ్వరుడేనని గుర్తించి ఆశ్రయించాలి. అందుకే శ్రీ రమణ మహర్షి 'తాను గురువుననీ, యితరులు శిష్యులనీ తలచేవాడు ఆ పేరుకే అర్హుడు కాడు' అంటారు. 4. నిజానికి దేవతల కంటే సద్గురువే శ్రేష్ఠుడు. కల్లేశ్వరుడు నరకేసరిని, చండలేశుడు నందిశర్మనూ తమనుగాక శ్రీ గురుని సేవించమని ఆదేశించారు. ఈ లీల శిరిడీ సాయిబాబా చరిత్రలో కూడా చూడవచ్చు. శ్రీ కృష్ణుని విశ్వరూపంలో లాగ సకల దేవతలూ విశ్వరూపుడైన సద్గురుని యందుంటారు. 5. ముక్తికి సద్గురు కృపే ముఖ్యం. విమర్షుడనే రాజు మరి యేడు జన్మల తరువాత అగస్త్యుని అనుగ్రహంతో ముక్తుడనౌతానని చెబుతాడు. 6. **సద్గురువును మానవుడని శంకించడం పాపమే. ఇతర పాపాల వలె అదిగూడ సద్గురు సేవ వలన క్షాళనమవుతుందని శ్రీ గురుడు నందిశర్మకు చెబుతాడు.** భావయుక్తమైన సద్గురు స్తోత్రము గూడ అంతటి మహిమాన్వితమే.

శ్రీ గురుని అనుగ్రహం వలన విద్యావంతుడైన నందిశర్మ చేసిన గురుస్తుతి అతని కుష్ఠువ్యాధిని నివారించి, అతడికి తత్వజ్ఞానము, భుక్తి ప్రసాదించింది. 7. సద్గురు కథాశ్రవణము, రచనమూ, పఠనమూ గూడ ప్రధానమైన ముక్తి సాధనాలేనని నందిశర్మ, నరకేసరుల వృత్తాంతాలు నిరూపిస్తాయి. **అంతటి సద్గురు చరిత్రను పారాయణ చేస్తున్న మన భాగ్యమెంతటిదో గుర్తించి పారాయణ చేయాలి. ఇట్టి దృఢమైన స్మృతిమనలో కలిగేందుకు మిగిలిన దత్తావతారులైన సద్గురువుల చరిత్రలు గూడ ఇంత శ్రద్ధగానూ పారాయణ చేస్తే అన్ని రూపాలలో అవతరించిన శ్రీ దత్తస్వామి పట్ల మన భక్తి దృఢమౌతుంది.** ఈ విషయాలనే 44, 45, 46 అధ్యాయాలు వివరిస్తాయి.)

కథారంభము

నామధారకుడు నమస్కరించి, "స్వామీ! మీ గురుని లీలనింకొకటి వివరించండి!" అని కోరితే, సిద్ధయోగి యిలా చెప్పసాగారు: "శ్రీగురుని సేవకులలో తంతుకుడు అనే సాలెవాడొకడుండేవాడు. అతడు నిత్యము యింటి పనులు చూచుకొని మఠానికి వచ్చి ముంగిలి ఊడ్చి, నీళ్ళు చల్లి, ముగ్గులు పెట్టేవాడు. అటు తర్వాత అతడు శ్రీగురునికి దూరంనుండే సాష్టాంగ నమస్కార చేసుకొని వెళుతుండేవాడు. ఒక సంవత్సరం శివరాత్రికని అతని బంధువులందరూ శ్రీశైలం వెళుతూ అతనిని గూడ రమ్మన్నారు. అతడు, 'ఓరి వెర్రివాళ్ళల్లారా! శ్రీశైలం యెక్కడో వున్నదనుకొని కాళ్ళీడ్చుకుంటూ అంత దూరం పోవటమెందుకు? శ్రీగురుని మఠానికి మించిన శ్రీశైలం వేరే యెక్కడైనా వున్నదా? శ్రీగురుడు కాకుండా వేరొక మల్లికార్జునుడు వున్నాడా యేమి? నేను ఆయనను, ఆయన మఠాన్ని విడిచి వేరెక్కడికీ రాను' అన్నాడు. అతనిని యేమీ తెలియని మూర్ఖుడని పరిహసించి వాళ్ళందరూ యాత్రకు వెళ్ళిపోయారు. అతడు వాళ్ళందరినీ సాగనంపి, గురుసేవ చేయడానికి మఠానికి చేరుకున్నాడు. స్వామి అతనిని పలకరించి, 'నాయనా, మీవాళ్ళందరూ శ్రీశైలం యాత్రకు పోతుంటే నీవొక్కడివే వెళ్ళకుండా వుండిపోయావేమి?' అని అడిగారు. తంతుకుడు చేతులు కట్టుకొని, 'మహాత్మా! మా వాళ్ళందరూ మూర్ఖత్వం వలన ఆ క్షేత్రంలో వున్న ఒక రాయిని చూడ్డానికి వెళ్ళారు గాని, మీ పాదాలలోలేని క్షేత్రమేమున్నది?' అని చెప్పి నమస్కరించి, తన నిత్య సేవకు ఉపక్రమించాడు.

తర్వాత శివరాత్రి వచ్చింది. తంతుకుడు ఆనాడు వుపవాసం వుండదలచి మధ్యాహ్నం సంగమానికి వెళ్ళి, స్నానం చేశాడు. తర్వాత అక్కడ అనుష్టానానికి వచ్చి వున్న శ్రీగురునికి నమస్కరించి ఒక ప్రక్కగా ఆయన వద్ద కూర్చున్నాడు. కొద్దిసేపటికి స్వామికి అతనిపై దయగల్గి, 'ఏమిరా! మీ యింట్లో అందరూ మల్లికార్జునస్వామి దర్శనానికి శ్రీశైలం వెళ్ళడం వలన యింట్లో పాపం నీవొక్కడివే వున్నావు కాబోలు! నీవిదివరకు యెప్పుడైనా శ్రీశైలం దర్శించావా, లేదా?' అన్నారు. తంతుకుడు, 'స్వామీ! ఏలినవారి పాదాలు తప్ప నేనింకేమీ ఎరుగను. తీర్ధయాత్రలన్నీ నాకు మీ పాద సేవలోనే వున్నాయి' అని దృఢమైన విశ్వాసంతో బదులు చెప్పాడు. 'ఈరోజు అక్కడ బ్రహ్మాండమైన ఉత్సవం జరుగుతున్నది. నీవెప్పుడూ చూడలేదు గదా, నీవు గూడ వెళ్తే బాగుండేది' అన్నారు శ్రీగురుడు. అతడు, 'స్వామీ! నాకు దానిమీద అంత ప్రీతిలేదు.' అయినా మీరు అంతగా చెబుతున్నారు గనుక, యెప్పుడైనా మీరుచూపిస్తే చూడాలని వున్నది' అన్నాడు. శ్రీగురుడు అతని మనోనిశ్చయానికి అబ్బురపడి అతనిని ప్రేమగా దగ్గరకు పిలిచి, 'నీవే మా నిజమైన భక్తుడవు కనుక నీకిప్పుడే శ్రీశైల దర్శనం లభిస్తుంది. నీవు యీ మా పాదుకలు గట్టిగా పట్టుకొని కన్నులు మూసుకో!' అని ఆదేశించారు. అతడు, 'చిత్త'మని అలానే చేసాడు. అప్పుడు శ్రీగురుడు అతనిని క్షణ కాలంలో శ్రీశైలంలోని పాతాళగంగ ఒడ్డుకు చేర్చి, అతనిని కళ్ళు తెరవమని చెప్పారు. అతడికి ఆ క్షణకాలం నిద్రతూగినట్లయింది. అతడు కళ్ళు తెరచి చుట్టూచూచి మొదట భయపడ్డాడు. శ్రీగురుడు నవ్వుతూ, 'భయపడతావెందుకు? ఇదే శ్రీశైలం. నీవు వెంటనే క్షౌరము, స్నానము మొ॥నవి పూర్తిచేసుకొని శ్రీమల్లికార్జున స్వామిని దర్శించుకొనిరా, పో!' అని హెచ్చరించారు.

తంతుకుడు శ్రీగురునకు నమస్కరించి, ఆయన చెప్పినవన్నీ పూర్తిచేసుకుని, మల్లికార్జునుడి దర్శనానికి వెళుతూండగా, దారిలో ఒక చోట అతని బంధువులు ఎదురయ్యారు. వాళ్ళు అతనిని చూచి ఆశ్చర్యపడి, 'ఏమయ్యా! నీకు ఆ స్వామి సేవ తప్ప మరే యాత్రలూ అక్కర్లేదన్నవాడివి మళ్ళీ మా వెనకనే యీ క్షేత్రానికి వచ్చావేమి?' అని ఎగతాళి చేసారు. వారితో తంతుకుడు, 'నేను నిజం చెబుతున్నాను. ఇంతకు కొద్ది ముందే సంగమంలో స్నానం చేసాను. కాని శ్రీగురుడు యింతలో నన్నిక్కడకు తీసుకు వచ్చారు. అంతేగాని, నాకేమీ తెలియదు'

అన్నాడు. కాని అతని మాటలు యెవరూ నమ్మలేదు. 'వీడు మనకు కన్పించకుండా మన వెనుకనే వచ్చియుండాలి' అనుకున్నారు. తంతుకుడు అదేమీ పట్టించుకోక గంధము, పువ్వులు, అక్షింతలు, బిల్వదళాలు తీసుకొని లింగార్చనకు వెళ్ళాడు. కాని అక్కడ అతనికి మల్లికార్జున లింగానికి బదులు, ఆ స్థానంలో శ్రీగురుడు దర్శనమిచ్చారు. అచటి భక్తులు అర్పిస్తున్న పూజలన్నీ ఆయనకే చెందుతున్నట్లు అతనికి దర్శనమయింది.అతడు మొదట ఒక క్షణకాలం ఆశ్చర్యచకితుడయ్యాడు గాని, మరలా అంతలో తెలివితెచ్చుకొని, "శ్రీగురుడు సాక్షాత్తూ శంకరుడే గదా!" అని సమాధానపడ్డాడు.

తర్వాత మల్లికార్జునికి పూజ చేసుకొని, పొంగి పొర్లుతున్న సంతోషంతో పాతాళగంగవద్దకు చేరాడు. శ్రీగురుడు అక్కడ యథాపూర్వమేకన్పించి, 'నీవింకా కొంతసేపు యిక్కడ వుండి మీ వాళ్ళతో కలసి వస్తావా, లేక మాతోవస్తావా?' అని అడిగారు. తంతుకుడు, 'మహాత్మా, నేడొక గొప్ప విచిత్రం చూచి వచ్చాను. లింగార్చనకని దేవాలయానికి వెళ్ళినప్పుడు నాకక్కడి శివలింగంలో మీరే వుండి, అందరు చేసే పూజలన్నీ అందుకున్నట్లు దర్శనమయింది. తలక్రింద కొండను వుంచుకొని గులకరాళ్ళకోసం చుట్టూ గాలించే వారిలా, దగ్గరనున్న మిమ్మల్ని విడిచి వీళ్ళంతా యింత దూరం ఎందుకు వస్తున్నారో నాకు తెలియటంలేదు. మీరు మానవాకృతితో అవతరించిన పరమేశ్వరులు అయినప్పటికీ నివురుగప్పిన నిప్పులా మీ మహిమ అందరకూ గోచరించటంలేదు. అది తెలిసాక మిమ్మల్ని విడిచి నేనిక చేసేది యేమున్నది? మీ పాదాలవద్ద పడియున్న నన్ను యిక్కడకు యెందుకు తీసుకు వచ్చారో నాకర్థం గావటంలేదు' అన్నాడు. స్వామి, 'నాయనా, అలాగాదు. విశ్వమంతటా వ్యాపించి పరమేశ్వరుడు ఒక్కడే వున్నప్పటికీ, ఆయన సన్నిధిని అనుభవించడానికి స్థాన మహిమ భక్తులకు ఎంతో ఉపకరిస్తుంది' అన్నారు. అప్పుడా భక్తుడు దానిని వివరించమని కోరగా శ్రీగురుడు యిలా చెప్పారు:

"నాయనా! మహాశివరాత్రినాడు యీక్షేత్రంలోఎంతోమహిమ వుంటుంది. పూర్వం కిరాత దేశం [1] లో పరాక్రమశాలి, బుద్ధిమంతుడూ అయిన విమర్షణుడనే రాజు పరిపాలిస్తుండేవాడు. అతడు ఈశ్వర భక్తుడే గాని యుక్తాయుక్త విచక్షణ లేకుండా ఇంద్రియ సుఖాలు అనుభవిస్తూ, పరస్త్రీ లంపటుడుగా వుండేవాడు.

1. ఈ నాటి 'టిప్రా' ప్రాంతంలో వున్నది.

కాని మరొక వంక నిత్యమూ శ్రద్ధగా లింగార్చన చేసి, నృత్య గీతాలతో విధిగా శివుని సేవించేవాడు. అతని భార్య కుముద్వతి మహాగుణవంతురాలు. ఆమె ఒకరోజున అతనితో, 'ప్రాణనాథా! మీకు కోపం రాదంటే ఒక మాట అడుగుతాను, చెప్పండి. ఆహార విహారాదులలో యెట్టి నియమమూ పాటించని మీకు యింత నిశ్చలమైన ఈశ్వర భక్తి యెలా సాధ్యమయింది?' అని అడిగింది. రాజు నవ్వి, యిలా చెప్పాడు:

"ప్రేయసీ! నా పూర్వజన్మ వృత్తాంతం చెబితేగాని నీకీ సందేహం తీరదు. వెనుకటి జన్మలో నేనొక గొల్లవాని వాకిట్లో కుక్కగా జీవించాను. అప్పుడొక మాఘమాసంలో మహా శివరాత్రినాడు ఊళ్ళోని జనమంతా దైవ దర్శనానికి అచ్చటి శివాలయానికి వెళ్ళారు. ఆనాడు అందరూ ఉపవసించాలి గనుక నా యజమాని గూడ అన్నం వండుకోలేదు; నాకు పెట్టనూలేదు. అందువలన అందరితోపాటు నేనుగూడ ఉపవాసముండవలసి వచ్చింది. ఆనాడు ప్రదోష సమయంలో ఆ యింటివారందరూ శివాలయానికి వెళుతుంటే, నేనుగూడ తోక ఆడించుకుంటూ దారిలో పులిస్తరాకులకోసం వెతుక్కుంటూ వారి వెంటనే వెళ్ళాను. గ్రామస్థులందరూ తలొక దివిటీ చేతపట్టుకొని శివనామ సంకీర్తనం చేస్తూ ఆలయానికి ప్రదక్షిణ చేస్తున్నారు. నేను ఆకలికి ఓర్వలేక తినడానికి యేమైనా దొరుకుతుందన్న ఆశతో ఆ గుడిలో ప్రవేశించి అన్ని మూలలా తిరుగుతున్నాను. నేను లోపలికి చూచేసరికి అచ్చటి శివలింగం నా కంటపడింది. ఇంతలో పూజ చేస్తున్న అర్చకులు నన్ను చూచి, 'కుక్కను కొట్టండి!' అని కేకలు వేసారు. నేను పారిపోవాలని చూచాను గాని, సింహద్వారం దగ్గర సందులేకుండా జనం మూగడంతో నాకు దారి చిక్కలేదు.కొందరు కర్రలు చేతపట్టుకొని తరుముతుంటే నేను వారి బారినుండి తప్పించుకోవాలని మూడుసార్లు ఆలయం చుట్టూ పరిగెత్తాను. చివరికి అచ్చటి జనం నన్ను బలంగా బాదటంతో నేను ద్వారం వద్ద పడిపోయి ప్రాణం విడిచాను. ఈ రీతిన నేను తెలియకనే ఉపవాసముండి, శివపూజ దర్శించి, ప్రదక్షిణలు చేసిన పుణ్యము ఆర్జించాను. ఆలయ ద్వారం వద్ద నిల్చిన వారిచేతిలోని దివిటీలను దర్శించి శివుని సన్నిధిలో ప్రాణం విడిచాను. అందువలననే నాకిప్పుడు యింత మాత్రమైనా జ్ఞానము, రాజ్యము లభించాయి. అయినప్పటికీ నాటి కుక్క బుద్ధి మాత్రం నన్నింకా వదలలేదు. అందుకే నేను యిప్పటికీ నా నడవడి తప్పు అని తెలిసినా మార్చుకోలేకున్నాను."

కుముద్వతి ఆ వృత్తాంతం విని ఆశ్చర్యపడి, అతని పాదాలకు నమస్కరించి "ప్రాణనాథా! శివానుగ్రహం వలన మీరు సర్వజ్ఞులయ్యారు. దయతో నా వెనుకటి జన్మల గురించి తెల్పండి" అని వేడుకున్నది. విమర్షణుడు నవ్వి, "ప్రేయసీ! పూర్వం శ్రీశైలంలో నీవొక పావురంగా వున్నావు. నీవొక రోజు అడవిలో మాంసం ముక్కను ముక్కున కరుచుకొని పోతుండగా, ఒక డేగ దానిని లాక్కోదలచి నిన్ను తరిమింది. నీవు ప్రాణభీతితో మల్లికార్జునుని ఆలయ గోపురం చుట్టూ ఎగిరావు. చివరికది నిన్ను చంపి, మాంసం ముక్కను ఎత్తుకు పోయింది. ఆనాడు నీవు ఆలయానికి ప్రదక్షిణ చేసి ఆ క్షేత్రంలో మరణించడంవల్ల, నీవీనాడు రాణిగా జన్మించావు" అని చెప్పాడు. నాటినుండి ఆమె మరింత భక్తితో శివుని పూజించగలనని చెప్పి, "నాథా! ముందు జన్మలలో మనకేమి జరుగనున్నదోగూడ సెలవీయండి" అని కోరింది. అప్పుడు రాజు యిలా చెప్పాడు: "సఖీ! నేను సింధుదేశంలో రాజ కుమారుడిగా జన్మిస్తాను. నీవు సంజయదేశ రాజకుమార్తెగా జన్మించి నా భార్యవవుతావు. ఆ పై జన్మలో నేను సౌరాష్ట్ర దేశానికి రాజునవుతాను; నీవు కళింగ రాజకుమార్తెవై, నా రాణివవుతావు. అటుపై జన్మలో నేను గాంధార దేశానికి రాజునవుతాను; నీవు మగధదేశ రాజపుత్రికగా జన్మించి, నన్ను వివాహం చేసుకుంటావు. ఆ తర్వాత జన్మలో నేను అవంతి రాజకుమారుడిగా జన్మించినప్పుడు, నీవు దశార్ణ దేశంలో రాజకుమార్తెగా జన్మించి నా పట్టమహిషి వవుతావు. అటు తర్వాత జన్మలో నేను అనంతుడనే రాజుగా జన్మిస్తాను. నీవు యయాతి వంశంలో జన్మించి, నా రాణివవుతావు. ఆ పైన నేను పాండ్యదేశంలో పద్మవర్ణుడనే రాజుగా జన్మిస్తాను; అప్పుడు నీవు విదర్భ దేశంలో సుమతియనే రాజకుమార్తెగా స్వయంవరంలో నన్ను వివాహమాడతావు. అప్పుడు నేను సర్వ శాస్త్రాలు నేర్చి దేవతలను, బ్రాహ్మణులను పూజిస్తూ దానధర్మాలు చేసి, చివరకు వృద్ధాప్యంలో అగస్త్యమహర్షి వలన సన్యాసాశ్రమం తీసుకొని మరణించాక, నీతో కలసి జన్మరాహిత్యం పొందుతాను. ఇంతటికీ కారణం శ్రీశైల మల్లికార్జునుని అనుగ్రహమే. కనుక మనం శ్రీశైలం దర్శించి వద్దాము" అని చెప్పి, కుముద్వతితో కలసి యాత్రచేసి వచ్చాడు.

కనుక, తంతుకా! తెలియకనే ఈ క్షేత్రంలో చేసిన ప్రదక్షిణం వలన ఒక పావురానికి రాణి పదవి, తర్వాత మోక్షమూ కల్గాయి. నీకిప్పుడు యీ సంగతి తెలిసింది కనుక నేటి నుండి నీవు నిరంతరమూ ఈశ్వరుణ్ణి ఆరాధించు. గంధర్వనగరంలో ఈమల్లికార్జునునితో సమానమైన మహిమ గల కల్లేశ్వరు

డున్నాడు. నీవు నిత్యమూ ఆయనను ఆరాధించు' అని చెప్పారు. తంతుకుడు, 'స్వామీ! మీరెందుకిలా చెబుతున్నారో నాకు తెలియడం లేదు. మల్లికార్జునుని స్థానంలో నాకు దర్శనమిచ్చింది మీరే గదా? సర్వవ్యాపకులు, పరంజ్యోతి స్వరూపులూ అయిన మీ పాదాలను ఆశ్రయించిన నన్ను వేరుగా శివార్చన చేయమంటారేమిటి? మీరు గాక వేరొక దైవమున్నాడా యేమి?' అని గురు పాదాలకు నమస్కరించాడు. శ్రీగురుడు అతనితో పాదుకలు విడవకుండా పట్టుకొమ్మని చెప్పి, రెప్పపాటులో గంధర్వపురం వద్ద సంగమానికి అతనిని తమతో గూడ చేర్చారు. వీరిద్దరూ శ్రీశైలంలో నున్న సమయంలో పురవాసులెందరో శ్రీనృసింహ సరస్వతీ స్వామి దర్శనం కోసం మఠానికి, సంగమానికీ వచ్చి,పవిత్రమైన మహా శివరాత్రినాడు వారి దర్శనం యెక్కడా లభించక నిరాశతో తిరిగి పోయారు. తర్వాత ఆ సంగతి వినగానే శ్రీగురుడు వారందరినీ పిలుచుకురమ్మని తంతుకుణ్ణి గ్రామానికి పంపారు. అందరూ అతనిని చూచి ఆశ్చర్యంతో, 'నీవు మహా శివరాత్రినాడు తల గొరిగించుకున్నావేమి?' అని ఎగతాళి చేసారు. అతడు జరిగినదంతా పూసగుచ్చినట్లు చెప్పి, అందుకు తార్కాణంగా శ్రీశైలం నుండి తాను తెచ్చిన ప్రసాదము, పువ్వులూ చూపాడు. వాళ్ళు అది నమ్మలేక, 'ఈరోజు మధ్యాహ్నం గూడ నిన్ను మీ యింటి దగ్గర చూచాము. నీవు చెప్పేది నిజంగాదు. ఈ పువ్వులు యింకెక్కడనించో తెచ్చావులే ఫో!' అన్నారు. అప్పుడతడు తనను రెప్పపాటులో శ్రీగురుడు శ్రీశైలం తీసుకువెళ్ళి వచ్చిన సంగతి చెప్పి, 'ఇప్పుడు స్వామి సంగమ తీరంలో వున్నారు. మిమ్మల్ని పిలుచుకు రమ్మన్నారు. కావాలంటే వారిని అడగండి' అని చెప్పాడు. శ్రీగురుని మాహాత్మ్యం యెరిగిన ఆ భక్తులు నమ్మారు. వెంటనే అందరూ శ్రీగురుని దర్శించి, ఆ రూపంలో తమకుగూడ మల్లికార్జునుడే దర్శనమిచ్చారని స్తుతించారు.

తర్వాత 15 రోజులకు శ్రీశైలయాత్రకు వెళ్ళిన పురవాసులు తిరిగివచ్చి, ఆ క్షేత్రంలో తాము తంతుకుణ్ణి చూచామని చెప్పారు. అంతవరకూ అతని మాటలు నమ్మనివారుగూడ, తంతుకుడు చెప్పినది వాస్తవమని తెలుసుకున్నారు. శ్రీగురుని తంతుకుడు యావజ్జీవమూ స్వామిని సేవించి, చివరకు ముక్తి పొందాడు. శ్రీగురుని మాహాత్మ్యం యెంతని చెప్పగలము?"

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 45

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః.   శ్రీ గురుభ్యో నమః.

నామధారకుడు భక్తి పారవశ్యంతో, "మహాత్మా, బ్రహ్మసాక్షాత్కారం గూడ ప్రసాదించగల యింత దుర్లభమైన శ్రీగురుకథామృతం సేవించగల్గిన నేనెంతో ధన్యుణ్ణి. నాకు దైన్యం తొలగి, మనస్సు శాంతించింది. దయతో అటుపై కథ కూడా వివరించండి" అని కోరాడు. సిద్ధయోగి సంతోషంతో యిలా చెప్పారు:

"నామధారకా! ఇంతకుముందు నరహరిశర్మవలెనే శ్రీగురుణ్ణి సేవించి, మరి యిద్దరు కవులు ముక్తులయ్యారు. శ్రీగురుడు వారినెలా అనుగ్రహించారో చెబుతాను, విను. నందిశర్మ అనే ఒక బ్రాహ్మణునికి తెల్ల కుష్టువ్యాధి వచ్చింది; అతడు ఆ బాధ తొలగించుకోవడానికి తులజాపురం వెళ్ళి, అహర్నిశలూ తదేక దీక్షతో భవానీదేవిని మూడు సం॥లు ఉపాసించాడు. ఫలితం కన్పించకపోయేసరికి అతడొకసారి మూడు రోజులు ఉపవాసం చేసాడు. మూడవనాటిరాత్రి జగన్మాత అతనికి స్వప్నదర్శనమిచ్చి, చన్దలాపరమేశ్వరిని ఆశ్రయించమని చెప్పి అంతర్ధానమైంది. ఆ ప్రకారమే అతడు వెళ్ళి, ఏడు మాసాలపాటు ఒంటిపూట భోజనంతో, ఆ పరమేశ్వరిని పూజించాడు. అప్పుడు ఒకనాటిరాత్రి ఆ దేవి స్వప్న దర్శనమిచ్చి, గంధర్వపురంలో విజయంచేస్తున్న త్రిమూర్త్యవతారమైన శ్రీ నృసింహ సరస్వతీ స్వామియనే యతీశ్వరుణ్ణి ఆశ్రయించమని చెప్పి అంతర్ధానమయింది. నందిశర్మ నిద్రలేచి, 'అయ్యో, నేను యింతకాలం యింతటి దీక్షతో ఉపాసిస్తే తేలినది యిదేనా? దేవీ! ఈమాట మొదటే చెబితే నేనిక్కడకు వచ్చేవాడినేగాదు. మూడు సం॥లు తులజాభవానిని, ఏడు నెలలు నిన్నూ సేవిస్తే, నీవు చివరకు నన్నొక మానవ మాత్రుణ్ణి ఆశ్రయించమంటావే. నీ దేవత్వం ఏమయింది? అలా చెప్పడానికి పరాశక్తివైన నీకు సిగ్గువేయడం లేదా? ఏడు నెలలు తపస్సుచేసి నేను తెలుసుకున్నది, నీకు శక్తిలేదనేనా? నీవల్లగాదని మొదటనే చెబితే, నాకింత కష్టమైనా తప్పేదిగదా?' అని వాపోయాడు. చివరకు, 'ఈ కఠిన తపస్సు వలన

బలహీనుడనైన నేను యింకెక్కడికి పోగలను? నేను ఎక్కడకూ వెళ్ళను, ఇక్కడేమరి కొంతకాలం పురశ్చరణ చేస్తాను. దేవీ! నీవు నా రోగం పోగొట్టకుంటే నీ పాదాలవద్దే ప్రాణత్యాగం చేస్తాను' అని దేవికి చెప్పుకుని, యీసారి ప్రాయోపవేశం చేయ సాగాడు. ఆ దేవి అతనికి మరల ఆ మరుసటి రోజు రాత్రే స్వప్నదర్శనమిచ్చి, అతనిని అచ్చటినుండి లేచిపొమ్మని ఆదేశించింది. దానికి తోడు అచ్చట పూజారికి గూడ ఆమె దర్శనమిచ్చి, నందిశర్మను అక్కడనుండి వెళ్ళగొట్టమని ఆజ్ఞాపించింది! మరుసటి ఉదయమే వాళ్ళందరూ అతనితో, 'నందయ్యగారు! అమ్మవారి సెలవయింది. గనుక మీరు తక్షణమే యిక్కడనుండి వెళ్ళిపోవాలి. లేకుంటే మేమే యిక్కడనుండి నెట్టివేయవలసి వస్తుంది!' అని బెదిరించారు. వేరుదారిలేక, అతడు అందుకంగీకరించి, దేవిని పూజించి పారణ (ఉపవాసం ముగించి) చేసి, ఆ వూరు విడచి బయల్దేరాడు. తనకు వ్రతభంగమైనందుకు ఉపవశిస్తూ ఒక శివరాత్రి నాటికి గాణ్గాపురం చేరుకొన్నాడు. అతడు దేవి చెప్పిన ఆ యతీశ్వరులు యెక్కడ వున్నారని ఆ నగరవాసులను విచారించాడు. వారు, 'శ్రీగురుడు శివరాత్రికి నిన్నటి దినమంతా ఉపవసించి, స్నానానికని సంగమానికి వెళ్ళారు. కొద్ది సేపట్లో తిరిగి వస్తారు' అని చెబుతున్నారు. ఇంతలోనే ఆ యతిరాజు వస్తుండడం చూచి, వారు ఆ కుష్టురోగిని దూరాన్నే వుండమని చెప్పారు. స్వామి మఠంలో ప్రవేశించి తమ స్థానంలో కూర్చోగానే, వారి దర్శనానికై ఒక కుష్టురోగి వచ్చారని అచ్చటివారు మనవి చేసారు. అది వినగానే శ్రీగురుడు, 'వాడు సంశయాత్మకుడు! అయినప్పటికీ మా యెదుటకు రమ్మనండి' అని చెప్పారు. అది విని నందిశర్మ అడుగడుగుకూ సాష్టాంగపడుతూ వారి యెదుటకు వచ్చాడు. శ్రీనృసింహ సరస్వతి అతనిని చూచి, 'ఏమయ్యా! "మొదటి దేవిని ఆశ్రయించాక, మరలా యీ మానవమాత్రుణ్ణి దర్శించేదేమిటి?" అనుకుంటూ మా దర్శనానికి వచ్చావేమి? నీకు విశ్వాసం లేకుంటే, దేవి ఆదేశిస్తే మాత్రం రావడమెందుకు?' అన్నారు. [1] వెంటనే ఆయన సర్వజ్ఞులని తెలుసుకొనిన నందిశర్మ పశ్చాత్తాపంతో సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి యిలా అన్నాడు: 'స్వామీ! నేను మూఢుడను. శుద్ధసత్త్వ స్వరూపులైన మీ దృష్టి

1. దేవి మాటను గూడ విశ్వసించలేనివాడు ఆమెను పూజించడమెందుకు? ఆమెపై సంపూర్ణ విశ్వాసంతోనే ఆమెను సేవించివుంటే, తిరిగి ఆమె ఆదేశాన్ని శంకించడ మెందుకు? అని శ్రీ గురుని భావం.

నాపై ప్రసరింపచేయడం వలన నాలోని తమోగుణం అంతరించింది. పాపాత్ముడనైన నేను మీరు మాయాతీతులని, సాక్షాత్తు పరబ్రహ్మ స్వరూపులనీ తెలుసుకోలేకపోయాను. నేడు తమ దర్శనంవలన నా పాపాలన్నీ నశించాయి. మీరు భూమిని ఉద్ధరించడానికి దిగివచ్చిన గంగవలె, నావంటి వారిని రక్షించడానికి మానవ రూపంలో అవతరించారు. మీ పాదసేవ దొరికాక, నా అభీష్టం యెందుకు నెరవేరదు? జారత్వ దోషంవలన పాషాణమైన అహల్య శ్రీరాముని పాద స్పర్శ వలన ఉద్ధరణ పొందలేదా? నేను యెన్ని పాపాలు చేసినవాడనైనా మీ పాదస్పర్శవలన పవిత్రుడనవుతాను. స్వామీ! నా స్థితి కొంచెం విన్నవించుకుంటాను.

నాకు వివాహమయినప్పటినుండి ఆపాదమస్తకమూ కుష్టురోగం వచ్చింది. అందువలన నాభార్య నన్ను విడిచి, పుట్టింటికి వెళ్ళింది. నా తల్లి తండ్రులు గూడా నన్ను వెళ్ళగొట్టారు. నేను దిక్కులేనివాడనై ఆ జగదాంబ నాశ్రయించి ఉపవసించినా, నాపాపం నశించలేదు. అప్పుడు ఆ తల్లి చెప్పినట్లు చన్దలేశ్వరిని ఆశ్రయిస్తే నా రోగం తగ్గుతుందని గంపెడాశతో అచ్చటికి వెళ్ళి, కఠోరమైన పురశ్చరణ చేసాను. ఆ తల్లి గూడ నన్ను చీదరించుకొని వెళ్ళగొట్టిందేగాని, అనుగ్రహించనే లేదు. నాముఖం చూచే వారెవరూ లేరు. నేను యిలా బ్రతకడంకంటే మరణించడమే మేలు. చివరి ఆశగా మిమ్మల్ని శరణు పొందడానికి వచ్చాను. దయచేసి ఈ నా వ్యాధికి నివారణమున్నదో లేదో వెంటనే చెప్పండి! ఈ దుస్థితిలో నేనింక బ్రతుకలేను. నివారణోపాయం లేకుంటే మీ పాదాలవద్దనే నా ప్రాణాలు విడవాలనే వచ్చాను. మీరే నాకు దిక్కు. ఆ పైన మీ దయ' అని దీనాతిదీనంగా నందిశర్మ వేడుకున్నాడు.

శ్రీగురుడు అతనిపట్ల కృపచెంది, సోమనాథుడనే ప్రియశిష్యుణ్ణి పిలచి, 'నాయనా! నీవితనిని సంగమానికి తీసుకుపోయి సంకల్పం చెప్పించి, అచటి షట్కూల తీర్థంలో స్నానం చేయించు. తర్వాత అచ్చటి అశ్వత్థ వృక్షానికి సేవ చేయించు. అపుడు యితడు కట్టుకున్న బట్టలు తగులబెట్టించి, క్రొత్త వస్త్రాలు కట్టించి, యిక్కడకు తీసుకొనిరా!' అని ఆదేశించారు. ఆ ప్రకారమే నందిశర్మ స్నానానికి వెళ్ళి ఒక్కసారి ఆ నదిలో మునిగిపైకి లేవగానే, అతని శరీరంలో ఆ రోగమెక్కడా లేకుండాపోయింది! తర్వాత అచ్చటి అశ్వత్థవృక్షానికి ప్రదక్షిణం చేయగానే అతని శరీరం బంగారుఛాయతో వెలిగిపోయింది. తర్వాత అతడు క్రొత్తవస్త్రాలు ధరించాక అతని పాతవస్త్రాలు మూటకట్టించి, ఒకచోట తగుల

పెట్టించారు. అప్పుడు ఆ తగుల పెట్టిన ప్రదేశమంతా చవుడు బారిపోయింది. అప్పుడు వారిద్దరూ మఠానికి తిరిగివచ్చారు. ఒక ఘడియ క్రిందట దేహమంతటా కుష్టు రోగమున్న అతడు యింతలోనే శుద్ధుడై, సోమనాథునితో గూడ శ్రీగురుని పాదాలకు మ్రొక్కాలని వేగంగా వస్తున్న నందిశర్మను చూచి అచ్చటి జనమంతా ఆశ్చర్యచకితులయ్యారు.

శ్రీగురుడు అతనిని చూచి, 'ఏమి నందిశర్మా! నీ కోరిక నెరవేరిందా? జాగ్రత్తగా నీ ఒళ్ళంతా చూచుకొని చెప్పు!' అన్నారు. అతడు చూచుకొని, తన పిక్కమీద ఒకచోట కొద్దిమాత్రం కుష్టు మిగిలివుండటం చూచి బాధపడి, 'అయ్యో, మీ కృపవల్లగూడా యీ వ్యాధి పూర్తిగా నశించలేదే! నన్ను దయచూడండి' అని వేడుకున్నాడు. శ్రీగురుడు, 'నాయనా! నీవు, "దేవతల వల్లగానిది .ఒక మానవ మాత్రుని వలన ఎలా సాధ్యమవుతుంది?" అని సంశయించినంతమేరకు యీ వ్యాధి మిగిలింది. ఇప్పుడు నీ సందేహం తీరిందో, లేదో చెప్పి స్తోత్రంచేయి. ఆ కాస్తా తొలగిపోతుంది అన్నారు. నందిశర్మ నమస్కరించి, 'స్వామీ! మీపట్ల నాకు గల సంశయం పూర్తిగా తొలగిపోయింది. కాని నేను చదువుకోలేదు. మంద బుద్ధియైన నాకు మిమ్మల్ని స్తుతించడమెలా సాధ్యం?' అని ఆయన పాదాలకు నమస్కరించాడు. అప్పుడాయన, 'నాయనా! ఏనుగు నోటినుండి బయటకు పెరిగిన దంతంలా మా నోటినుండి వచ్చిన వాక్యం వెనుకకు మరలదు. మేము చెప్పిందే చేయాలి అని కొంచెం భస్మం తీసుకొని, అతనిని నోరు తెరవమనిచెప్పి, అతని నాలుక చివర వుంచారు. అతడు వెంటనే జ్ఞానవంతుడై లేచి నిలుచుని చేతులు కట్టుకొని స్వామిని భక్తిపారవశ్యంతో యిలా స్తుతించాడు:

ఓ పరమేశ్వరా! శ్రీగురూ! నీవే ఆ పరబ్రహ్మ స్వరూపము. నీవు సర్వకర్తవు, సర్వభర్తవు, అవ్యయుడవు, ఆత్మ స్వరూపివి. నీవే ప్రకృతి యొక్క త్రిగుణాలనుండి భూతాలను పుట్టించి, మాయావశమైన, యింతగా విస్తరించిన ఈ చరాచర జగత్తును సృష్టించావు. ఈ ప్రపంచమంతటిలో మానవుడొక్కడే జ్ఞానానికి పాత్రుడు. అలాంటి మానవుడు గూడ దాటనలవిగాని నీ మాయచేత భ్రాంతి చెంది, సంకల్పవంతుడై పాపపుణ్యాలవలన ఈ సంసారంలో భ్రమిస్తున్నాడు. వీడు యెన్ని కల్పాలకైనా ఈ మాయనుండి బయటపడలేడు. ఒకప్పుడు సత్కర్మల వలన

ఊర్ధ్వలోకాలకు పోయినా, ఆ పుణ్యం వ్యయమవగానే క్రిందకు వచ్చి చంద్ర మండలంలో పడతాడు. తర్వాత వర్షంతో పాటు భూమికి చేరి అన్నమవుతాడు. అప్పుడు జీవులచేత భక్షింపబడి రేతస్వరూపుడై తల్లిగర్భములో పడతాడు. క్రమంగా నెలలు గడిచినకొద్దీ ఎన్నో మార్పులు చెందుతూ, తల్లి సేవించే కారము, వేడి మొదలైన పదార్థాల వలన యెన్నో బాధలు పడతాడు. అయినా జ్ఞానం లోపించడంచేత పరమాత్మయైన మిమ్మల్ని స్మరించనేలేడు. ఆ గర్భ చెరనుండి తప్పించుకుని బయటపడ్డాక గూడ తన బాధలు, భయాలు, యెవరికీ చెప్పుకోలేక, యెన్నో బాధలు పడతాడు గాని మీ గురించిన జ్ఞానమే వుండదు. బాల్యమంతా ఆటలతో గడిచిపోతుంది. యవ్వనంలో మదించి ఎన్నోపాపాలు చేస్తాడు. అప్పుడు కామవశుడై కాలమంతా గడిపేస్తాడు. వృద్ధాప్యంలో బలం క్షీణించడం వలన వ్యాధులు, సాంసారికమైన చింతలు, అతనిని తలమునకలు చేస్తాయి. వాటివలన అంతిమ క్షణంలోగూడ మిమ్మల్ని హృదయపూర్వకంగా స్మరించనైనా లేడు. నేను గూడ యిలానే మాయలోబడి, యెంతో కాలం మిమ్మల్ని స్మరించలేకపోయాను. ఇటువంటి ఘోరమైన సంసారంలో చిక్కిన నాకు యిప్పుడు మీ దర్శనం లభించింది. మీరు నరరూపం ధరించి, ఈ విశ్వాన్ని తరింపజేయడానికి అవతరించిన విశ్వపాలకులు. అజ్ఞానాంధులైన పామరులు మిమ్మల్ని గుర్తించనైనా లేరు. స్వామీ! నన్నీ సంసారసాగరం నుండి తరింపజేయి' అని స్తుతించాడు. అపుడతడు ఆ పారవశ్యంలోనే ప్రజలవైపు తిరిగి, 'ఓ జనులారా! ఇక్కడ మన మధ్యనున్న శ్రీగురుడు సాక్షాత్తూ పరమేశ్వరుడే గాని మానవమాత్రుడుగాడు. వీరి దర్శనంవలన నా పాపాలన్నీ-దావానలంవలన ఎండుటాకులు భస్మమైనట్లు-నశించి పోయాయి. వీరి పాదస్పర్శవలన బ్రహ్మచే వ్రాయబడిన నొసటివ్రాత గూడ మారిపోగలదు. పెన్నిధివలె నేడు మనకీయన లభించారు. అయినా మనమీయనను గుర్తించలేకున్నాము. ఆత్మ శ్రేయస్సు కోరుకున్నవారందరూ ఈయనను భజించి, ధన్యులుకండి. ఈయన మాహాత్మ్యాన్ని నేనెంతని వర్ణించను? వాక్కుకు, మనస్సుకూ అతీతమైన యీయన మహిమను వర్ణించబోయి వేదమే మూగవోయింది!' అని యిక నోట మాటరాక, ఆనంద భాష్పాలు కారుస్తూ నిల్చుండిపోయాడు. అతడు చేసిన స్తోత్రానికి సంతోషించిన శ్రీగురుడు అచటివారితో,

'ఈబ్రాహ్మణునికి "కవీశ్వరుడు" అని బిరుదిస్తున్నాము. నేటినుండి అందరూ యితనిని కవీశ్వరుడనే పిలవండి' అని చెప్పారు. ఇంతలోతన పారవశ్యంనుండి తెప్పరిల్లిన నందిశర్మ తన శరీరం పరిశీలించుకున్నాడు. అంతకుముందు మిగిలిన కొద్ది పాటి కుష్ఠుగూడా మటుమాయమవడం గమనించి, సంతోషంతో స్వామికి నమస్కరించాడు. నాటినుండి నందిశర్మ శ్రీగురుని సేవిస్తూ, ఆయన మాహాత్మ్యాన్ని కీర్తిస్తూ స్వామి సన్నిధిలోనే వుండి పోయాడు.[1] ఇటువంటి కవీశ్వరుడే మరొకడు గూడ శ్రీగురుని సేవించి తరించాడు".

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

1. ఇతడు వ్రాసిన కవితలలో 'శ్రీగురుకథ' ఒకటి.

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 46

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

నామధారకుడు, "స్వామీ, శ్రీగురునివద్ద మరొక కవి శేఖరుడుండే వాడంటిరి గదా? అతడెవరు? అతడు శ్రీగురునికి భక్తుడు యెలా అయ్యాడో, ఆయననెలా సేవించాడో దయచేసి వివరించండి" అన్నాడు. సిద్ధయోగి యిలా చెప్పనారంభించారు: "శ్రీగురుని అనుగ్రహంతో అద్భుతమైన కవితా శక్తిని పొందిన నందిశర్మ కీర్తి ఎంతగానో విస్తరించింది. అతడు వ్రాసిన కవితలు యెన్నో ప్రాంతాలలోని భక్తులు ప్రీతితో పాడుకొంటుండేవారు. ఆ రీతిన శ్రీ గురుని మహత్యం మరింతగా వెల్లడై యెందరెందరో భక్తులు వారి దర్శనానికి రాసాగారు.

గాణ్గాపురం సమీపంలోనే 'హిప్పరిగి' యనే గ్రామమున్నది. ఒకసారి ఆ గ్రామంనుండి కొందరు భక్తులు శ్రీగురుని దర్శనానికి వచ్చారు. వారు ఆయనకు పాదపూజలు చేసుకోదలచి ఆయనను ప్రార్థించి, ఆయన నెలాగో వప్పించి, మేళతాళాలతో ఊరేగిస్తూ తమ గ్రామానికి తీసుకు వెళ్ళారు. వారి రాక ఆ గ్రామంలో గొప్ప ఉత్సవంగా జరిగింది. ఒక్కొక్కరూ యెంతో భక్తిశ్రద్ధలతో శాస్త్రోక్తంగా ఆయనకు పాదపూజలు చేసుకొన్నారు. ఆ ఊరిలో ఒక శివాలయమున్నది. అందులోని శివుని పేరు కల్లేశ్వరుడు. ఆ ఊళ్ళోనే నరకేసరియని ఒక బ్రాహ్మణుడుండేవాడు. అతడు మంచి కవి, శివభక్తుడున్నూ. అతడు నిత్యమూ కల్లేశ్వరుని స్తుతిస్తూ, పంచపద్య మణిమాలను వ్రాసి కల్లేశ్వరునికి సమర్పించు కొనేవాడు. అతడు ఆ శివునికి తప్ప మరే దేవతలకు నమస్కరించేవాడు కాదు, మరే దేవతనూ స్తుతించేవాడు గాదు. అతడొకరోజు శ్రీగురుని గురించి నందిశర్మ చేసిన స్తోత్రం విని, 'ఇతని కవిత్వం ఉత్తమంగా వున్నది. అయినప్పటికీ ఇది కేవలం నరస్తుతే గనుక పనికిరాదు' అని తలచాడు. శ్రీగురుడు ఆ గ్రామంలో భిక్ష చేసిన రోజున కొందరు బ్రాహ్మణులు ఆ కవి వద్దకు వెళ్ళి, 'కవిచంద్రా! మీ

పద్యాలెంతో మనోహరంగా వుంటాయి. శ్రీ నృసింహ సరస్వతీ యతివరేణ్యులకు కవిత్వమంటే యెంతో ప్రీతి. కనుక వారిని స్తుతిస్తూ మాకు నాల్గుపద్యాలు వ్రాసిస్తే, అవి వారిచెంత చదివి వారి అనుగ్రహం పొందుతాము' అని కోరారు. నరకేసరి, 'అయ్యా! అది నావల్లగాదు. కల్లేశ్వరుని దప్ప మరే దేవతనూ స్తుతించను. ఆయన సేవకే నా కవితనంకితం చేసుకున్నాను. అటువంటప్పుడు కేవలం ఒక మానవమాత్రుడైన సన్యాసిని నా కవితతో యెలా స్తుతించేది?' అని చెప్పాడు. తర్వాత అతడు కల్లేశ్వరుని పూజించుకోడానికి ఆలయానికి వెళ్ళాడు. అదేమి చిత్రమోగాని, ఆరోజు అతడు పూజ ప్రారంభించిన దగ్గరనుండి అతనికి బాగా నిద్రతూగసాగింది. అతడు యెంత ఆపుకుందామని ప్రయత్నం చేసినా ఆగక, చివరకు పూజ మధ్యలో కునుకు పట్టింది. ఆ కునుకులోనే ఒక చిత్రమైన కలగూడ వచ్చింది. కలలోగూడ అతడు ఆలయంలో పూజ చేస్తున్నాడు. అతని యెదుట మాత్రం యెప్పుడూ కన్పించే కల్లేశ్వరలింగం అప్పుడు కన్పించలేదు. ఆ స్థానంలో శ్రీగురుడు కూర్చొనివున్నాడు. ఆయన నవ్వుతూ, 'నీవు కల్లేశ్వరుని దప్ప మరెవ్వరినీ నీ కవితతో స్తుతించవు గదా! మానవమాత్రులమైన మమ్ము యీనాడు పూజిస్తున్నావేమి?' అన్నారు. నరకేసరి త్రుళ్ళిపడి, వెంటనే నిద్రమేలుకొన్నాడు. మరలా పూజ ప్రారంభించిన కొద్దిసేపట్లో కునుకుపట్టింది. శ్రీగురుడు మళ్ళీ స్వప్నదర్శనమిచ్చి, 'మేము-కల్లేశ్వరుడూ వేరుగాదు!' అన్నారు. ఆ కలలోనే అతడు పూజ పూర్తిచేసి అయిదు పద్యాలతో స్తుతించాడు. ఈసారి నరకేసరి మేల్కొని, తనకొచ్చిన కలను స్మరించుకొని, 'అయ్యో! నేనింతవరకూ పొరబడ్డానే! ఈ నరసింహ సరస్వతీ యతివరేణ్యులు సాక్షాత్తు పరమేశ్వరుడే గాని,ఇంతవరకూ నేను తలచినట్లు మానవమాత్రులుగారు. కేవలం భక్తులను ఉద్ధరించడానికే భగవంతుడు యిలా అవతరించాడు. ఈ శ్రీగురుడు ఆ త్రిమూర్తుల స్వరూపమే, కాకుంటే యీనాడు పూజలో నాకు దర్శనమిచ్చి, నా సందేహానికి సమాధానమెలా యివ్వగలరు?' అని నిశ్చయించుకొన్నాడు.

వెంటనే బయల్దేరి అడుగడుగునా సాష్టాంగ నమస్కారం చేసుకుంటూ శ్రీగురు దర్శనానికి వెళ్ళాడు. ఆ సన్నిధి చేరగానే అతడు నమస్కరించి చేతులు కట్టుకొని, స్వామిని తన కవితతో యిలా స్తుతించాడు: 'అనంతా! సచ్చిదానంద స్వరూపులైన మీరు సాక్షాత్తూ ఆ కల్లేశ్వరులే. అది తెలియక నేనింతవరకూ మిమ్మల్ని

స్తుతించనైనా లేదు. చిరకాలం కఠోర తపస్సులు చేసిన యోగులకు గూడ మీ సాక్షాత్కారం లభించదు. కల్లేశ్వరుని కృప వలన నాకీనాడు మీరు దర్శనమనుగ్రహించారు. ఈ దుఃఖసాగరంలో మునిగి, దారీ తెన్నూ కన్పించక బాధపడుతున్న భక్తులనురక్షించడానికే మీరిలా అవతరించారు. ఇక ఈ లోకంలో మీ పాదాలను ఆశ్రయించక, యితర మార్గాలకోసం వెతుకులాడటం వ్యర్థమే!', అని స్తుతించాడు. స్వామి నవ్వి, 'ఏమయ్యా! ఇంతవరకూ నీవు, మేము కేవలం మానవమాత్రులమని, మమ్మల్ని ప్రజలిలా పూజించడం తగదనీ ఆక్షేపిస్తుంటివే, యింతలో నీ మనస్సు యిలా యెందుకు మారింది?' అని అడిగారు. నరకేసరి నమస్కరించి, 'స్వామీ! నేను అజ్ఞానమనే చీకటిలో పడివున్నప్పటికీ మీరు నాపాలిట జ్యోతి స్వరూపులై నాకు కనువిప్పు కల్గించారు. ఇంతకాలం నేను శ్రీ కల్లేశ్వరునికి చేసిన పూజలు ఫలించి, యీనాడు నాకు మీపాదసేవ లభించింది' అని, తనకు కల్గిన దివ్యానుభవం ఆయనకు విన్నవించుకున్నాడు. ఆయనను పూజించి, స్తుతించి తనను శిష్యునిగా స్వీకరించి, అనుగ్రహించమని వేడుకున్నాడు. 'నీ అభీష్టాలన్నీ నెరవేరుగాక!' అని శ్రీగురుడు ఆశీర్వదించారు. నరకేసరి యెల్లప్పుడూ వారి చెంతనే వుండదలచానని కోరాడు. శ్రీగురుడు, 'ఈ కల్లేశ్వరుడు పరమశ్రేష్ఠుడు. ఆయనంటే మాకెంతో ప్రీతి గనుక మేమెప్పుడూ ఆ రూపంలో హిప్పరిగిలో వుంటాము. కనుక నీవు యెప్పటివలే నీవక్కడనే ఆ రూపంలో వున్న మమ్మల్ని పూజిస్తూ వుండు' అని ఆదేశించారు. కాని అతడు త్రిమూర్తిస్వరూపుడుగా అవతరించిన శ్రీగురుని రూపాన్నే సేవించుకోవాలని వున్నదని మరీమరీ ప్రార్థించిన మీదట స్వామి అంగీకరించారు. అప్పటినుండి నరకేసరి, నిత్యమూ తాను ఆలయంలో కల్లేశ్వరుని పూజించినట్లే శ్రీగురుని గూడ పూజిస్తూ , ఆయనను పంచరత్నాలతో స్తుతిస్తూ వుండేవాడు. నామధారకా! శ్రీగురుని అనుగ్రహం వల్ల యిలా మారినవారెందరో గదా!''

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 47

శ్రీ గణేశాయ నమః,   శ్రీ సరస్వత్యై నమః,   గురుభ్యో నమః

ప్రస్తావన : 1. తనివి తీరని సద్గురు కథారసపానాసక్తి శ్రీ దత్తానుగ్రహానికి చిహ్నమని సిద్ధుడు మరలా ఈ (47,48,49) అధ్యాయాలలో గూడ హెచ్చరిస్తున్నాడు. సిద్ధుడు పూర్ణమైన నిష్ఠ-ఓరిమిలతో సద్గురువును సేవించి జీవన్ముక్తుడయ్యాడు గనుక ఆయన వాక్కు ప్రమాణమేనని గుర్తుంచుకొని ఈ గ్రంథపారాయణ చేయాలి. 2. ఒకే పరమాత్మ విశ్వమంతా అయిగూడ త్రిమూర్తుల రూపాలలో వారి లోకాలలో ఉన్నాడని సిద్ధుడు చెబుతాడు. అంటే శ్రీ దత్తావతార కార్యమైన బ్రహ్మ-శైవ-వైష్ణవ సామరస్యాన్నే సిద్ధుడు నొక్కి చెబుతున్నాడు. ఆ రూపాలలో ఆయా లోకాలలోఆవిర్భవించిన పరమాత్మే భక్తులనుద్ధరించడానికి భూమిమీద సంచరిస్తున్నాడని చెప్పి సద్గురువులో త్రిమూర్తుల ఐక్యమున్నదని గుర్తుచేస్తున్నాడు. 3. భగవంతుడు ప్రతియుగంలోనూ అలా అవతరిస్తాడని చెప్పడం వలన, ముందటి అధ్యాయాలలో చెప్పినట్లు సద్గురు సేవకులను సమీపించవద్దని భగవంతుడు కలిపురుషునికి చెప్పినందువలన, మనము అట్టి సద్గురువుని సేవిస్తే ఈ కలిమలానికి వెరవనవసరం లేదని సిద్ధుడు హెచ్చరిస్తున్నాడు. 4. శ్రీ గురుడు ఒకే సమయంలో యెనిమిది గ్రామాలలోని భక్తుల యిండ్లకు వెళ్ళాడు. ఇట్టి లీలలెన్నో శిరిడీ సాయినాధుని చరిత్రలో చూడవచ్చు. 5. శ్రీ గురుడు తనను భక్తితో సేవిస్తున్న కృషీవలునికి లక్ష్మి, భక్తి కూడ స్థిరంగా వుండేలా వరమిచ్చాడు. లక్ష్మి చంచలమని లోక ప్రసిద్ధి. మోక్షకారకులైన కళ్యాణ గుణాలే అసలైన లక్ష్మియని, మహర్షి వాక్యం. అంటే లౌకిక సుఖాలే కోరే అజ్ఞులకు గూడ సద్గురుడు, అతడు కోరిన అభీష్టానికితోడు మోక్షార్హతను గూడ ప్రసాదిస్తాడన్నమాట. అదే ఒక వంక దేవతలకు, సామాన్య సిద్ధ పురుషులకు : మరోవంక శ్రీ దత్తావతారులైన సద్గురువులకూ భేదం : గురువనే క్షేత్రం సారవంతమైన కొద్దీ ఒకే భక్తి బీజం అధికంగా ఫలిస్తుంది. 6. శ్రీ గురుడు గంధర్వపురంలోనూ, అమరపురంలోనూ నివసించడానికి అక్కడెన్నో తీర్థాలు, దేవతలూ వుండడమే కారణమని చెబుతాడు గాని తాను కారణమనడు. కానీ

తీర్థాలన్నీ మహనీయుల తపో ప్రభావం వల్ల యేర్పడుతాయని ముందు చెప్పాడు. పూర్వమొక జీవన్ముక్తుడయిన శివభక్తుని సంచారం చేత ఆ క్షేత్రం పావనమైందని స్వామి చెబుతాడు. మహాత్ముల సన్నిధిలో సర్వతీర్థ క్షేత్రాలుంటాయనీ, దేవతలుంటారనీ గురుగీత చెబుతుంది. వాటిని అజ్ఞులు గుర్తించలేరు. ఆ జీవన్ముక్తుడు విశ్వేశ్వరుని ప్రార్థించి ఆ తీర్థాలను వారికి చూపాడు. సామాన్యులు సద్గురు మహిమను గుర్తించి సేవించలేరు గనుక వారికి తగిన అలంబనం వారికి చూపాలి గదా! వాటి వలన పవిత్రులయ్యాక వారికే సత్యం గోచరమవుతుంది. 7. ఆ జీవన్ముక్తుడు దైవం తన కన్యమైనట్లు ప్రార్థించడం శ్రీ గురుడు, శిరిడీ సాయిబాబాల వలె సాధులోకానికి మార్గదర్శకము మాత్రమే. 8. శ్రీ గురుడు రత్నాదేవి జన్మాంతంలో అనుభవించవలసిన దుష్కర్మఫలాన్ని పోగొట్టాడు. సద్గురువు కర్మను కూడ నశింపజేయగలరని, కాని అందుకు భక్తులకెంతో భక్తిశ్రద్ధలుండాలనీ మనం తెలుసుకోవాలి.)

కథారంభము

నామధారకుడు కోరిన ప్రకారం అటుపై కథ సిద్ధయోగి యింకా యిలా చెప్పసాగాడు: "నీవెంతో అదృష్టవంతుడివి గనుకనే యీ కథపట్ల యింత శ్రద్ధాసక్తులు కల్గాయి. ఈ కథ వినడం వలన పతితులు గూడ పావనులవుతారు. ఒకప్పుడు దీపావళి పండుగకు ముందు ఏడుగురు సన్నిహిత భక్తులు, స్వామిని దీపావళికి ముందు వచ్చే ధన త్రయోదశి పర్వదినాన తమ తమ యిండ్లకు భిక్షకు ఆహ్వానించాలని గాణ్గా (గంధర్వ) పురం వచ్చారు. ఆ ఏడుగురూ ఆ చుట్టు ప్రక్కలున్న ఏడు గ్రామాలకు పెద్దలు. వారి ప్రార్థన విని స్వామి, 'ఒకే సమయంలో మీరందరూ ఆహ్వానిస్తే మేము అదేరోజు అందరి యిళ్ళకు రావడం ఎలా సాధ్యము? అలా అని మీలో యెవరి కోరికనూ మేము కాదనలేము. కనుక మీలో మీరు సంప్రదించుకొని ఒక నిశ్చయానికి వచ్చి, ఎవరింటికి రమ్మంటే అక్కడకు రాగలము' అన్నారు. అప్పుడు ఆ ఏడుగురూ, 'స్వామి తమ యింటికి రావాలంటే, తమ యింటికి రావాలని వాదించుకోసాగారు. వారు యెంతకూ ఒకనిశ్చయానికి రాలేక పోయేసరికి స్వామి నవ్వుతూ, 'మీరు వాదించుకోవడం యెందుకు? మీ అందరికీ మాపై విశ్వాసమున్నది గనుక, ఆ విషయం మా యిష్టానికే విడిచిపెట్టండి. ఆ రోజు మాకు తోచినచోటికి మేమే వస్తాము' అన్నారు.

అప్పుడా భక్తులు నమస్కరించి, 'స్వామీ! మాశక్తి సామర్థ్యాలు, స్థితిగతులూ ఎంచక, మా అందరినీ సమానంగా మన్నించండి' అన్నారు! కాని, స్వామి వారిలో ఎవరింటికి రాకపోతే వారు నదిలో దూకి ప్రాణాలు విడుస్తామని శపథం చేసారు. వారిలో పేదవారు, 'అయ్యా! మేము పేదవాళ్ళమని మమ్ము ఉపేక్షించవద్దు. అలనాడు శ్రీ కృష్ణుణ్ణి రారాజైన దుర్యోధనుడు ఆహ్వానించినా, అతని పదవినెంచక, తమనే నమ్ముకున్న నిరుపేదయైన విదురుని యింటికే ఆ భగవంతుడు అతిథిగా వెళ్ళాడు గదా! అలానే మీరు గూడ మా ప్రార్థనను త్రోసిపుచ్చవద్దు!' అని యెవరికివారే వేడుకున్నారు. అప్పుడు స్వామి,'మీరు మీ యిళ్ళకెళ్ళండి. ఆనాడు మాకై మేమే రాగలం, సందేహించవద్దు!' అని వాగ్దానం చేశారు.

ఆయన యెవరి ఆహ్వానాన్ని మన్నిస్తారోనన్న సందేహంతో ఆ ఏడుగురూ అలాగే నిలబడిపోయారు. అప్పుడాయన ఒక్కొక్కరినే ప్రక్కకు పిలిచి, 'మేము మీ గ్రామానికే వస్తాము. కాని యీ మాట యింకెవరికీ చెప్పవద్దు!' అని రహస్యంగా చెప్పారు. అప్పుడు వాళ్ళు యెవరికి వారే-స్వామి తన యింటికే రాగలరని తలచి, యితరులకు యేమీ చెప్పకుండా స్వామి వద్ద సెలవు తీసుకొని వెళ్ళిపోయారు. కాని స్వామి ఆ పండుగనాడు యే ఊరో వెళతారని అచ్చటి వారందరికీ తెలిసి పోయింది. గంధర్వపురవాసులు వెంటనే వారి వద్దకు వచ్చి, ఆ పర్వదినాన తమను విడిచి యెక్కడికీ వెళ్ళవద్దని బ్రతిమాలుకున్నారు. వారితో స్వామి, 'మేమానాడు యిక్కడనే వుంటాము, యెక్కడకూ వెళ్ళము' అని మాటయిచ్చి అందరినీ ఊరడించారు.

చివరకు ధనత్రయోదశి రానేవచ్చింది. ఆ రోజుకు ఆ ఏడు గ్రామాల పెద్దలూ, శ్రీగురుడు తప్పక తమ యింటికే రాగలరని తలచి ఎవరికివారు యెంతోవైభవంగా ఏర్పాట్లు చేసుకొన్నారు. ఆయా గ్రామస్తులు గూడ స్వామికి ఘనస్వాగతము, పూజలకు సిద్ధమయ్యారు. కాని గంధర్వపురంలోని శ్రీగురుడు ఆ గ్రామం విడచి యెక్కడకూ వెళ్ళక మఠంలోనే వుండిపోయారు. ఆనాటి సాయంత్రం మంగళ స్నానం చేసే సమయంలో, శ్రీగురుడు ఏడు రూపాలలో ఆ ఏడు గ్రామాలకూ వెళ్ళారు! అయినప్పటికీ ఎనిమిదవ రూపంతో గంధర్వపురంలోని తమ మఠంలోనే వుండి, అచ్చటి వారి పూజలందుకున్నారు. కొద్దిరోజులు, ఆయన ఒక గ్రామానికి వెళ్ళిన సంగతి మరొక గ్రామానికి పొక్కకుండా వుండిపోయింది.

అయినప్పటికీ ఆ కార్తీకమాసంలో త్రిపురోత్సవానికి స్వామికి కార్తీకపూర్ణిమ దీపతోరణాలు సమర్పించుకోడానికి అన్ని గ్రామాలనుండి భక్తులు గంధర్వ నగరం చేరుకున్నారు. వాళ్ళందరూ అంతకు పదిహేను రోజులముందు తమతమ గ్రామాలలో జరిగిన ధనత్రయోదశి ఉత్సవం విశేషాలు చెప్పుకుంటుండగా, ఒకరి మాటలు ఒకరికి నమ్మలేనివిగా తోచాయి. ఎవరికివారు, శ్రీగురుడు తమయింటనే భిక్ష చేసారని చెప్పుకొంటూ, ఒకరి మాటను ఒకరు ఖండించు కుంటున్నారు. ఎవరికివారే, ఆనాడు స్వామికి తాము సమర్పించుకున్న శాలువలు, కాన్కలూ నిదర్శనంగా చూపించి, తమ మాటలు నిజమని నిరూపించుకోగలమంటున్నారు. అదంతా వింటున్న గంధర్వ పురవాసులు నవ్వి, 'మీ అందరికీ పిచ్చిపట్టిందా ఏమి? దీపావళినాడు స్వామి యెక్కడకూ వెళ్ళనేలేదు. స్వామిని మేమేగదా యిక్కడ ప్రత్యక్షంగా పూజించుకున్నాము?' అని మందలించారు. అప్పుడు స్వామి, 'మీరు వాదులాడుకోవద్దు. మీలో ఎవరూ అబద్ధం చెప్పడంలేదు. మేము అంతటా వున్నాము గదా!' అన్నారు. స్వామి ఆ నాడు అన్ని రూపాలు ధరించి, అందరి పూజలూ అందుకున్నారన్న రహస్యం బయటపడింది. అందరూ ఆశ్చర్యచకితులై, అటువంటి లీల తామెన్నడూ కనీవినీ ఎరుగమని చెప్పి స్వామిని స్తుతించుకొన్నారు. ఎంతటి కవులకూ వర్ణించ సాధ్యంకాని ఆ లీల త్రిమూర్తి రూపమైన అవతార పురుషునికి మాత్రమే సాధ్యమని కీర్తించుకున్నారు. కనుక నామధారకా! శ్రీగురు స్మరణకు మించిన జ్ఞానమేమున్నది ? శ్రీగురుడే త్రిమూర్తి స్వరూపము. ఆయనకు మించిన దైవమే లేదు. ఈ సంసార సాగరాన్ని దాటడానికి శ్రీగురు పాదసేవకు మించిన నావయే లేదు. గురు కథామృతాన్ని మించిన అమృతమే లేదయ్యా!'' అన్నారు సిద్ధయోగి.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 48

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

"స్వామీ! ఈ గంధర్వ పురంలో శ్రీగురుడు యింకేమి చేసారో చెప్పండి!" అని కోరిన నామధారకునితో సిద్ధుడు యిలా చెప్పారు: "నాయనా! ఆ భగవంతుడు ప్రతిరోజూ స్నానానుష్టానాలకు మఠంనుండి బయల్దేరి సంగమానికి వెళ్ళి వస్తుండే వారని చెప్పాను గదా? అప్పుడు గంధర్వ పురంలో పర్వతేశుడనే ఒక వ్యవసాయ దారుడు వుండేవాడు. అతడు గుత్తకు సాగుచేసుకునే పొలం సంగమం నుండి మఠానికి వెళ్ళే దారిలో వుండేది. అతడు నిత్యమూ మొదట మఠంలో శ్రీగురుణ్ణి దర్శించుకొని పొలానికి వెళుతుండేవాడు. శ్రీగురుడు మఠం నుండి సంగమానికి వెళ్ళేటప్పుడు, తర్వాతమఠానికి తిరిగివచ్చేప్పుడు, కనిపెట్టి పరుగునపోయి యెంతో శ్రద్ధాభక్తులతో కొద్దిదూరం నుండే ఆయనకు నమస్కరించుకొని పోతుండేవాడు. కొంతకాలం శ్రీగురుడు అతనినేమీ పల్కరించ కుండా అతడి భక్తిశ్రద్ధలను గమనిస్తుండేవారు. ఎంత కాలమైనా అతడేమీ కోరడం లేదని గమనించిన శ్రీగురుడు ఒక రోజతడు నమస్కరించగానే, "నాయనా! నిత్యమూ నీవింత శ్రద్ధా భక్తులతో మాకు నమస్కరిస్తున్నావే, మానుండి నీకేమి కావాలో చెప్పు!' అన్నారు. ఇంత కాలానికి తనకట్టి అవకాశమొచ్చినందుకు పర్వతేశుడెంతో సంతోషించి, చేతులు జోడించి, 'బాబూ, నా పొలాన్ని స్వామి వారు ఒక్కసారి చూచి, అక్కడ తమపాదము పెడితే మాకు మేలవుతుందని నా ఆశ' అన్నాడు. స్వామి, 'నాయనా, నీ పొలంలో ఏమి పైరు వేసావు?' అని అడిగారు. అతడు 'అయ్యా! ఈ సంవత్సరం జొన్నవేశాను. రోజూ మీకు నమస్కరించు కుంటుంటే చేను బాగా పెరుగుతున్నది. ఇప్పుడిప్పుడే ధాన్యం పాలుపోసు కుంటున్నది. తమ దయవల్ల రెండునెలల్లో అది కోతకు సిద్ధమవుతుంది. కనుక మీ అమృత దృష్టితో ఆ చేనును చూస్తే మాకింత అన్నం పెట్టినవారవుతారు. ఎవరో శూద్రుడు ఏదో చెప్పాడులే అని తలచి, నామాట త్రోసి పుచ్చవద్దు. మీరే మా పాలిట రక్షకులు' అని ప్రార్థించాడు.

శ్రీగురుడు, 'సరే పద, చూచి వద్దాము' అని చెప్పి, అతనితో గూడ చేనువద్దకు వచ్చారు. ఏపుగా పెరిగిన పైరును కలయజూస్తూ, ఏమిరా! మేము చెప్పింది చేస్తానంటే ఒకమాట చెపుతాను' అన్నారు. ఆ రైతు, 'తండ్రి, మీమాట జవదాటుతానా? మా క్షేమం కోరి చెప్పేవారు మీరుగాక మరెవరున్నారు? మీరొక మాట చెప్పిన తర్వాత నాకు వేరొక తలంపే వుండదు. స్వామికి తెలియనిది యేమున్నది? గుర్వాజ్ఞ విషయంలో నాకు మరే ఆలోచనా లేదు' అన్నాడు. ఆ యతివరేణ్యుడు, 'అలా అయితే మా మాటమీద నమ్మకముంచి, మేము మధ్యాహ్నం యిటుగా వెళ్ళేలోపల యీ చేలోని పైరంతా కోయించు!' అని చెప్పి సంగమానికి వెళ్ళిపోయారు.

ఆ పాలిగాపు వారి ఆజ్ఞను అక్షరాల పాటించదలచి వెంటనే ఊరిలోనున్న ఆ పొలం ఆసామి వద్దకు వెళ్ళి, ఆ ముందటి సంవత్సరం అతనికి చెల్లించిన ప్రకారమే యీ సంవత్సరం గూడ గుత్త చెల్లిస్తానని, పైరు కోయడానికి అనుమతిపత్రం యివ్వమనీ కోరాడు. కాని ఆ ఏడాది పైరు యెప్పటికంటే యెక్కువగా పెరగడం వలన ఆసామి అందుకొప్పుకొనక, ఆ ముందటి సంవత్సరంకంటే రెట్టింపు గుత్త చెల్లించేటట్లు ఒప్పించుకొని ఆ ప్రకారమే కాగితం వ్రాయించుకొని, పైరు కోతకు అనుమతిచ్చాడు. ఆ కాపు వెంటనే కూలీలను పిల్చుకొని పొలంవద్దకు వెళ్ళాడు. 'పైరుకు యింకా పాలుపట్టే సమయంలోనే అతడు కోత కోయిస్తున్నాడేమా!' అని కూలీలు గూడ ఆశ్చర్యపోయారు. కాని, తమకు కూలి దక్కుతుందన్న తలంపుతో పనిలో దిగారు. అంతలో ఆ సంగతి తెలిసి, అతని భార్యబిడ్డలు నెత్తి, నోరూ మొత్తుకుంటూ వచ్చి అతనికి అడ్డుపడ్డారు. వాళ్ళని పొమ్మని యెంత చెప్పినా వాళ్ళు అడ్డు తొలగకపోయేసరికి, అతడు వాళ్ళమీద రాళ్ళు రువ్వసాగాడు. వాళ్ళు భయపడి పరుగున న్యాయాధికారి వద్దకు వెళ్ళి, 'మహాప్రభూ! మావాడికి దయ్యం పట్టిందో యేమో గాని, కంకులింకా ముదరకముందే పైరు కోయిస్తున్నాడు. వద్దని అడ్డుబోతే మమ్మల్ని రాళ్ళతో కొడుతున్నాడు. ఎవరో సన్యాసి చెప్పిన మాటలు విని, పంటకొస్తున్న పైరే చేతులారా పాడుచేస్తున్నాడు. ఇంకొక నెలరోజుల్లో చేతికొస్తుందని మేము ఆశపడుతుంటే ఆ కాస్తా యిలా నాశనమై పోతున్నది. మీరైనా అతనిని నిగ్రహించండి' అని గొల్లున

యేడ్చారు. ఆ న్యాయాధికారి, 'మీరు నాతో చెబితే నేనేమి చేయగలను? ఏమైనా చేయగల్గితే యజమానే చేయగలడు. అతనితో చెప్పుకోండి' అని చెప్పి వారిని పంపివేసాడు.

వాళ్ళు అప్పుడు ఆ పొలం యజమాని వద్దకువెళ్ళి మొర పెట్టుకుంటే అతడు, 'వాడి యిష్టం! వాడేమి చేసుకుంటే నాకెందుకు? క్రిందటి సంవత్సరం కంటే రెట్టింపు గుత్త నాకిచ్చేలా వ్రాయించుకున్నాను. అయినా మీరింతగా గోలపెడుతున్నారు గనుక, మా మనిషినిపంపి వాడిని వారించడానికి ప్రయత్నిస్తాను. మీరు వెళ్ళండి' అని చెప్పి ఒక మనిషిని పంపాడు. ఆ మనిషి పొలం వద్దకు వెళ్ళి అడ్డుచెప్పగానే ఆ సేద్యగాడు, 'ఏమయ్యా! కాగితం వ్రాయించుకున్న ప్రకారం యజమాని నా నుండి ధాన్యం తీసుకోవాలేగాని, నేనేమి చేసుకుంటే అతనికెందుకు? ఆయనకు యివ్వవలసిన ధాన్యం మాయింటి గాదెలోనే వున్నది. అది చాలకుంటే, వాటికి బదులు చెల్లించడానికి నాదగ్గర కావలసినన్ని పశువులున్నాయిగదా?' అని చెప్పి, అతనిని వెనుకకు పంపివేశాడు. అంతటితో యజమాని వూరుకున్నాడు. పర్వతేశుడు పైరు కోత త్వర త్వరగా పూర్తిచేయించి, కొడవళ్ళు కట్టకట్టించి అవతల పెట్టించి,శ్రీగురుణ్ణి స్మరిస్తూ, ఆయన సంగమంనుండి మఠానికి వెళ్ళేదారిలోఆయన రాకకై యెదురుచూస్తూ కూర్చున్నాడు. కొంతసేపటికి అటుగావస్తున్న శ్రీగురునికి అతడు నమస్కరించి, వారిని పొలం వద్దకు తీసుకు వెళ్ళి, ఆ కోసి వేసిన పైరు చూపాడు. స్వామి అది చూచి ఆశ్చర్యం నటిస్తూ, 'అయ్యో! నీవు అనవసరంగా పైరంతా కోసివేయించావే! నేనేదో పరిహాసంగా అంటే అన్నంత పని చేసావే! ఎంతపని చేసావయ్యా!పాపం, ఇప్పుడు నీ జీవనమెలా? యజమానికి ధాన్యమెలా యిస్తావు? అమాయకుడా? పండనిపైరు కోసి అంతా వ్యర్థం చేసావు గదా!' అన్నారు. కాని పర్వతేశుడు కొంచెమైనా జంకకుండా ఆయనకు నమస్కరించి, 'స్వామీ! నాకు గురువాక్యమే ప్రమాణము. అదేమాకు శ్రీరామరక్ష. మీరుండగా మాకేమి భయం?' అన్నాడు. అతని విశ్వాసానికి శ్రీగురుడు లోలోపల సంతోషించి, 'నీకు అంత దృఢమైన విశ్వాసముంటే అలానే అవుతుందిలే!' అని నిర్వికారంగా మఠానికి వెళ్ళిపోయారు. ఆ కాపరి గూడ శ్రీగురుడు కనుమరుగయ్యే వరకూ తదేకంగా ఆయనను చూచి, నిశ్చింతగా యింటికి వెళ్ళాడు. దారిలో అతనిని చూచిన వారంతా యెన్నెన్నో మాటలన్నారు గాని, అతడవేమీ పట్టించు కోలేదు.

పర్వతేశుడు యిల్లు చేరేసరికి అతడి భార్య తమకా సంవత్సరం నోటివద్దకొచ్చిన కూడు పాడై పోయిందని భోరుభోరున ఏడుస్తున్నది. అతడు మాత్రం యెంతో నిబ్బరంగా ఆమెతో, 'ఓసి వెర్రిదానా! నీవలా ఏడవ గూడదు. ఆ గురుదేవుల వాక్కే మన పాలిట కామధేనువు. వారి మహిమ మూఢులకేమి తెలుస్తుంది? ఆయన సాక్షాత్తూ పరమేశ్వరుడే. మనకాయన పెన్నిధిలా దొరికాడు. వారి దయ వుంటేనే అందరమూ సుఖంగా బ్రతుకగలము. మామూలుగా పండవలసిన పంటకంటె యెన్నోరెట్లు యెక్కువగా ఆయన ప్రసాదిస్తారని నాకు నమ్మకమున్నది' అని చెప్పి ఆమెను ఓదార్చాడు. అతని మాటలు విన్న ఇరుగు పొరుగు వారందరూ చోద్యము చూడవచ్చి, అతని మూఢవిశ్వాసానికి నివ్వెరబోయి, నవ్వుకుంటూ వెళ్ళి పోయారు.

ఒక వారం రోజులు గడిచాయి. ఎనిమిదవరోజు నుండి విపరీతమైన చలిగాలి వీచనారంభించింది. దాని వలన చుట్టు ప్రక్కల చేలన్నీ వాలిపోయి, తాలుధాన్యం యేర్పడింది. దానికితోడు ఆ పుష్యమాసంలో భారీయెత్తున అకాలవర్షం కురిసింది. అంతటితో మిగిలిన పైరులన్నీ పూర్తిగా పాడయిపోయాయి. కాని పర్వతేశుని పొలంలో మాత్రం కోయబడిన పైరు మొక్కల మొదళ్ళనుంచి ఒక్కొక్క మొక్కకు పది, పదకొండు చొ॥న పిలకలు వచ్చాయి. పైరు ఏపుగా పెరిగి అమితంగా పండింది. అదిచూచిన వారందరూ నిర్ఘాంతపోయారు. అతడి భార్యగూడ అమిత సంతోషంతో తన భర్త కాళ్ళమీదపడి, 'అయ్యా! తెలియక నేనెంతో గొడవచేసి మీ మనస్సును యెంతగానో నొప్పించాను. తెలివితక్కువ వలన ఏమేమో నోటికొచ్చినట్లు మాట్లాడాను. చివరకు ఆ మహానుభావుణ్ణి గూడ నిందించాను. అదెంత తప్పో యిప్పుడు తెలుసుకున్నాను. అదంతా మనస్సులో పెట్టుకోక నన్ను క్షమించు' అని ప్రాధేయపడింది.

అప్పుడు ఆ భార్యాభర్తలు ఆ పొలానికి నమస్కరించుకొని భూమి పూజచేసి శ్రీగురునివద్దకు వెళ్ళి ఆయన పాదాలమీద పూలువేసి నమస్కరించు కున్నారు. స్వామి నవ్వి, 'ఏమిటి విశేషం?' అన్నారు. ఆ దంపతులు నమస్కరించి, 'స్వామీ, మీ దయవలన మేము కోరినదానికంటే ఫలితమెంతగానో యెక్కువ వచ్చింది. మిమ్మల్ని మించిన కామధేనువు, సత్యమూర్తి భూమిమీద యింకెవ రున్నారు? అమృతంవంటి మీమాట అందరూ వినదగినది. అదియే అందరిపాలిట పెన్నిధి;

మీ చూపు పాపులను గూడ పావనం చేయగలదు' అన్నారు. పర్వతేశుని భార్య, 'స్వామీ! నేను తెలియక మొదట యేమేమో అన్నాను. మన్నించి మమ్మల్ని మీరు యెప్పుడూ యిలానే కాపాడాలి. మీరే మాకు దిక్కు. మేమెల్లప్పుడూ మిమ్మల్ని యిలాగే కొల్చుకునేలా అనుగ్రహించండి' అని విన్నవించుకున్నది. తర్వాత ఆ దంపతులు స్వామికి నీరాజనమిచ్చారు. వారి భక్తిని చూచి సంతోషించి శ్రీగురుడు, 'అఖండ శ్రీరస్తు!' అని ఆశీర్వదించి, వాళ్ళను పంపివేసారు. ఆ దంపతులెంతో సంతోషంగా యింటికి పోయారు.

నెల గడిచేసరికి పర్వతేశుని పంటపండి, కంకులు అద్భుతంగా బయటికొచ్చాయి. నిజానికి ఆ ముందటి సంవత్సరంకంటే ఎన్నోరెట్లు ఎక్కువగా ధాన్యం పండింది. ఆ కాపు ధాన్యం నూర్చి రాశిపోసి, ఆసామి వద్దకుపోయి, 'అయ్యా! చూచారా, స్వామి దయవలన పైరెంత బాగా పండిందో? మీకుగూడ మనమొప్పందం చేసుకున్న దానికంటే ఎక్కువే యిస్తాను తీసుకోండి. అయినా నాకింత ఎక్కువగా పండింది గనుక మనిద్దరమూ చెరిసగము తీసుకొనడం న్యాయమని నాకనిపిస్తున్నది. మీరు వెంటనే వచ్చి మీభాగం మీరు తీసుకుపోండి' అని చెప్పాడు. కాని ఆసామి ధనాశకు లోబడక ధర్మానికి అంటిపెట్టుకొని, తనుఒప్పందం చేసుకున్న దానికంటే కొంచెం గూడా ఎక్కువ తీసుకొనడానికి అంగీకరించలేదు. 'అది నీ భక్తిశ్రద్ధలకు మెచ్చి శ్రీగురుడు ప్రసాదించినది గనుక అదంతా నీకే చెందాలి'అన్నాడు. అప్పుడా రైతు, రాజుకు చెల్లించాల్సిన భాగం వేరుగా తీసి ఆ సంవత్సరం పంటలు నాశనమై అలమటిస్తున్న బ్రాహ్మణులకు కొంత ధాన్యమిచ్చాడు. అటుపైన మిగిలినదంతా బండ్లమీద వేసి యిల్లు చేర్చుకున్నాడు. నామధారకా! శ్రీ గురుని మాహాత్మ్యం యెంతటిదో చూచావా? గురుభక్తే అభీష్టాలన్నింటినీ ప్రసాదించగలదు."

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 49

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

నామధారకుడు యీ లీలలు విని పులకించిపోయి సిద్ధయోగి పాదాలు పట్టుకొని, "మహాత్మా! శ్రీగురుని లీలలు వింటుంటే ఆయన సాక్షాత్తూ త్రిమూర్తుల అవతారమని రూఢి అవుతున్నది. కాని యీ భూమిమీద యెన్నెన్నో పుణ్యక్షేత్రాలు వుండగా ఈయన యీ సంగమ క్షేత్రాన్నే తమ నివాసంగా యెందు కెన్నుకున్నారో తెలియడంలేదు. ఈక్షేత్రం యొక్క విశేషమేమో వివరించండి" అని కోరాడు. అప్పుడా యోగి యిలా చెప్పసాగారు:

"నాయనా! ఒక అశ్వనీమాసంలో కృష్ణ చతుర్దశినాడు యీ గంధర్వ పురవాసులందరూ దీపావళి పండుగకు యెంతో ఉత్సాహంగా సంసిద్ధులవుతున్నారు. ఆనాడు యీ శ్రీగురుడు తమ శిష్యులనందరినీ పిలచి, 'మనమీనాడు త్రిస్థలియాత్ర చేసివద్దాము' అన్నారు. అప్పుడు భక్తులు, 'స్వామీ! అలా అయితే మేమీ యాత్రకు కావలసిన పదార్థాలన్నీ మూట గట్టుకొని, దారి ఖర్చులుగూడా సిద్ధం చేసుకొని వస్తాము' అన్నారు. ఆ మాటలు విని స్వామి, 'అవన్నీ ఎందుకు? త్రిస్థలి మనకు దగ్గరలోనే వున్నది. ఎట్టి సన్నాహాలూ అవసరం లేదు. కనుక మీరందరూ మీమీ కుటుంబాలతో సహా మాతోకూడా రండి' అని ఆదేశించారు. వెంటనే వారందరూ ఆయనతోగూడ సంగమ తీరానికి చేరి, నదిలో స్నానాలు చేసారు. అప్పుడు స్వామి, 'నాయనలారా! ఈ సంగమ ప్రాంతమంతా ప్రయాగతో సమానమైన మహత్మ్యం గలది సుమా! ఇచ్చటి షట్కూల తీర్థాన్ని మించినది వేరొకటి లేదు. ఇది ప్రయాగను గూడా మించినది. ఈ భీమా-అమరజా సంగమం గంగ-యమునా సంగమంకంటే గూడా ఎక్కువ పవిత్రమైనది. ఇక్కడ స్నానం చేయడంవలన కల్గే పుణ్యం యింతింతని చెప్పనలవిగాదు. ఇచ్చటి ఉత్తర వాహినిలో చేసిన స్నానం యింకా పుణ్యప్రదం. ఇక్కడ పవిత్రమైన తీర్థాలు ఎనిమిది వున్నాయి. వీటిలో ఒక్కొక్కదానిని గూర్చి యెంతని చెప్పగలము?' అన్నారు.

అప్పుడొక భక్తుడు, 'స్వామీ! ఇచ్చట నదికి "అమరజ" అని పేరు యెలా వచ్చింది? అది యెలా యేర్పడిందో సెలవీయండి!' అన్నాడు. అప్పుడు శ్రీగురుడు యిలా చెప్పసాగారు:

'పూర్వమొకప్పుడు దేవతలకు-రాక్షసులకూ భయంకరమైన యుద్ధం జరిగింది. అందులో జాలంధరుడనే రాక్షసుడు యెందరో దేవతలను చంపేస్తున్నాడు. అప్పుడు దేవతలకు రాజైన ఇంద్రుడు మృత్యుంజయుడైన శంకరుణ్ణి దర్శించి, "మహాదేవా! ఈ యుద్ధంలో దేవతలకే ఓటమి తప్పనట్లున్నది. అదేమి చిత్రమోగాని, రాక్షసుల దేహాలనుండి కారిన రక్తపు చుక్కలనుండి వేలాదిగా రాక్షసులు పుట్టి, ముల్లోకాలలోని దేవతలను సంహరిస్తున్నారు" అని మొరబెట్టుకున్నారు. వెంటనే రుద్రుడు పట్టరానికోపంతో రాక్షసులతో యుద్ధానికి సంసిద్ధుడయ్యాడు. కాని ఇంద్రుడు ప్రార్థించిన మీదట, ఆ యుద్ధంలో చనిపోయిన దేవతలను బ్రతికించడానికి అమృతభాండం ప్రసాదించాడు. వెంటనే ఇంద్రుడు అది తీసుకువెళ్ళి చనిపోయిన దేవతలమీద చల్లగానే వాళ్ళందరూ జీవించారు. చివరికి ఆ పాత్రలో మిగిలిన అమృతం కొద్దిగా భూమి మీద పడింది. అదే యీ నదిరూపంలో ప్రవహిస్తున్నది. అందుకే దీనికి 'అమరజా' అనే పేరు వచ్చింది. అందువల్లనే సంజీవని వంటి యీ నీరు సర్వ పాపాలనూ నశింపచేయగలదు. ఇందులో భక్తివిశ్వాసాలతో స్నానం చేసినవారికి అపమృత్యు భయముండదు. ఇది అన్ని బాధలను, వ్యాధులను, బ్రహ్మహత్యాది పాపాలనూ తొలగించడంలో త్రివేణీసంగమంతో సమానమైనది. ఈ సంగమంలో వైశాఖ, కార్తీక, మాఘ మాసాలలో యథావిధిగా ఉషఃకాలంలో స్నానంచేస్తే యీ లోకంలో సుఖము, అటుపై మోక్షమూ కల్గుతాయి. అందుకు అవకాశం లేనప్పుడు, గ్రహణ సమయంలోను, సంక్రమణ, పర్వదినాలలోను, ఏకాదశి మొ॥న తిథులలోనూ యీ నదిలో స్నానం చేస్తే అనంతమైన ఫలితమొస్తుంది. నిత్యమూ యిందులో స్నానంచేసినా పూర్ణాయుష్మంతులవుతారు.

ఈ అశ్వత్థవృక్షం దగ్గరున్న మనోరథ తీర్థంలో స్నానంచేస్తే నిశ్చయంగా మనోరథాలన్నీ నెరవేరుతాయి. భక్తితో అశ్వత్థాన్ని సేవించిన వారికి కలిప్రభావం అంటక, మా దర్శనం లభిస్తుంది. కారణం మేమందులో యెల్లప్పుడూ వుంటాము. అట్టి ఈ కల్పవృక్షాన్ని, సంగమేశ్వరుడైన సదాశివుణ్ణి పూజించి, త్ర్యయంబక మంత్రం పఠించాలి. శ్రీశైలంలో మల్లికార్జునునివలె యిక్కడ సంగమేశ్వరుడు సుస్థిరంగా వున్నాడు. ముందు నందీశ్వరునికి నమస్కరించి, తర్వాత శివునికి ప్రదక్షిణంచేసి సాష్టాంగ నమస్కారం చేయాలి. ఇలా మూడు ప్రదక్షిణలు అయ్యాక, ఎడమచేత్తో నందీశ్వరుని వృషణాలు స్పృశించి, కొమ్ములపై బొటన-చూపుడువేళ్ళు ఆనించి, వాటిమధ్యనుండి శివలింగాన్ని దర్శించాలి. భక్తితో యిలాచేస్తే అభీష్టాలన్నీ నెరవేరుతాయి. ఇక యీ యెదుటనే వున్న మహాతీర్థం సాక్షాత్తూ వారణాసియే. అది నాగేశ్వరమనే గ్రామంనుండి యిటుగా ప్రవహించినది. దీనిని గురించి ఒక పురాణోపాఖ్యానమున్నది.

పూర్వం భారద్వాజస గోత్రుడైన బ్రాహ్మణోత్తముడు నిరంతరం భక్తితో ఈశ్వరారాధన చేసి, పూర్ణ విరాగి అయ్యాడు. అతనికి ఈశ్వర సాక్షాత్కారం కల్గుతుండేది. ఆనంద పారవశ్యంతో అతడు ఒళ్ళు మరచి తిరుగుతుంటే, లోకులు అతనికి దయ్యం పట్టింది కాబోలు అనుకునేవారు. ఒకప్పుడు అతని సోదరులైన ఈశ్వరుడు,పాండురంగడు కాశీకి బయల్దేరుతూ, తమ అన్నయైన అతనిని గూడ రమ్మన్నాడు. అతడు నవ్వి, "కాశీ విశ్వేశ్వరుడు నాకు దగ్గరలోనే వుండగా, కాళ్ళీడ్చుకుంటూ యెక్కడకో వెళ్ళడమెందుకు?" అన్నాడు."అలా అయితే మాకు చూపించగలవా?" అని వారన్నారు. అతడు అంగీకరించి, సంగమంలో స్నానంచేసి ఈశ్వరుణ్ణి ధ్యానించి, "వ్యోమకేశా! దీనిని కాశీగా చేసి, యిక్కడ విశ్వేశ్వరుని రూపం అందరికీ చూపించు!" అని ప్రార్థించగా, అందరికీ అక్కడే వారణాసి కన్పించింది. ఈ కుండమే మణికర్ణిక అయింది. ఈ నది ఉత్తర వాహిని అయ్యేచోట ఆ కాశి ప్రకటమయింది. కాశీలో వున్న దైవరూపాలన్నీ యిక్కడే కన్పించాయి. అతని సోదరులిద్దరూ ఆశ్చర్యపడి యిక్కడే స్నానము, దానము మొ॥నవి చేసారు. అప్పుడాయన మహాజ్ఞానియని అందరూ తెలుసుకున్నారు. అప్పటి నుండి అతని దగ్గరకు వచ్చిన వారందరికీ విశ్వేశ్వరుని దర్శనం ప్రసాదిస్తుండేవాడు. కనుక యిది సాక్షాత్తు కాశీయే.'

స్వామి అటు తర్వాత భక్తులకు పాపవినాశతీర్థం చూపించి, 'ఇందులో స్నానంచేస్తే సర్వపాపాలూ భస్మమవుతాయి' అని చెబుతుండగా, పూర్వాశ్రమంలో వారి సోదరియైన రత్నాదేవి అకస్మాత్తుగా అక్కడకు వచ్చి, ఆయనకు సాష్టాంగ నమస్కారం చేసింది. శ్రీగురుడు, 'అమ్మాయీ! నీవు చేసిన పాపాల గురించి

ఆలోచించావా?' అన్నారు. ఆమె నమస్కరించి,'స్వామీ, నేను మూడురాలిని. సర్వజ్ఞులైన మీరే వాటిని నాకు తెల్పాలి' అన్నది. అపుడు స్వామి, 'పూర్వం ఒక పిల్లి పిల్లలను పెట్టింది. నీవు చూడకుండా ఆ కుండనిండా నీళ్ళుపోసావు. అవి చచ్చిపోయాయి. అందువలన నీకు పంచమార్జాల హత్యా మహాదోషం చుట్టుకున్నది. ఇంకా చెబుతాను విను' అంటుండగా, అంతలోనే ఆమె శరీరమంతా కుష్టువ్యాధితో నిండిపోయింది. ఆమె భయపడి ఆయన పాదాలమీదపడి, 'ఓ దయానిధీ! ప్రజలు పాపాలు పోగొట్టుకోడానికి కాశీకి వెళ్ళినట్లు, నేను మీ పాదాలను ఆశ్రయించడానికి వచ్చాను, రక్షించు!' అని ప్రార్థించింది. అప్పుడు శ్రీనృసింహ సరస్వతి, 'నీవెన్నో పాపాలు చేసావు. వాటిని మరుజన్మలలో అనుభవించి పోగొట్టుకుంటావో, లేక యిప్పుడే పోగొట్టుకుంటావో చెప్పు!' అన్నారు. ఆమె, 'ఇంకా మరొక జన్మ యెందుకు? నాపాపాలు యిప్పుడే తొలగించి మరలా జన్మలేకుండా చేయండి' అని ప్రార్థించింది. స్వామి, 'అలా అయితే, నీవు నిత్యమూ ఈ పాపనాశతీర్థంలో స్నానం చేస్తుండు. ఒక్కొక్క స్నానానికి ఏడుజన్మల పాపం నశించిపోతుంది. ఈ కుష్టురోగ మొకలెక్కా?' అని చెప్పారు. అలా చేయగానే ఆమెవ్యాధి మాయమయింది. అది నేను స్వయంగా చూచాను. ఆ క్షేత్ర మహాత్మ్యంచూచి ఆమె అక్కడే వుండి పోయింది.

అప్పుడు స్వామి మా అందరికీ యిచ్చటి కోటితీర్థం చూపించి, 'ఇందులో సర్వతీర్థాలూ వున్నాయి. ఇక్కడ చేసిన స్నానానికి కోటి గోవులు దానమిచ్చిన ఫలితము ఉంటుంది. ఇక్కడ చేసిన దానానికి గూడ కోటిరెట్లు ఫలితముంటుంది. దీనికి అవతలనున్న రుద్రపాద తీర్థంలో గయలోలాగే, కర్మచేసి రుద్రపాదస్వామిని పూజించాలి' అని చెప్పారు. తర్వాత కేశవస్వామి దగ్గరనున్న చక్రతీర్థం చూపి, అక్కడ స్నానంచేస్తే జ్ఞానం కల్గుతుందని శ్రీగురుడు చెప్పారు. 'కల్లేశ్వరుని దగ్గరనున్న మన్మథతీర్థంలో స్నానంచేసి ఈశ్వరుణ్ణి పూజిస్తే అష్టైశ్వర్యాలు సిద్ధిస్తాయి. శ్రావణ మాసంలో అఖండాభిషేకము, కార్తీకమాసంలో దీపోత్సవమూ చేస్తే అష్టసిద్ధులు, మోక్షమూ గూడ లభిస్తాయి'. స్వామి చెప్పినది విని అందరూ సంతోషించి, యీ అష్టతీర్థాలలో స్నానంచేసారు. నాడు శ్రీగురుడు మఠం చేరగానే ఆ భక్తులు సమారాధన చేసారు.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 50

శ్రీ గణేశాయ నమః, శ్రీ సరస్వత్యై నమః, గురుభ్యో నమః.

ప్రస్తావన : 1. కలి ప్రభావం చేత శివకేశవాది భేదాలకు తోడు, ఇతర మతాలు మనదేశంలో ప్రవేశించాయి. వాటన్నింటి మధ్య అసహనం తలెత్తింది. 2. శ్రీదత్తస్వామి వాటిమధ్య గూడ సామరస్యాన్ని నెలకొల్ప సంకల్పించాడు. అందుకే శ్రీ గురుడు ఒక మ్లేచ్ఛరాజును గూడ అనుగ్రహించి హిందువుల పట్ల గౌరవము, ఆదరణా కలిగి ప్రవర్తించేలా చేసాడు. కృతార్థుని చేసాడు. తర్వాత దత్తావతారాల చరిత్రలలో ఈ అంశం ప్రబలమైంది. 3. సద్గురువు కృపకు పాత్రమైన వంశాలలోతరతరాలు ఆయన యందు దృఢభక్తి నిలిచియుండగలదని గత అధ్యాయాలలో చూచాము. అంతేగాక జన్మాంతరంలోగూడ వారి లౌకికమైన అభీష్టాలు ప్రసాదించడమే గాక, మరల సద్గురు సేవను ప్రసాదిస్తుందని యీ అధ్యాయాలు (50,51,52) తెలుపుతాయి 4. సద్గురు నివాసం వల్ల పవిత్రమైనటువంటి స్థలాలు శాశ్వతంగా నిత్య జాగృతమై, గురు సాన్ని ధ్యాన్ని భక్తులకు ప్రసాదించగలవని గూడ ఈ అధ్యాయాలలోమనం తెలుసుకోగలము. అట్టి అనుభవాలెందరివో "సద్గురుజ్యోతి"లో చూడవచ్చు. 5. క్షరము లేక నాశము లేని రూపం ధరించిన శ్రీ గురుతత్త్వమే "శ్రీ గురుచరిత్ర". దాని పారాయణము శ్రీగురు మానసిక పూజయే, ధ్యానమే. ధ్యానమంటే సజాతీయ భావ పరంపర. నిత్య పారాయణ అనన్య చింతయే. దాని మననము అనుభవ పూరితమైన పరమార్థ ప్రబోధమే. పారాయణ చేస్తున్నంత సేపూ మనస్సు గురు సన్నిధిలో వుంటుంది గనుక అది సత్సంగమే. సత్సంగం వలన నిస్సంగత్వము, నిశ్చల తత్వము, జీవన్ముక్తి కలుగుతాయని శాస్త్రం. సాక్షాత్తూ గురుసన్నిధిలోవుండడమే పారాయణ ప్రయోజనమని గుర్తుంచుకొని పారాయణ చేయాలి. 6. అట్టి ఆసక్తి గూడ సద్గురు కృపకు చిహ్నమేనని అనుభవజ్ఞుడైన సిద్ధుడు పదే పదే చెబుతున్నాడు.)

కథారంభము

నామధారకుడు, "స్వామీ! మీరు పరమపవిత్రమైన క్షేత్ర మాహాత్మ్యం చెప్పారు. మీరు వర్ణిస్తుంటే ఆ క్షేత్రాలను చూస్తున్నట్లున్నది. ఎక్కడ సాక్షాత్తు పరమేశ్వరుడైన గురువుంటే అక్కడే దేవతలు, తీర్థాలు వుంటాయి. ఈ సంగమము కృష్ణా-పంచగంగ సంగమము వంటిది. ఇక్కడ పశుపక్ష్యాదులు నీళ్ళుత్రాగి స్నానంచేసి కృతార్థత పొందాయి. ఇక మానవుల సంగతి చెప్పాలా? దీని మాహాత్మ్యం వింటేనే పాపాలు పోతాయి. ఇక ఇక్కడ నివాసం చేసేవారికి ముక్తి కరతలామలకమే. స్వామీ! మీ హృదయం శ్రీగురుని లీలలతో నిండివున్నది. వాటినింకా వినాలని వున్నది. దయచేసి వినిపించండి" అన్నాడు. అప్పుడు సిద్ధయోగి, "నాయనా, నీవు ధన్యుడివి. భగవంతుని కృపవల్లనే నీకిట్టి ప్రీతి కల్గింది. అటుపై కథ చెబుతాను విను:

"వైఢూర్య నగరాన్ని ఒక యవనరాజు పరిపాలిస్తుండేవాడు. అతడు విజ్ఞుడు, శుద్ధాత్ముడు, సర్వభూత సముడున్నూ. పూర్వజన్మ సంస్కారం వలన అతడు మన దేవతలను, పుణ్యక్షేత్రాలను, సద్బ్రాహ్మణులనూ గూడ ఆదరిస్తుండే వాడు. అది సహించక అతని కొలువులోని యవనమత గురువులు అతనితో, 'రాజా!మన ధర్మాన్ని మాత్రమే మీరు ఆదరించటం మంచిది. ఇప్పుడు మీరు చేసేది, మనము కలలోనైనా తలచరానిది. హిందువుల మతధర్మం బోధించేవేవీ సత్యమైనవిగావు. రాజా! వారు అచేతనములైన శిలలలోనూ, అశ్వత్థాది వృక్షాలలోనూ దేవడుంటాడంటారు. అలా తలచటం మహాపాపమని మనం విశ్వసిస్తాము. కనుక వారిని సమానులుగా గౌరవించటం తగదు' అనేవారు. రాజు, 'సృష్టిలోని జీవులందరూ భగవంతుని బిడ్డలే. ఆయన అన్ని జీవులపట్ల సమానమైన ప్రేమ కల్గివుంటాడు. అలా అయితే ఆయన మానవులందరికీ వారి వారికి తగిన రీతుల జ్ఞానాన్ని పొందే ధర్మాన్నే ప్రసాదించి వుండాలి! మనధర్మానికి మూలమైన గ్రంథం వలెనే వారి వేదాలు గూడ యీ సత్యమే చెబుతున్నాయి. కనుక యిటువంటి భేదబుద్ధి భగవంతుని పట్ల అపచారమే గాక, మన మతధర్మానికి గూడ కళంకమే సుమా?' అని ఖండితంగా చెప్పేవాడు. ఇక చేసేదేమీ లేక మంత్రులు వూరకుండేవారు.

మరికొందరు యవన మతగురువులు, 'రాజా! మీరు మన ధర్మం మాత్రమే ఆచరించండి. ఇప్పుడు మీరు చేసేపని మంచిదికాదు. అవయవాలన్నీ దేహానికి సమానమైనప్పుడు, యీ దేశస్థులు నమ్మినట్లు మానవుల మధ్య వర్ణాశ్రమ భేదాలెలా వుంటాయి?' అనేవారు. వారితో రాజు, 'మీరు బుద్ధిమాంద్యంవలన భ్రమపడుతున్నారు. గుణకర్మల భేదం వలన మానవులను దైవమే నాల్గు వర్ణాలుగా సృష్టించారని వారంటారు. మానవుల గుణకర్మలలో భేదముండడం మనం చూస్తున్నాంగదా! మీరు చెప్పినట్లు అవయవాలన్నీ దేహానికి సమానమే, కాని ఆ దేహంలోని అవయవాలన్నీ ఒకేలాగ వుండవు; ఒకే పని చేయలేవు. ఏ అవయవం చేయవలసినపని ఆ అవయవమే సమర్థవంతంగా చేయగలదు. అదే దానికి సార్థకత. నిజానికి భగవంతుడు సర్వవ్యాపియని మనవలే వారూ విశ్వసిస్తారు. కాని అజ్ఞులైన పామరులు, హృదయశుద్ధి లోపించడం వలన, పరమాత్మను ఆ రీతిన ధ్యానించలేరు. పిల్లలకు మొదట పెద్దపెద్ద అక్షరాలు దిద్దపెట్టినట్లే, పామరులకు ఏకాగ్రత కుదరటానికి ప్రథమ సోపానంగా మాత్రమే వారి పెద్దలే దైవానికి విగ్రహాలు కల్పించారు. వారు అలా ఏకాగ్రత సాధించాక పరమేశ్వరుణ్ణి యథాతథంగా ధ్యానించగల్గుతారు. విగ్రహారాధన మందబుద్ధులకు ఒక సాధనమే గాని, ధ్యేయంగాదని వారి మతమే చెబుతుంది. దుమ్ము కప్పిన అద్దంలో మన ప్రతిబింబం సరిగా కనబడదు. శుద్ధమైన అద్దంలో స్పష్టంగా కన్పిస్తుంది. అలాగే, మలినమైన మనస్సులో ఈశ్వరభావం కల్గదు. ఎలాగైనా ధ్యానం అభ్యసిస్తే ఆ మాలిన్యం తొలగి హృదయం పరిశుద్ధమై, అందులో భగవంతుని ఉనికి తెలుస్తుంది. మన పవిత్ర గ్రంథంలాగే, వేదాలు గూడా ఋషులు వినిన వాక్కే గనుక అవీ స్వతఃప్రమాణమే. అందులోని ధర్మాలు ఆచరించే బ్రాహ్మణులను గౌరవించ వలసిందే. వేదాలు, ధర్మశాస్త్రాలు చెప్పినట్లు ప్రవర్తించే మానవులందరూ, మన ధర్మం ప్రకారం ప్రవర్తించే వాళ్ళవలెనే పూజ్యులు' అనేవాడు.

ఒకప్పుడు విధివశానో, దైవయోగం వల్లనోగాని, ఆ మ్లేచ్ఛ రాజుకు తొడమీద పుండు లేచింది. అది యెన్ని చికిత్సలు చేసినా తగ్గకపోగా రోజురోజుకూ ఎక్కువ గాసాగింది. ఆ బాధకు అతడికి నిద్రాహారాలు గూడ కరువయ్యాయి. చివరికతడు ఒక సదాచారసంపన్నుడైన సద్విప్రుణ్ణి పిలిపించి, దానికి నివారణో

పాయం చెప్పమని కోరాడు. ఆ విప్రుడు, 'రాజా! నీవు యవనుడవు-నేను బ్రాహ్మణుడను. నేను చెప్పే ఉపాయము గురించి, అది చెప్పినది నేనన్నసంగతీ తెలిస్తే ఈ లోకం నిన్నూ నన్నూ బ్రతకనివ్వదు. అందువలన ఏకాంతంలో చెబుతాను' అన్నాడు. అప్పుడారాజు అతనితో కలిసి ఒక ఏకాంతస్థలానికి వెళ్ళాడు. అక్కడ ఆ బ్రాహ్మణుడు అతనితో యిలా చెప్పాడు: 'రాజా, నిజానికి గతజన్మపాపాలే మానవులందరినీ వ్యాధిరూపంలో బాధిస్తాయి. తీర్థయాత్ర, దేవతారాధన, దానముల వలన కొన్నిపాపాలు, వ్యాధులు, తొలుగుతాయి. కాని వాటన్నిటికంటె శ్రేష్ఠమైనది సాధుదర్శనం. సాధుదర్శనం వలన సర్వపాపాలు, వ్యాధులూ గూడ తొలగిపోతాయి! చివరకు అజ్ఞానమనే భవరోగాన్ని గూడ వారు తొలగించి ముక్తిని గూడ ప్రసాదించగలరు. కనుక రాజా! నీవు మీ వాళ్ళందరితో యేదో ఒకసాకు చెప్పి, యెవరికీ తెలియకుండా వంటరిగా ఈ విదర్భ నగరానికి సమీపంలోవున్న పాపనాశ తీర్థానికి వెళ్ళు. అక్కడ స్నానంచేసి దానధర్మాలు చేయి. దాని వలన నీ పాపం తొలగి, ఉత్తమమైన వ్యాధి నివారణోపాయం నీకు అదే లభిస్తుంది. ఆ క్షేత్రంలో యెవరేది కోరితే అదే లభిస్తుంది' అని చెప్పాడు. అప్పుడా మ్లేచ్ఛరాజు వెంటనే కొద్ది పరివారంతో బయలుదేరి, అక్కడికి కొద్దిదూరంలోవున్న పాపనాశ తీర్థానికి వెళ్ళాడు. ప్రతిరోజూ అతడు అక్కడి తీర్థంలో స్నానం చేస్తూ, రహస్యంగా వున్నాడు. ఒకరోజతడు తీర్థంలో స్నానంచేసి బయటకు వస్తుండగా అతనికొక యతీశ్వరుడు కనిపించారు. రాజు ఆయనకి నమస్కరించి, తన పుండుగురించి, దాని నివారణకోసం తనకు ఆ ద్విజుడు చెప్పిన ఉపాయం గురించీ నివేదించుకొని యిలా అన్నాడు: 'స్వామీ! నేను మ్లేచ్ఛుడనని మీరు ఉపేక్షించవద్దు. నేను యవనుడనైనా, మీ ధర్మాన్ని గూడ ఆదరించేవాడినే! నాకు దయతో ఈవ్యాధి నివారణోపాయం తెల్పండి' అని ప్రార్థించాడు. అప్పుడు ఆ సన్యాసిగూడ, సాధుదర్శనము అన్నింటికంటె శ్రేష్ఠమైన తరుణోపాయమని చెప్పాడు. అప్పుడా యవనరాజు ఆయనకు నమస్కరించి, 'యోగీశ్వరా! సాధుదర్శనం అన్నింటికంటే శ్రేష్ఠమంటిరి గదా, అందుకు తార్కాణమేమైనా దయతో వివరించండి' అని వేడుకొన్నాడు. అప్పుడా సన్యాసి యిలా చెప్పాడు: 'నాయనా! వెనుక ఋషభయోగి అనే మహాత్ముని అనుగ్రహంవలన ఒక పతితుడైన బ్రాహ్మణుడు జన్మాంతరంలో ఉద్ధరింపబడ్డాడు. ఆ కథ వివరంగా చెప్తాను విను :

పూర్వం అవంతీపురంలో ఒక బ్రాహ్మణుడు పింగళ అనే వేశ్యకు వశుడై స్వధర్మాన్ని విడిచి పెట్టాడు. అతడు గృహస్థు అయివుండిగూడ తన భార్యను విడిచిపెట్టి ఆ వేశ్యయింటివద్దనే త్రాగి పడి ఉండేవాడు. ఒకనాడు సంధ్యవేళ ఋషభయోగి అటుగా వెళుతూంటే చూచి, ఆ నామమాత్ర బ్రాహ్మణుడు, వేశ్య ఆయనకు భక్తితో నమస్కరించి యింట్లోకి తీసుకెళ్ళి, పూజించారు. తర్వాత ఆయనకు భోజనం పెట్టి, రాత్రంతా పాదసేవ చేస్తూ, ఆయనను నిద్రపుచ్చారు. మరుసటి ఉదయమే ఆ యోగి వారిని ఆశీర్వదించి వెళ్ళిపోయారు. అట్టి సాధుసేవవలన ఆ బ్రాహ్మణునికి సద్బుద్ధి అంకురించి, త్వరలో పరివర్తన చెంది కొంత కాలానికి చనిపోయాడు. మరుజన్మలో అతడు దశార్ణదేశంలో వజ్రబాహువనే రాజు యొక్క పట్టపురాణియైన సుమతీదేవి గర్భంలో పడ్డాడు. ఆమెకు మగబిడ్డ జన్మిస్తాడేమోనన్న అసూయతో ఆ రాజుగారి రెండవ భార్య ఆమెకు విషం పెట్టింది. కాని అందువలన పట్టమహిషి స్పృహలేకుండా పడిందేగాని, ఆమె గర్భంలోని పిండానికి ప్రాణాపాయం కల్గలేదు. అయితే ఆమెకూ, పుట్టిన బిడ్డకీ శరీరమంతటా పుండ్లు లేచాయి. రాజుదుఃఖించి ఎన్నెన్నో చికిత్సలు చేయించినా ఆ తల్లీ బిడ్డలకు వళ్ళంతా పురుగులుపడి చీముకారుతూ,యెంతో దుర్వాసనగా వుండేది. పూర్వ జన్మలలో వారు చేసిన పాపాలే అందుకు కారణమని, వారిని చూడ్డం గూడ పాపమేననీ తలచి రాజు వాళ్ళను భయంకరమైన ఒక అడవిలో విడిచి పెట్టించాడు. అందుకు రాజుగారి రెండవ భార్య ఎంతో సంతోషించింది. ఎన్నడూ కాలైనా క్రిందపెట్టని మహారాణి అడవిలో ఆకలితో మాడిపోయింది. అయినప్పటికీ ఆమె ఆ బిడ్డను చంకను బెట్టుకొని, క్రూరజంతువుల గర్జనలమధ్య ముళ్ళల్లో లేస్తూ, పడుతూ తిరుగుతుండగా ఒక చోట కొందరు పశువుల కాపరులు కనబడితే, వారిని త్రాగడానికి మంచినీళ్ళు అడిగింది. అప్పుడు వాళ్ళు చెరువుకు వెళ్ళే దారి చూపారు. అందులో నీరు త్రాగి, అక్కడకు నీళ్ళకు వచ్చిన స్త్రీలను ఆమె, "అమ్మా యీ రాజ్యంలో ప్రజలందరూ, సంతోషంగా వున్నారు, మీరాజు యెవరు?" అని విచారించింది. ఆ ప్రాంతపు రాజు, పద్మాకరుడనే వైశ్యుడు ఎంతో ధర్మాత్ముడని తెలిసి అతనిని శరణు పొందింది. ఆ రాజు ఆమె వృత్తాంతం తెలుసుకొని జాలిచెంది ఆశ్రయమిచ్చాడు. అతడుగూడ ఆమె కొడుకుకు యెన్ని చికిత్సలు చేయించినా నిష్ఫలమై అతడు చనిపోయాడు. ఆ తల్లి గర్భశోకంతో హృదయ విదారకంగా శోకించింది. అదృష్టవశాత్తు సరిగా ఆ సమయానికి ఋషభయోగి అచ్చటికి వచ్చారు

అయన ఆ తల్లి శోకం విని, "తల్లీ, నీవు అనవసరంగా దుఃఖిస్తున్నావు. పుట్టినవాడెవడు? చనిపోయినవాడెవడు? అతడెప్పుడైనా కంటికి కనబడ్డాడా? అతడు యీ శరీరమే అనుకుంటున్నావా? జీవుడు కర్మవశాన పంచభూతాలతో చేయబడిన దేహాన్ని పొందినా, ఆ కర్మ తీరిపోగానే ఆ దేహం చనిపోతుంది. కాని అతడు ఆత్మ స్వరూపం గనుక అతడికి నాశనముండదు. ఇక శోకమెందుకు? త్రిగుణాల వలన అతడికి కర్మబంధము చుట్టుకుంటుంది. సత్త్వగుణం వలన దేవత్వము, రజోగుణం వలన మానవజన్మ, తమోగుణం వలన తిర్యక్ జన్మలూ కల్గుతాయి. త్రిగుణాతీతస్థితి కల్గినప్పుడే అతనికి ముక్తి లభిస్తుంది. అలా జన్మించాక, అతడు చేసిన కర్మలననుసరించి సుఖదుఃఖాలతో గూడిన జన్మపరంపర కల్గుతుంది. అలా జన్మించిన వారందరూ యెప్పటికైనా మరణించ వలసిందే. కనుకనే వివేకవంతులు జన్మించినవారి గురించి సంతోషం గాని, చనిపోయినవారి గురించి దుఃఖం గాని పొందరు. అంతకంటె భగవన్నామ స్మరణతో యిహపరాలు సాధించుకోవచ్చు గదా! అలాగాక, జీవులకు గల అనుబంధం వాస్తవమైతే వెనుకటి జన్మలో నీవు వీడికి యేమైనావో చెప్పగలవా? ఇప్పటికైనా నామాట విని ఊరటచెందు" అని ఆమెను ఓదార్చాడు. ఆమె, "ఓ మహాత్మా! నేనొక మహారాజుకు రాణినయ్యాక చివరకు నాకీగతి పట్టింది. అడవులపాలైనా, నావాళ్ళందరికీ దూరమైనా, బిడ్డను విడిచిపెట్టలేక భూమిపై జీవిస్తున్నాను. అటు వంటప్పుడు వీడు చనిపోతే నేనేంకావాలి? స్వామీ! కరుణార్ద్రహృదయులైన మీరు చెప్పిన తత్త్వం అజ్ఞానినైన నాకెలా తెలుస్తుంది? ఈ కష్టసమయంలో పరమేశ్వరునివలె మీరు నాకు లభించారు. దేనివలన నా యీదుఃఖం నశిస్తుందో దయచేసి దానిని నాకనుగ్రహించండి" అని శోకిస్తూ, ఆ యోగీంద్రుని పాదాలమీద పడింది. ఆ యోగి కరుణార్ద్ర హృదయులై, ఆ పిల్లవాడు పూర్వజన్మలో తన సేవకుడని తెలుసుకొని, కొంచెం భస్మం మంత్రించి ఆ శవంమీద చల్లాడు. వెంటనే ఆ పిల్లవాడు లేచి కూర్చున్నాడు. అతడు యెట్టి వ్యాధీ లేకుండా స్వచ్ఛమైన శరీరంతో వున్నాడు. ఆ యోగి యొక్క కృపాదృష్టి వలన ఆ తల్లికి గూడ జబ్బు మాయమయింది. ఆ తల్లి సంతోషంతో నమస్కరించగానే, ఆ యోగి ఆమెకు కొంచెం భస్మమిచ్చి, "అమ్మా! నీవు, నీ బిడ్డా యిది ధరించండి. మీ శరీరాలు వజ్రసమానమై వృద్ధాప్యం చెందవు. నీ కుమారుడు ఉత్తమ గుణవంతుడు, యశస్వియై, భద్రాయువు అనే పరాక్రమవంతుడైన రాజుగా దేశాన్ని పరిపాలించి కీర్తికెక్కుతాడు" అని ఆశీర్వదించి వెళ్ళిపోయాడు.

కనుక ఓ రాజా! మహాత్ముల కృపాదృష్టి మాత్రం చేతనే యెంతటి వ్యాధి యైనా నశించగలదు. నీకు వచ్చిన వ్రణం తగ్గడంలో ఆశ్చర్యమేమున్నది?' అన్నాడు. అప్పుడు రాజు, 'స్వామీ! నావ్యాధిని నివారించగల సత్పురుషుని దర్శనం నాకెలా లభిస్తుందో దయచేసి తెల్పండి' అని వేడుకొన్నాడు. అప్పుడా సాధుపుంగవుడు, గంధర్వపురంలోని శ్రీగురుని గురించి తెల్పారు. వెంటనే ఆ రాజు గాణ్గాపురానికి బయల్దేరాడు.

సరిగా అదే సమయానికి శ్రీగురుడు, 'ఇక్కడికి మ్లేచ్ఛరాజు వస్తాడు. అందువలన ఇచ్చటి ఆచారవంతులైన హిందులకు బాధ కల్గవచ్చు. మా మాహాత్మ్యం లోకమంతటా వెల్లడయింది.కనుక మేము యింక ఎక్కువ కాలం యిక్కడ వుండగూడదు. మేమిక్కడే వుంటే యింకెందరో మ్లేచ్ఛులు గూడ వస్తారు. భక్తీ సదాచారము లేనివారుగూడ పేరాశతో యిక్కడకు వస్తారు కనుక యింక మేము అంతర్ధానమవడం మంచిది. బహుధాన్యనామ సం॥లో బృహస్పతి సింహరాశిలో ప్రవేశించినప్పుడు గౌతమీనదికి పుష్కరం వస్తుంది. అప్పుడు ఆ నదిలో స్నానం చేయడానికని చెప్పి ఈ చోటు విడిచిపోతాము' అని నిశ్చయించు కొన్నారు. ఒక రోజున ఆయన అచ్చటి భక్తులతో, 'ఇక్కడకు ఒక మ్లేచ్ఛరాజు రానున్నాడు గనుక మీరంతా మీ యిండ్లకు వెళ్ళిపోండి. మేము గౌతమీ యాత్రకు బయల్దేరుతాము' అని చెప్పారు. భక్తులు 'మహాత్మా! మీరు సాక్షాత్తూ దత్తాత్రేయులే. మీరు మా అండనుండగా యిక్కడకు యెవరు వచ్చినా మాకు ధర్మహాని కల్గజాలదు. కనుక మేము మీ సన్నిధి విడిచి యెక్కడకూ పోనవసరంలేదు' అని చెప్పి ఒక్కరు గూడ కదలలేదు. కొద్ది సమయమయ్యేసరికి ఆ యవనరాజు గంధర్వపురం చేరి అచ్చటివారిని, 'ఇక్కడి సన్యాసి యెక్కడున్నారు? దయచేసి ఆయనను చూపండి' అని ప్రార్థించాడు. అతనిని చూచి, యవనరాజు అక్కడకు రాగలడని స్వామి చెప్పిన మాటలు స్మరించి, భక్తులు కీడు శంకించి, అతనికేమీ చెప్పడంలేదు. వారి సంశయాన్ని గుర్తించిన రాజు, 'అయ్యలారా! నేను గూడ అర్థార్థినై స్వామి దర్శనానికి వచ్చిన ఆర్తుడనే. సంశయించక వారెక్కడున్నారో చెప్పండి' అని వేడుకున్నాడు. అతడు పదేపదే ప్రాధేయపడినమీదట, శ్రీగురుడు అనుష్ఠానానికని సంగమానికి వెళ్ళారని, మధ్యాహ్నం మఠానికి తిరిగి రాగలరనీ ఆ భక్తులు చెప్పారు. రాజు వెంటనే పల్లకి దిగి, తన పరివారమంతటినీ అక్కడే

విడిచి, తానొక్కడే త్వరత్వరగా సంగమానికి వెళ్ళి స్వామిని దర్శించి, చేతులు కట్టుకొని దూరంగా నిలబడ్డాడు. శ్రీగురుడు, 'ఓరి సేవకుడా! ఇన్నాళ్ళకు కన్పించావేమి?' అన్నారు. ఆమాట వినగానే స్వామి అతనిని చూడగానే, రాజుకు పూర్వజన్మ స్మృతి కల్గి, ఆనందభాష్పాలు కారుస్తూ నమస్కరించాడు. అతని శరీరమంతా రోమాంచితమైంది. అతడు ఏమేమో మాట్లాడబోయాడు గాని, సంతోషంతో అతనికి మాట పెగలలేదు. కొంతసేపటికి అతడు తెప్పరిల్లి, 'ప్రభూ! మీరు మా శ్రీపాదస్వామియే. నేను మీసేవకుడనైన చాకలినే! స్వామీ! ఈ దీనుణ్ణి యింత ఉపేక్షించారేమి? మీ పాదసేవ విడిచి యింతకాలం నేను దూరంగా పడి ఉండేలా చేసారే! రాజవైభవాల భ్రమలో చిక్కి, మిమ్మల్ని మరచి యెంతకాలం గడిపాను! ఇన్నాళ్ళూ మీదర్శనమే లభించలేదు. చివరికి మీ యెదుటకు వచ్చాక గూడ, యిదివరకు అంతగాసేవించుకొన్న మీపాదాలను గుర్తించలేకున్నాను. అజ్ఞానమనే మహా సముద్రంలో నన్నిలా పడివుండనివ్వడం మీకు న్యాయమా? జరిగింది చాలు, ఇకనుండైనా మీ పాదాలు విడువను. నన్నుద్ధరించండి!' అని చెప్పి ఆయనకు నమస్కరించుకున్నాడు. శ్రీగురుడు 'అఖిలాభీష్ట సిద్ధిరస్తు!' అని ఆశీర్వదించారు. వెంటనే ఆ రాజు తనను బాధిస్తున్న వ్రణం తగ్గించమని వేడుకున్నాడు. స్వామి, 'ఏదిరా, నీ వ్రణం చూపించు!' అనగానే అతడు తన తొడవంక చూచుకొని, ఆ కురుపు మటుమాయమవడంచూచి ఆశ్చర్యచకితుడై, భక్తితో ఆయనకు నమస్కరించాడు. ఆ స్వామి గంభీరవదనులై, 'ఏమిరా, నీవు కోరుకున్న రాజ్యభోగాలు తనివితీరా అనుభవించావా, లేక యింకేమైనా కోరికలు మిగిలి యున్నాయా? బాగా ఆలోచించుకొని చెప్పు!' అన్నారు. అప్పుడారాజు, 'మీ దయ వలన సకలైశ్వర్యాలతో చాలాకాలం రాజ్యమేలాను. నాకు కొడుకులు, మనుమలు గూడ కల్గారు. నామనస్సు పూర్తిగా తృప్తిపడింది. కాని భక్తవత్సలా! మీరు ప్రసాదించిన సంపదలు మీరు స్వయంగా చూడాలన్న కోరిక ఒక్కటే మిగిలింది. ఆ ఒక్కటీ తీరగానే నేను సర్వమూ విడిచి మీ పాదసేవచేస్తూ యిక్కడే పడివుంటాను' అని వేడుకున్నాడు. స్వామి, 'ఓరీ! సన్యాసులమైన మేము పాపభూయిష్టమైన నీ మ్లేచ్ఛ రాజ్యంలో అడుగుపెట్టగూడదు. మీ మతస్థులు గోవులను చంపుతారు. కనుక మాకది తగదు' అన్నారు. 'స్వామీ! నేనుమీ సేవకుడను, మీ రజకుడను గానా? ఈ రాజ్యమంతా మీరు ప్రసాదించినదే గదా! కర్మవశాన యీ జాతిలో జన్మించానే గాని, నేను మీ సేవకుడనే గదా! మీరు ప్రసాదించిన రాజ్యాన్ని,

కొడుకులను, మనుమలను, మీకు చూపాలని నా కోరిక. మీరు దూరంగావుండే మీ కృపాదృష్టి వారిమీద, మా ప్రజలమీద ప్రసరింపజేయండి. మారాజ్యంలో మీ రాకకు అవరోధమైన గోవధ నిషేధిస్తాను' అనిచెప్పి శ్రీ గురుణ్ణి కాళ్ళావేళ్లాపడి బ్రతిమలాడుకున్నాడు. స్వామి, 'ఆహా! మా మాహాత్మ్యం వెల్లడవటం వలన నీచులు గూడ యింకెందరెందరో యిక్కడకు వస్తారు. కనుక యీస్థానం విడిచి వెళ్ళిపోవడమే కర్తవ్యం. బృహస్పతి సింహరాశిలో ప్రవేశించగానే గోదావరినది వద్దకు చేరి, ఎవరికీ కన్పించకుండా పోవడం మంచిది. అని తలచి, మొదట రాజు ప్రార్థనను మన్నించారు.

శ్రీగురుని అంగీకారం చెవినిపడగానే ఆ యవనుడు ఉప్పొంగి, వారినొక పల్లకిలో కూర్చోబెట్టి, వారి పాదుకలు తన తలపై పెట్టుకొని కూడా నడవసాగాడు. స్వామి నవ్వుతూ అతడికేసి చూచి, 'నీవు గూడ గుర్రంమీద కూర్చొని ప్రయాణం చేయి. లేకుంటే లోకనిందపాలవుతావు. రాజువైన నీవు ఒక బ్రాహ్మణ సన్యాసికి దానుడవై యిలా ప్రవర్తించడం ఎవరైనా చూస్తే నిన్ను దూషిస్తారు, నవ్వుతారు' అన్నారు. రాజు, 'బాబూ! నేనింక యెక్కడి రాజును? అంతకంటే ముందు మీ పాదసేవకుడనైన చాకలినే గదా! పరశువేది స్పర్శవలన యినుము బంగారమైనట్లు, కేవలం మీ కృపాదృష్టి వల్లనే నేను పవిత్రుడనయ్యాను. మీరు సాక్షాత్తు సర్వేశ్వరులే. మానవమాత్రుడనైన నేను లోకానికి రాజునైనా, నిజానికి మీసేవకుడనే. ఎవరో యేమో అనుకుంటారని మీ పాదసేవ మానుకుంటానా?' అంటూ ముందుకు సాగిపోయి, తాను దూరాన విడిచివచ్చిన పరివారాన్ని స్వామికి చూపించాడు. శ్రీగురుడు సంతోషించి, 'మనం చాలాదూరం పోవాలి. నామాట విని, ఇకనైనా గుర్రంమీద ఎక్కి ప్రయాణంచేయి' అన్నారు. అతడు శ్రీగురుణ్ణి, శిష్యులనూగూడ ఉచితమైన వాహనాలలో కూర్చుండబెట్టి, వారితోగూడ గుర్రం మీద బయలు దేరాడు. మరికొంతసేపటికి స్వామి, 'నాయనా! నీవు మ్లేచ్ఛుడుగా జన్మించినా, మాపట్ల యెంతో భక్తితో మెలగుతున్నావు. సంతోషమే! కాని సన్యాసులమైన మాకు మీతోకలసి ప్రయాణం చేస్తుంటే త్రికాలానుష్టానము సక్రమంగా చేసుకొనడం వీలుపడదు. కనుక మేము ముందుగా వెడతాము. మీరందరూ మెల్లగా వచ్చి, పాపనాశతీర్థం దగ్గర మమ్మల్ని కలుసుకోండి' అని చెప్పి, రెప్ప పాటులో స్వామి అదృశ్యులయ్యారు. అంతలో ఆయన యెక్కడా కన్పించక పోయేసరికి, అందరూ

నివ్వెరపోయారు. ఆయన అలా అదృశ్యమై, వైఢూర్యనగరానికి కొద్దిదూరంలోవున్న పాపనాశతీర్థం చేరి, అక్కడ యోగాసనంలో కూర్చొని అనుష్టానం చేసుకోసాగారు. కొందరు శిష్యులు వారితోగూడ అక్కడకు చేరి, శుశ్రూష చేస్తున్నారు. అప్పుడు ఆ ప్రాంతంలో వుంటున్న సాయందేవుని కుమారుడైన నాగనాథుడు స్వామిని దర్శించాడు. ఆయనను ప్రార్థించి, శిష్య సమేతంగా వారిని తన ఇంటికి తీసుకుపోయి పూజించి, అందరికి భిక్షయిచ్చాడు. నాటి సాయంత్రం అతనితో స్వామి, 'నాయనా! యవనరాజును పాపనాశతీర్థానికి రమ్మని చెప్పాము. మేము అక్కడకు పోతాము. లేకుంటే మమ్ము వెతుక్కుంటూ యవనుడు యిక్కడకు వస్తాడు. అతడిక్కడకు వస్తే నీ ఆచారానికి భంగం కల్గుతుంది' అని చెప్పి, శిష్యులతో కలసి ఆ తీర్థం దగ్గరకొచ్చి, అక్కడ భద్రాసనంలో కూర్చున్నారు.

ఇంతలో అక్కడ ఆ యవనరాజు, స్వామి అదృశ్యమవ్వగానే, 'అయ్యో! స్వామి నన్నుపేక్షించి, యిలా నన్ను విడిచి వెళ్ళిపోయారు. నేనేమి అపరాధం చేసానో! అయినప్పటికీ నన్ను తీర్థానికి రమ్మని చెప్పారుగదా! అక్కడ నాకోసం వారు వేచియుంటారు' అని తలచి, నలభై క్రోసుల దూరంలోవున్న ఆ తీర్థానికి సాధ్యమైనంత త్వరగా చేరుకున్నాడు. అక్కడ స్వామిని ఆహ్వానించి తన నగరానికి తీసుకువెళ్ళాడు. అతడు మహావైభవంగా అలంకరించిన ఆ నగర వీధులలో స్వామిని, వారి శిష్యులనూ, ఆ వాహనాలపై తీసుకుపోతూ తాను మాత్రం కాలినడకన ఊరేగింపుతో వచ్చాడు. అతడు తన మతధర్మం విడచి ఒక బ్రాహ్మణ సన్యాసికి దాసుడై మెలగడం చూచిన యవనులు అతనిని అసహ్యించుకున్నారు. నగరవాసులైన బ్రాహ్మణులు సంతోషించి, సనాతన ధర్మాభిమానియైన అటువంటి రాజు లభించినందుకు పొంగిపోయారు. స్వామికి రాజు అడుగడుగుకూ ఆరతులు యిప్పించడము, వింజామరలతో వీస్తుండము చూచిన పురవాసులు స్వామిని చూచి, 'ఈయనెవరో భగవదవతారమేగాని, మానవమాత్రులుగారు. లేకుంటే ఒక బ్రాహ్మణ సన్యాసికి ఒక యవనరాజు యిలా యెందుకు సేవచేస్తాడు? అయినప్పటికీ యీ దృశ్యం గూడ కలికాల వైపరీత్యమే!' అనుకొని ఆశ్చర్యపోయారు. ఢక్కా, మృదంగము మొ॥న వాద్యాల ఘోషతోనూ, వందలకొద్దీ ఏనుగులు, గుర్రాలతోనూ ముందుకు సాగిపోతుండగా, వందిమాగధులు ఎలుగెత్తి స్వామి కీర్తిని స్తుతిస్తుంటే, అగరు ధూపాలు చిమ్ముకుంటూ, దారిపాడుగునా లెక్కకుమించిన పువ్వులతో

రత్నాలుకలిపి చల్లుతూ స్వామిని ఆ రాజు, నగర వీధులగుండా తీసుకుపోయాడు. చివరకు పల్లకిని రాజభవనం వద్ద దింపించి, అందము, స్వచ్ఛముయైన క్రొత్తవస్త్రాలు పరచిన దారివెంట స్వామిని లోపలకు తీసుకొనిపోయి, స్వర్ణ సింహాసనంమీద కూర్చుండబెట్టాడు. తర్వాత రాజు ఆయనకు సాష్టాంగ నమస్కారంచేసి, ఒక వింజామరతో ఆయనకు వీస్తూ ఒక ప్రక్కన నుంచున్నాడు. అప్పుడు ఆ రాజు తన రాణులు, అంతఃపుర కాంతలు, రాజకుమారులు, కుమార్తెలనూ రప్పించి వారిచేత స్వామికి పాదపూజ చేయించాడు. చివరకు అతడు, 'స్వామీ! నేను జన్మతః హీనుడనైనా తమ కృపవలన యీనాటికి కృతార్థుడ నయ్యాను. నేను కోరుకున్నవన్నీ నెరవేరాయి' అని చెప్పి నమస్కరించాడు. అతడు చేసిన సపర్యలకు సంతోషించి శ్రీగురుడు అందరినీ దీవించి, 'ఓరీ, నీకింకేమైనా కోరవలసినది వుంటే నిస్సంకోచంగా చెప్పుకో!' అన్నారు. ఆ రాజు, తనకింక నిరంతర గురుపాదసేవతప్ప వేరేమీ అక్కర్లేదని నిశ్చయంగా చెప్పాడు. స్వామి సంతోషించి, 'అలా అయితే ఈ రాజ్య భారము నీ కొడుకులకు అప్పగించి, శ్రీశైలం వెళ్ళు. మేముగూడా గంధర్వపురంలో భక్తులకు చెప్పవలసినది చెప్పి అక్కడకు వస్తాము. నీకక్కడ మరలా మా దర్శనమవుతుంది', అని ఆదేశించారు. ఆయనతో ఎడబాటు సహించలేని రాజు, 'స్వామీ! అలా అయితే నాకు నిరంతర గురుస్మరణ ప్రసాదించండి' అని వేడుకున్నాడు. శ్రీగురుడు అతణ్ణి ఆశీర్వదించి, తమ శిష్యులతో కలసి గోదావరీ యాత్రచేయడానికి వెళ్ళారు. చివరకు వారందరూ ఆ నదిలో స్నానంచేసి భీమ-అమరజా సంగమం చేరుకున్నారు.

గంధర్వపురవాసులందరూ పూజాద్రవ్యాలు తీసుకుని ఎదురేగి, 'స్వామీ! మీరు యిక్కడనుండి వెళ్ళినప్పటినుండీ యీ వూరంతా అచేతనమయిపోయింది. తిరిగి మీరాక వలన మరల ప్రాణమొచ్చినట్లయింది' అని ఆయనను స్తుతించి పూజించారు. అప్పుడు స్వామి, 'బిడ్డలారా! మేమెక్కడికో వెళ్ళిపోయామని యెన్నడూ అనుకోవద్దు. ఈ పురం మాకెంతో ప్రియమైనది. ఇక్కడ మమ్మల్ని నిశ్చలభక్తితో కొల్చేవారికి యెప్పుడూ ప్రత్యక్షమవుతుంటాము. ముందుముందు దేశమంతా కలియుగ దోషాలన్నింటికీ నిలయం కానున్నది. కనుక మేము శ్రీశైలం వెళ్ళాలనుకుంటున్నాము. అయినప్పటికీ భక్తులను రక్షించటం కోసం వాస్తవంగా గుప్తరూపంలో యిక్కడే వుంటాము. అలా గుప్తంగా వుండటానికి కారణం,

రానున్నది కష్టకాలం. ధర్మం రోజు రోజుకూ క్షీణించిపోతుంది. దుర్మార్గులు ప్రబలి ఎన్నో దుష్కృత్యాలు చేయబోతారు. పూర్వజన్మ సంస్కారం వలన యోగ్యుడైన ఆ మ్లేచ్ఛరాజు మా అనుగ్రహానికి పాత్రులైనారని విని యెందరెందరో హీనులు గూడ యిక్కడకు వస్తారు. మా ప్రత్యక్ష సాన్నిధ్యం వారికి కల్గడం వలన అందరికీ యెంతో కీడు జరుగుతుంది. కనుక మా రూపాన్ని గుప్తం చేయడం ఒక్కటే కర్తవ్యం' అన్నారు. అది విని పురవాసులు యెంతగానో బాధపడుతూ నిశ్చేష్టులై బొమ్మల లాగా నిలుచున్నారు.

ఆనాటి వరకూ మానవాకారంతో కన్పిస్తున్న ఆ త్రిమూర్త్యవతారం అటు తర్వాత తమ స్థూలరూపాన్ని గుప్తపరచినప్పటికీ యీ గంధర్వపురంలో సుస్థిరంగా వున్నారు సుమా! అందుకు నేనే సాక్షిని. నేటికీ యీ గంధర్వనగరంలో ఆయనను విశ్వాసంతో భజించిన వారి కోరికలు తీరుతాయి. ఇతర యుగాలలో ఎన్నివేల సంవత్సరాలు తపస్సు చేసినా కన్పించని యీ దత్తమూర్తి, యిప్పుడు భక్తుల పాలిట కల్పవృక్షమై యిక్కడ నిల్చారు. భుక్తి-ముక్తులను ప్రసాదించడానికి యీ భూమిమీద యింతకు మించినదేమున్నది?''

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం -51

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

నామధారకుడు, "స్వామీ! శ్రీగురుడు వైఢూర్యనగరం నుండి బయల్దేరి వెళ్ళి గౌతమీ పుష్కరయాత్ర పూర్తిచేసుకొని, తిరిగి గంధర్వపురం చేరాక యేమి చేసారో సెలవీయండి'' అన్నాడు. సిద్ధయోగి యిలా చెప్పారు: "శ్రీగురుడు కొంతకాలం గంధర్వనగరంలోనే వున్నారు. అది ఈశ్వర నామ సంవత్సరం. అప్పుడు బృహస్పతి సింహరాశిలో వున్నాడు. ఒకనాడు ఆయన భక్తులందరితో, తాము శ్రీశైల యాత్రకు బయల్దేరుతున్నామని చెప్పారు. అది తెలిసిన గ్రామస్థులందరూ గూడ మఠం వద్దకు చేరుకొన్నారు. వాళ్ళందరూ కన్నీరు కారుస్తూ శ్రీ గురునితో యిలా అన్నారు: 'స్వామీ! మీరిప్పుడు శ్రీశైలయాత్రకు వెళ్ళవలసిన అవసర మేమిటి? తాము తమ అవతారకార్యం పరిసమాప్తి చేయదల్చినట్లు మాకు తోస్తు న్నది. ఇంతకాలమూ మీ అనుగ్రహంతో మా కష్టాలు, అభీష్టాలు తీర్చుకుంటు న్నాము. మీరీ గ్రామంలో విజయం చేయడం వలన యీ గంధర్వపురం భూలోక వైకుంఠమనదగిన మహాపుణ్య క్షేత్రంగా రూపొందింది. నిజానికి మీరు మా అందరికీ కులదేవతగా నిలిచారు. మేము అజ్ఞులము, దీనులము, మాకు మీరుదప్ప వేరు దిక్కులేదు. మమ్మల్ని విడిచి పెట్టిపోవడం మీకు న్యాయమేనా? ఏ తల్లియైనా తన బిడ్డలను యిలా విడిచి వెళ్ళిపోతుందా? ఎప్పుడూ వారిచెంతనే వుండి వాళ్ళను సాకడం ఆమె ధర్మంగాదా?' అన్నారు.

శ్రీనృసింహసరస్వతీస్వామి, వాళ్ళభక్తికి కరిగిపోయి, చిరునవ్వుతో ప్రేమగా యిలా అనునయించారు: 'బిడ్డలారా! మాపై యింత భక్తితో మెలిగే మిమ్మల్ని విడచి మేముమాత్రం పోగలమా? నిజానికి మేము ఎల్లప్పుడూ యీ గంధర్వ పురంలోనే వుంటాము. నిత్యమూ యీ సంగమంలో స్నానము, నిత్యకృత్యములు తీర్చుకొని, మధ్యాహ్న సమయంలో ఈ గ్రామంలో భిక్ష చేసుకుంటూ యీ మఠంలోనే మీ సేవలందుకుంటూ గుప్తంగా వుంటాము. కేవలం లౌకికుల

స్థూలదృష్టికి మాత్రమే మేము శ్రీశైలం వెళ్ళినట్లు, యిక్కడ లేనట్లు కన్పిస్తాముగాని నిజానికి మా ప్రతిరూపాలుగా యిక్కడ ప్రతిష్టిస్తున్న మా పాదుకల రూపంలో యిక్కడే వుంటాము. ఇది ముమ్మాటికీ నిజము, ఎట్టి సందేహమూలేదు. మా భక్తులకు మేము ప్రత్యక్షము కానిదెప్పుడూ? ఈ గంధర్వపురంలో భక్తుల యోగక్షేమాలు కనిపెట్టివుండే మమ్మల్ని సేవించేవాడు కోరినది యేది లభించదు? మీరందరూ నిత్యమూ యీ సంగమంలో స్నానంచేసి సాక్షాత్తూ కల్పవృక్షమైన యీ అశ్వత్థవృక్షానికి ప్రదక్షిణంచేసి, అనర్థాలన్నింటినీ తొలగించగల యిచ్చటి పాదుకలను అర్చిస్తూంటే సర్వభ్రమలూ తొలగి, సాక్షాత్తూ ఆనందమే సిద్ధిస్తుంది. ఎలాంటి చింతలు గలవారికైనా యిచ్చటి చింతామణి అనబడు విఘ్నేశ్వరుని ఆరాధించడం వలన సర్వ విఘ్నాలూ నశిస్తాయి. భక్తి శ్రద్ధలతో యీ అష్టతీర్థాలలో స్నానం చేసేవారికి సర్వ సిద్ధులూ సమకూరి, ముక్తిగూడ లభిస్తుంది. మూడు కాలాలలోనూ యీ మఠంలోని మా పాదుకలను పూజించి, నీరాజనమిచ్చి, నిర్మలమైన మనస్సుతో మమ్మల్ని స్మరిస్తే కోరినది తప్పక నెరవేరుతుంది. ఇకముందు పవిత్రమైన యీ దేశం మ్లేచ్ఛులైన యవనులకు అధీనమవుతుంది. వాళ్ళుగూడ యిక్కడకు వస్తారు. వారు వస్తే యిక్కడ భక్తులకు కష్టం కల్గుతుంది. మేము యిక్కడ లేమని వాళ్ళు అనుకోగలందుకు స్థూలదృష్టికి శ్రీశైలం వెళ్ళిపోయినట్లు కన్పిస్తాము గాని, అదృశ్యంగా యిక్కడే భక్తులకు నిత్య ప్రసన్నులమై శాశ్వతంగా వుంటాము' అని చెప్పి, ఆయన తమ పాదుకలు మఠంలో విడిచిపెట్టారు. వెంటనే ఆయన మఠంనుండి బైటకువచ్చి, సాయందేవుణ్ణి, నందిశర్మను, నరహరి కవినీ, నన్నూ కూడా తీసుకొని శ్రీశైలానికి బయలుదేరారు. కొందరు శిష్యులు గంధర్వపురంలో వుండిపోయారు. శ్రీగురునివద్ద సన్యాస దీక్ష తీసుకొన్న కృష్ణసరస్వతి, బాల సరస్వతి, ఉపేంద్ర సరస్వతి, మాధవ సరస్వతి మొ॥న వారు అంతకుముందే శ్రీగురుని ఆజ్ఞమేరకు తీర్థయాత్రలకు వెళ్ళిపోయారు. స్థానిక భక్తులు, మా ఐదుగుర్నీ ఊరి పొలిమేర వరకు వచ్చి సాగనంపి, చేతులు జోడించి శ్రీవారి దివ్యరూపం కనుమరుగయ్యేవరకు చూస్తూ నిలబడి, అటు తర్వాత వారి పాదాలను ధ్యానిస్తూ తిరిగి వెళ్ళిపోయారు.

అటు తర్వాత జరిగినది చెబుతాను విను : వెనుక శ్రీగురుడు వైద్యనాథ క్షేత్రం నుండి బయల్దేరినప్పుడు, వారివద్ద సెలవు తీసుకొని తీర్థయాత్రలకు

బయల్దేరిన శిష్యులు, వైఢూర్యనగరాన్ని పరిపాలించిన యవనరాజు, శ్రీగురుని ఆజ్ఞానుసారం కొంతకాలం ముందే శ్రీశైలం చేరి, అక్కడ వారి రాకకోసం ఎదురు చూస్తూ వున్నారు. బహుధాన్య నామ సం॥లో ఉత్తరాయణ పుణ్యకాలం వచ్చింది. కుంభరాశిలోకి సూర్యుడు, కన్యారాశిలోకి బృహస్పతి ప్రవేశించారు. అది శిశిర ఋతువు. మాఘమాసము, కృష్ణపక్షము, ప్రతిపద (పాడ్యమి) శుక్రవారంనాడు శ్రీగురుడు శిష్యులమైన మా నలుగురితో కలసి శ్రీశైలం వద్దనున్న పాతాళగంగకు చేరారు. అక్కడ ఆయన స్నానం చేసి ఒక పుష్పాసనం సిద్ధంచేయమని మమ్మల్ని ఆజ్ఞాపించారు. మేమంతా త్వరత్వరగా పూలు సమృద్ధిగా సేకరించి, వాటిని అరటి ఆకులపై అమర్చి ఒక పూలనావ సిద్ధంచేసాము. అప్పుడు శ్రీగురుడు దానిని నది నీటిపై వుంచమని ఆదేశిస్తే మేమలానే చేశాము. అప్పుడాయన, 'మేము యీ పూలనావలో యీ పాతాళగంగ దాటి శ్రీశైలంచేరి, అక్కడ మల్లికార్జునునితో ఐక్యం చెందుతాము. మీరందరూ వెనక్కు తిరిగి గంధర్వపురం వెళ్ళిపోండి' అని చెప్పారు. కాని మేము నివ్వెరబోయాము.

ఆకస్మికమైన వారి ఆజ్ఞకు కృంగిపోయి కన్నీరు కారుస్తూ అలానే వుండిపోయాము. ఆయన మమ్మల్ని ఓదారుస్తూ యిలా అన్నారు: 'ప్రియ శిష్యులారా! మీరిలా దిగులుపడగూడదు. మీరు గంధర్వపురం వెళ్ళండి. మీకు ఎల్లప్పుడూ అక్కడ మా దర్శనం లభిస్తుంది. భక్తిలేనివారికి కన్పించక, భక్తులకు మాత్రమే దర్శనమివ్వదలచి మేమక్కడే గుప్తరూపంలో వుంటాము. మమ్మల్నే నమ్ముకొని కొలిచే భక్తుల యిళ్ళలో మేము ప్రత్యక్షంగా వుంటాము'. పుష్యమీ నక్షత్రంతో గూడిన ఆ శుక్రవారంనాడు, ఆ శుభసమయంలో శ్రీగురుడు ఆ పూలనావమీద కూర్చొని నది మధ్యకు సాగిపోతూ, ఒడ్డున నిలచిన మా అందరితో చివరిమాటగా యిలా చెప్పారు-

'నాయనలారా! మీకు సర్వశుభాలూ ప్రాప్తించుగాక! నల్గురు ఒక్కచోట చేరి మా చరిత్ర పారాయణ చేసేవారు, అందులోని స్తోత్రాలు పఠించేవారు, నామసంకీర్తన చేసేవారు మాప్రీతికి పాత్రులవుతారు. మా కథామృతగానం చేసేవారింట్లో నాల్గు పురుషార్థాలు, సిద్ధులూ నిత్యనివాసం చేస్తాయి, జీవితాంతమూ అష్టైశ్వర్యాలు, అటుతర్వాత ముక్తీ సిద్ధిస్తాయి. మేము ఆనంద నిలయానికి వెళ్తున్నాము. మేమచటికి చేరగానే అందుకు గుర్తుగా మీవద్దకు నాలుగు తామరపువ్వులు యీ నదిలో

కొట్టుకొనివస్తాయి. మీరు నలుగురూ వాటిని ప్రసాదంగా తీసుకోండి. మీరు వాటిని ప్రాణంకంటే యెక్కువ విలువైనవిగా భద్రపరుచుకొని పూజించుకోవాలి. ఇది మా ప్రమాణం. దీనిని సంశయించరాదు' అన్నారు. ఆనావ ముందుకు సాగి కొద్దిసేపట్లో కనుచూపుమేర దాటిపోయింది. అయినా తాము ధరించిన కాషాయవస్త్రంతో తమ తలనుగూడ కప్పుకున్న వారి రూపం దివ్య తేజస్సులతో మా హృదయాలలో అలా నిలిచిపోయింది.

ఇలా శ్రీగురుడు తమ అంతిమ సందేశమిచ్చి ఆ పుష్పనావలో కొంత దూరం వెళ్ళి, ఆకస్మాత్తుగా అంతర్హితులయ్యారు. అంతలోనే ఆ పుష్పాసనంగాని, స్వామిగాని కన్పించకపోయేసరికి మేమందరమూ కన్నీరు కారుస్తూ ఆ శూన్య ప్రదేశంకేసి చూస్తూ వుండిపోయాము. కొద్దిసేపటికి నదికి అవతలి ఒడ్డునుండి ఒక పడవలో వచ్చిన కొందరు బెస్తవాళ్ళు మావద్దకొచ్చి, 'అయ్యా! ఒక స్వామి తూర్పు ఒడ్డుకు వెళ్తాంటే మేము చూచాము. వారి కాళ్ళకు బంగారు పాదుకలున్నాయి. వారు కాషాయ వస్త్రము, చేతిలో దండము ధరించివున్నారు. ఆయన మాతో, 'మీరు వెళ్ళి మా శిష్యులతో మేము మీకెదురైనట్లు చెప్పండి. నాలుగు పువ్వులు నదీజలాలపై కొట్టుకుని వారివద్దకొస్తాయి. అవి తీసి వారికి యివ్వండి. మాపేరు నరసింహసరస్వతి. మేము స్థూలరూపంతో కదలీవనం వెడుతున్నాము. కాని, గుప్తరూపంలో యెప్పటికీ గాణ్గాపురంలోనే వుంటాము. అక్కడే ఎల్లప్పుడూ మాసేవలో నిమగ్నమై వుండమని చెప్పండి' అని చెప్పారట. వాళ్ళు ఆ విషయం మాతో చెబుతూండగానే నాలుగు తామరపూవులు నదిలో కొట్టుకు వస్తున్నాయి. శ్రీగురుని ఆదేశం ప్రకారం ఆ బెస్తవారు వాటిని చూడగానే నదిలో దూకి యీదుకుంటూపోయి, ఆనాల్గు పూవులనూ తెచ్చియిచ్చారు. వారినుండి ఆ పూవులను అందుకుని, సాయందేవుడు మా అందరికీ తలా ఒకటీ యిచ్చాడు. అవి తీసుకొని మేము శ్రీగురుని స్మరించుకుంటూ గంధర్వనగరంలోని మఠం చేరుకొన్నాము.

శ్రీగురుడు అక్కడనుండి బయల్దేరి వెళ్ళినప్పుడు, మమ్మల్ని సాగనంపిన గ్రామస్థులందరూ దిగులుగా ఆయన కనుమరుగయ్యేవరకూ చూచి శ్రీగురుని గురించి మాట్లాడుకుంటూ మఠం చేరుకొని, అక్కడ కూర్చున్నారు. ఇంతలో అకస్మాత్తుగా అక్కడ శ్రీ నృసింహసరస్వతీస్వామి యథాపూర్వం తమస్థానంలో

కూర్చొని కన్పించారు! ఆయనను చూచి అందరూ ఆశ్చర్యచకితులై నమస్కరించి లేచేసరికి వారి రూపం అదృశ్యమయింది. అంతటితో గ్రామస్థుల సంశయాలన్నీ మటుమాయమై, ఆ అవతారమూర్తి సామాన్య మానవులని తలచడం యెంతటి అపచారమో వారికి అర్థమయింది. అందరూ ఆ సర్వగతునికి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసికొని తమ యిళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు."

అప్పుడు నామధారకుడు, "స్వామీ! ఆ పూవులు ప్రసాదంగా పొందిన మహాత్ములెవరు?" అని అడిగాడు. సిద్ధయోగి, "స్వామికి శిష్యులెందరో వుండేవారు. వారిలో బాల సరస్వతి, కృష్ణ సరస్వతి, మాధవ సరస్వతి, ఉపేంద్ర సరస్వతి ముఖ్యమైనవారు. వీరేగాక, ఆ శ్రీశైలయాత్రాసమయంలో సాయందేవుడు, నందిశర్మ, నరహరి, నేను మాత్రమే స్వామిని అనుసరించాము. ఆ పూవులు ప్రసాదంగా లభించినవి మాకే. నాకు దొరికిన ప్రసాదమిదిగో చూడు! దీనిని భద్రంగా వుంచుకొని, మనస్సును నిశ్చలంగా గురు పాదాలపై నిలుపుకున్నాను. అందుకు సాధనంగా యీ 'గురుచరిత్ర' కూర్చాను. అంతేగాని గురు మహిమను పూర్తిగా వివరించడము మహామహితాత్ములకు మాత్రమే సాధ్యమవుతుంది. ఇది ఇహంలో పురుషార్థాలను, అటు తర్వాత పరమార్థాన్నీ ప్రసాదిస్తుంది. దీని పారాయణ వలన సుఖము, పవిత్రత, శాంతి కల్గుతాయి; పాపాలు, రోగాలు నశిస్తాయి" అన్నారు.

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః.

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః. శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః.

శ్రీ గురుచరిత్ర

అధ్యాయం - 52

శ్రీ గణేశాయ నమః. శ్రీ సరస్వత్యై నమః. శ్రీ గురుభ్యో నమః.

అంతవరకూ ఎంతో ఆసక్తితో శ్రీగురుని లీలలు కోరికోరి చెప్పించు కుంటున్న నామధారకుడు, యీ సారి సిద్ధముని కథ ముగించిన తర్వాత గూడ యేమీ మాట్లాడకుండా నిశ్చేష్టుడై వుండిపోయాడు. నఖశిఖపర్యంతమూ కించిత్తైనా చలనం లేకుండా శిలాప్రతిమలా వుండిపోయాడు. అతని శరీరమంతటా వెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకొని వున్నాయి. చెమట బిందువులు నిల్చాయి. అతని శరీరమంతా కంపించి పోతున్నది. అతని ముఖంలోని భావమంతా పూర్తిగా మారిపోయి, అతని కన్నులనుండి సంతతధారగా అనందభాష్పాలు కారుతున్నాయి. ఈ ఎనిమిది విధాలైన భక్తిభావాలతోను అతడు సమాధి స్థితిలో వున్నాడని గ్రహించిన సిద్ధముని, లోకహితం కోరి అతనిని మేల్కొల్పాలని నిశ్చయించుకొన్నారు. కనుక అతని శరీరాన్ని తమచేతితో నిమిరి, వాత్సల్యంతో ఆలింగనం చేసుకొని యిలా అన్నారు: "శిష్యోత్తమా! నామధారకా! లే నాయనా! నీవిప్పుడు యీ సంసారసాగరాన్ని దాటి పరమానందంలో నిమగ్నుడవయ్యావు". శ్రీగురులీలామృతం పానం చేసి శ్రీగురుచరణకమల ధ్యానమనే సహజ సమాధిలో నిలిచిన నామధారకుడు ఆ తన్మయత్వంలోనే శ్రీగురుణ్ణి యిలా స్తుతిస్తున్నాడు:

"స్వామీ! అచింత్యులైన మిమ్మెలా ధ్యానించేది? సర్వగతులైన మిమ్ము ఎక్కడికని ఆహ్వానించేది? ఈ విశ్వానికే ఆశ్రయమైన మీకు ఆసనం సమర్పించేదెలా? తీర్థక్షేత్రాలకే పవిత్రత చేకూర్చగల మీ పాద పద్మాలను దేనితో కడిగేది? విశ్వకర్తవు, సర్వకర్తవూ అయిన మీ చేతులకు అర్ఘ్యం సమర్పించేది ఎలా? సప్తసముద్రాలనే గాక యీ విశ్వమంతటినీ కడుపులో దాచుకొన్న మీకు ఆచమనం నేనెలా సమర్పించగలను? శుద్ధసత్త్వస్వరూపులైన మీ స్మరణయే లోకాలను పావనం చేస్తుంటే, మీకేమని స్నానం చేయించేది? ఆకాశమే శరీరంగా గల మీకు నేను సమర్పించదగిన వస్త్రమేమున్నది? చతుర్ముఖుడైన బ్రహ్మదేవుణ్ణి సృష్టించిన మీకు యజ్ఞసూత్రం వలన కల్గే లాభమేమున్నది? సర్వ జీవుల తాపాన్నీ హరించగల

మీకు గంధలేపనమేమి చేయగలదు? ఇచ్ఛలే లేని మీకు ఏ పూలు సమర్పించి ప్రీతినొనర్చగలను? స్వయం సంతుష్టులు, ఆత్మానంద స్వరూపులుయైన మీకు నేను సమర్పించదగిన ధూప మెక్కడున్నది? స్వయం ప్రకాశకులు, జ్ఞానజ్యోతి స్వరూపులైన మీకు నేను దీపం సమర్పించడమా? జగత్ పోషకులైన మీకు యేమినైవేద్యం ఇవ్వగలను? నిత్య సుముఖులైన మీకు తాంబూలం వలన యేమి ప్రయోజనం? నక్షత్రగ్రహగోళాదులే మీకు నిత్య నీరాజనాలిస్తూ, సర్వ జీవుల హృదయాలలోనూ, మరియు విశ్వమందంతటా ప్రణవోచ్చారణ కొనసాగిస్తూ మీ మహిమను కీర్తిస్తుంటే మీకు నీరాజనమెలా యివ్వాలో, మిమ్మెలా స్తుతించాలో నాకు తెలియడంలేదు. సర్వగతులైన మీకు ప్రదక్షిణమెలా చేయాలి? ఈ నామరూపాత్మకమైన విశ్వమంతా మీ పాదమే అయివుండగా నేనెక్కడని నమస్కరించేది? నాలోపల, వెలుపలా నిండియున్న మీకు యెచ్చటికని ఉద్వాసన చెప్పేది?" అంటున్నాడు.

అప్పుడు సిద్ధయోగి ఆనందంతో నవ్వుకొని "నాయనా! నీవిలా అంతర్ముఖుడవై నిశ్చలసమాధిలో నిలిచిపోతే యీ జగత్తును ఉద్ధరించేదెలా? ప్రజలందరూ ఉద్ధరించబడాలన్నదే శ్రీగురుని సంకల్పం. ఆయన చూపిన మార్గంలో పయనిస్తున్న మనకు, ఆయన అభీష్టం నెరవేర్చడమే ప్రధాన కర్తవ్యం. నీవిలా కూర్చుండిపోతే అదెలా సంభవం? కనుక నీవు మేల్కొని శ్రీగురుచరణాలను స్మరిస్తూ, శాస్త్ర వాక్యాలను అనుసరిస్తూ యీ ప్రపంచంలోనే జీవించాలి" అని చెప్పి, చివరకు అతనిని మేల్కొలిపారు. నామధారకుడు కన్నులు తెరచి సిద్ధమునిని చూచి, "స్వామి! దయామయా! విశ్వాధారా! యీ సంసార సముద్రాన్ని భద్రంగా దాటించగల నౌకవంటివారు మీరు. నాపాలిటి శ్రీగురుడు మీరే!" అని, ఆయనకు సవినయంగా నమస్కరించాడు. సిద్ధయోగి సంతోషించి, "నాయనా! శ్రీ గురు కథాశ్రవణమందు నీకిట్టి శ్రద్ధ శాశ్వతంగా నిల్చుగాక! నీవు యీ "గురుచరిత్ర" నిత్యపారాయణ చేస్తుంటే యిహపరాలు రెండూ సిద్ధిస్తాయి. ఒక శుభ ముహూర్తాన నీవు పారాయణ చేసే స్థలాన్ని శుద్ధిచేసి, రంగవల్లులతో అలంకరించి, అక్కడ కూర్చొని మొదట దేశ కాలాలను స్తుతించు. అటు తర్వాత శ్రీ గురునికి మానసోపచారపూజ చేయి. పారాయణ సమయంలో మౌనంపాటిస్తూ మనోవికారాలను శమింపజేసుకో. అప్పుడు దీపంపెట్టి, గురువుకు, పెద్దలకూ మనసా నమస్క

రించు. ఉత్తరదిక్కుగానో లేక తూర్పుముఖంగానో కూర్చొని, మొదటి రోజు 9వ అధ్యాయం చివరివరకు, రెండవ రోజు పారాయణ 10వ అధ్యాయం నుండి 21వ అధ్యాయం చివరి వరకు, మూడవ రోజున 29వ అధ్యాయం చివరి వరకూ, నాల్గవరోజున 35వ అధ్యాయం చివరివరకూ, 5వ రోజున 38వ అధ్యాయం చివరివరకూ, 6వ రోజున 43వ అధ్యాయం చివరివరకు, చివరిరోజు, గ్రంథాంతము వరకు విధ్యుక్తంగా నీవు గురుచరిత్ర పారాయణ చేయాలి. తర్వాత నైవేద్యం పెట్టి, అటు తర్వాత సాష్టాంగ నమస్కారం చేయాలి. సప్తాహ పారాయణ చేస్తునంత కాలం భూమిపై నిద్రించడమే మంచిది. అది పూర్తయ్యాక యథాశక్తి బ్రాహ్మణులకు భోజనం పెట్టి, దక్షిణ, తాంబూలాలతో వాళ్ళను సత్కరించాలి. ఇలా నిర్దుష్టంగా శ్రీగురుచరిత్ర పారాయణ చేస్తే తప్పక గురుదర్శనమవుతుంది. ఇలా చేస్తే సాటివారందరూగూడ ఆ భగవంతుణ్ణి సేవించుకోగల్గుతారు".

శ్రీ దత్తాయ గురవే నమః.

శ్రీ శ్రీపాద శ్రీవల్లభాయ నమః. శ్రీ నృసింహ సరస్వత్యైనమః.

★★★★ **బుధవారం - పారాయణం సమాప్తము** ★★★★